Anthony King
RĂPITORII DE COPII

Anthony King © KIDNAPPING CHILDREN
Editura NAȚIONAL.

Poliția criminală „Cazuri Speciale"

ISBN 973-8194-27-X

CAPITOLUL I

— Depăşeşte-I acum!

Jaguar-ul viră brusc la stânga, acceleră şi îi tăie calea microbuzului Renault Mascott din fața sa. Un individ mascat îndreptă țeava unui automat Uzi spre pneurile maşinii ce fusese obligată să oprească şi slobozi două rafale scurte de gloanțe.

— Let's gol strigă cel care trăsese, coborând în viteză din Jaguar.

Un jeep GMC opri brusc în spatele maşinii ata-cate, iar o femeie – de asemenea, mascată şi înar-mată – intră în scenă. Se îndreptă spre uşa laterală culisantă a Renault-ului şi o smuci cu putere. Com-plicii ei se căzneau să deschidă portiera din dreapta față şi, cum şoferul nu înțelesese s-o deblocheze la comandă, fu împuşcat pe loc, prin parbrizul care se sfărâmă în mii de bucățele.

Majoritatea copiilor aflați în microbuz începu să plângă, privind îngrozită la ce se petrecea, iar trei fetițe țipară, deznădăjduite şi speriate.

— Fă-i imediat să tacă, altfel îți zbor creierii! țipă tânăra, îndreptând amenințătoare un pistol – marca Beretta Trophy cu amortizor – spre însoțitoarea micuților. Pe urmă să-mi întocmeşti o listă cu numele fiecăruia, dar să nu te pună naiba să încerci să mă tragi pe sfoară, că te desfigurez! Ai înțeles?

Şoferul Jaguar-ului îl trase pe cel împuşcat de la volan, târându-l pe culoarul dintre scaune, iar celălalt complice se instala în locul lui, pornind motorul.

— Dă-i drumul o dată, Al, la naiba!

Bărbatul demară în trombă, lovind maşina cu care blocase drumul, şi se înscrise în traficul aglomerat de pe Bulevardul Santa Monica.

Pentru că însoțitoarea nu reuşise să-i potolească pe copiii înspăimântați, atacatoarea o lovi cu patul pistolului în frunte, făcând-o să îngenuncheze.

— Vezi dacă poți opri sângerarea fraierului ăs-tuia! ordonă ea, arătând apoi cu țeava armei spre şoferul rănit.

— Al, nu te grăbi! Nu contează cât de departe ajungem, numai caută să alegi un loc deschis şi cât mai îndepărtat de clădiri. Canada ne aşteaptă, nu pleacă din loc!

— Cred că am să opresc la intersecția bulevar-dului cu Highland Avenue.

— Perfect. E unul dintre locurile pe care le-am studiat deja, nu?

— Da, Ben. N-ai de ce să-ți faci griji!

— Ai dreptate! De ce mi-aş face?... Pentru simpla răpire a unu, doi, trei, patru..., 16 copii de grădiniță şi doi maturi, dintre care unul se află pe moarte? Mai mult ca sigur că, dacă ne vor prinde, ne vor ierta. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

— Nu, Ben, nu asta am vrut să spun. Nu te enerva! Ai să vezi că totul va merge strună, conform planului stabilit!

Când primele sirene ale autovehiculelor poliției începură să se audă, răpitorii îşi verificară arma-mentul. Trecătorii, care o rupseseră la fugă la primele focuri de armă, se întorceau acum la locul faptei, roşi de curiozitate.

— Cât mai e, Al, până la Highland?

— în maximum două minute ajungem.

— Să opreşti chiar în mijlocul intersecției! Pe urmă, vedem noi ce mai este de făcut.

Alden Rossner-Clark făcu exact ce i se ceruse. Nu-i convenea deloc acțiunea în care se ameste-case, dar acum era mult prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Deschide uşa din față! îi ordonă fata.

Apoi luă automatul din mâna lui Ben, coborî în stradă şi trase câteva rafale în aer.

Câteva maşini – conduse de şoferi prea îndrăzneți – se ciocniră, altele începură să claxoneze, dar cei mai mulți conducători auto se grăbiră să părăsească intersecția.

îți făcură apariția şi polițiştii, care blocară treptat căile de acces. în foarte scurt timp aveau să sosească şi trupele SWAT.

Lunetiştii ocupară poziții strategice, pregătindu-şi puştile cu repetiție Macmillan, de calibru 50. Gloan-țele acestei temute arme au un efect ucigător până la o distanță de 2.000 de metri, iar acest lucru face parte din abecedarul fiecărui infractor de pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.

— Predați-vă, sunteți înconjurați! se auzi o voce stupidă într-o portavoce, care-i făcu pe cei trei ră-pitori să izbucnească în hohote de râs.

Pentru a se amuza încă şi mai mult, Benjamin Drake trase două focuri de armă spre maşinile poli-ției. Gloanțele se înfipseră cu un zgomot sec în tabla

moale, făcându-i pe oamenii legii să se trântească îngroziți la pământ. Nimeni nu avea de gând să facă pe eroul şi să piară stupid într-o astfel de confruntare.

— Am să mor! se auzi glasul şoferului. Sângerez din abundență.

Şeful bandei îl privi în scârbă, aruncându-i:

— Dacă ai fi deschis uşa când ți-am spus, n-ai fi ajuns aici. Numai tu eşti de vină, idiotule!

Rănitul tăcu, pentru a nu-l enerva şi mai mult pe cel care îl împuşcase. Se aştepta să moară. îşi pierduse orice speranță. Introduse o mână în inte-riorul hainei şi scoase de acolo portofelul, în care avea o fotografie de familie. Ținea foarte mult la fetele sale şi se gândi să le mai privească o dată înainte de a închide ochii pentru totdeauna. El, soția sa şi cele două fiice ale lor zâmbeau fericiți pe hârtia de celuloid.

Benjamin Drake se repezi la şofer, bănuitor, smulgându-i din mână obiectul, pe care-l luase drept o armă.

— Ah, tocmai acu' ți-ai găsit să devii sentimental! exclamă răpitorul. Nu vreau să te privez de ultima dorință, la-ți poza înapoi, adăugă acesta, întinzându-i şi portofelul.

Din ce în ce mai slăbit, Patrick Koontz întinse mâna, dar renunță să-şi mai privească familia.

Poate că totuşi voi supraviețui, se gândi el şi îşi vârî portofelul la loc în buzunar. Ajută-mă, Doamne!

între timp, maşinile poliției reuşiră să blocheze toate căile ce ar fi putut permite evadarea. Sosiră şi trei ambulanțe, complet echipate pentru intervențiile de urgență, apoi o autospecială de pompieri, pentru orice eventualitate.

Zeci de oameni în uniformă şi civili înconjuraseră microbuzul, aşteptând la distanțe respectabile, cu armele gata pregătite, ordinul de a deschide focul. Cu toate acestea, fiecare dintre ei era conştient că nimeni nu şi-ar fi asumat o asemenea responsabilitate. Miza era imensă. Viața a 16 fii şi fiice de magnați ai oraşului. Politicieni, guvernanți, oameni de afaceri...

— Ce-i cu tine, Al? Te văd cam îngrijorat!

— N-am nimic.

— Nimic pe dracu'! Se observă pe fața ta că eşti speriat. Doar ştiai de la început că asta o să se în-tâmple! Doar nu voiai să ajungi în Canada cât ai zice peşte!

Trupele SWAT îşi ocupaseră deja pozițiile.

— Unu, gata!

— Doi, gata!

— Opt, gata!

Şeful dispozitivului li se adresă tuturor prin stația de emisie-recepție: 10

— Stați pe poziții! Nimeni nu trage decât la ordin!

— Unu! Am în vizor o țintă ce poate fi neutra-lizată.

— Trei! Şi eu la fel.

— Am spus: nimeni nu trage decât la ordin! Fiți pregătiți în orice moment!

— Deci, vom ataca microbuzul care-i duce pe copiii magnaților la Disneyland. Planul este deosebit de simplu. Nu vom avea mult de repetat. Trebuie doar să fim atenți şi să memorăm cu precizie amănuntele acțiunii.

Cei trei păreau destul de relaxați, deşi în realitate erau încordați la maximum. Poate mai puțin plănuitorul întregii afaceri, Benjamin Drake, proaspăt, evadat dintr-o închisoare de maximă securitate. :

— Ai idee câți copii vor fi în microbuz? îl întrebă Alden Rossner-Clark.

— Mai mult de zece, nu ştiu cu exactitate. în afară de şofer, vom mai avea de neutralizat o înso-țitoare. Treaba va fi extrem de simplă, te asigur.

— Nu va muri nimeni, nu-i aşa? vru să fie sigură Venus Meredith, amanta lui Alden.

— Doar v-am spus! Răpim câțiva copii, încasăm răscumpărarea şi pe urmă dispărem. Nimic altceva, răspunse Benjamin Drake, nu din cale-afară de convingător.

— Te-ai hotărât, până la urmă, la cât vei fixa răscumpărarea?

— Nu, dar vor fi câteva milioane de dolari la mijloc. Suficient cât să ne ajungă tuturor până la sfârşitul zilelor. Dacă vrei să mă mai întrebi cum îi vom împărți, am să-ți reamintesc. Jumătate eu, jumătate voi.

— N-am uitat asta, mârâi Rossner-Clark, departe de a fi mulțumit.

Dar înțelegerea e înțelegere şi trebuie respectată, îşi mai zise el. Doar Ben a făcut rost de pont şi de banii necesari operațiunii. Eu şi Venus n-am adus absolut nimic.

— Al, acum ar fi mai bine să pleci după jeep-ul acela. Se înserează şi trebuie să ne culcăm devre-me. Mâine vom avea o zi foarte lungă. Dacă n-or fi mai multe...

Bărbatul îi dădu ascultare şi dispăru pe uşa in-termediară a garajului în care îşi stabiliseră cartierul general. îndoiala, însă, nu-i dădea pace.

Oare povestea asta o să se termine cu bine? se întrebă'Rossner.

— Hai să mai verificăm o dată armamentul, Venus!

Tânăra se supuse fără să comenteze. Se price-pea destul de bine la aşa ceva, după copilăria şi adolescența pe care le trăise în cele mai rău famate suburbii ale Los Angeles-ului.

— întotdeauna mi-au plăcut pistoalele Beretta, zise ea. Sunt adevărate bijuterii. Când îmi voi per-mite, am să-mi încropesc o colecție.

Benjamin Drake nu luă în seamă această re-marcă, fiind mult mai interesat să-i admire pe furiş picioarele lungi şi fesele puternice. Schimbă vorba:

— Eşti de mult împreună cu Al?

— Câm de un an. De ce?

— Mă întrebam dacă te înțelegi bine cu el.

— Sau dacă voi rămâne cu el şi după ce vom da lovitura?...

Ultima replică a fetei fu considerată de capul bandei drept un veritabil avans. De aceea, se apro-pie de ea, punându-i protector un braț pe umăr.

— Nu mi se pare un tip din cale-afară de bun pentru tine. Asta-i tot. Cred că noi doi ne-am potrivi mult mai bine.

Venus îl privi cu atenție, încercând să înțeleagă cât de serios vorbeşte. Şi nu părea deloccă ar fi avut chef de glume.

Ce-i drept, Ben nu arată rău deloc! îşi zise ea. încă nu mi-am putut da seama ce fel de om e, însă este evident că arată mai bine ca Alden. Oricum, am să mă mai gândesc dacă vreau să fac o schimbare în viața mea. Nu mă grăbeşte nimeni. Tare curioasă aş fi să aflu de ce a făcut puşcărie, însă voi avea suficientă vreme pentru aşta.

Fără să vrea, ridică o mână şi, cu dosul palmei, îi mângâie obrazul neras de trei zile. Apoi zise:

— Cine ştie dacă ar fi posibil?! Timpul va hotărî, nu?

CAPITOLUL II

— Predați-vă şi eliberați ostaticii! se auzi acelaşi glas prin portavoce. Nu aveți nici o şansă de scăpare!

Drake începu să râdă, după care scoase un ' celular din buzunar şi afişă un număr de telefon pe geamul microbuzului.

— Acum ne pot suna dacă vor să stea de vorbă cu noi, le spuse acesta partenerilor lui. Doar n-o să plătim noi convorbirea...

Răpitorul avusese dreptate. Aproape imediat, telemobilul începu să sune.

— Locotenentul de poliție Sellers e la aparat. Eu sunt cel autorizat să negociez cu voi. Tu cine eşti?

— Unul dintre bandiți, răspunse Drake, râzând, amuzat. Poți să-mi spui Bill Clinton sau

Ivis Presley, dacă vrei!

— Ce doriți?

— Deocamdată, nu mare lucru. îți notezi? Am o listă cam lungă.

— Te ascult!

— Un autocar cu aer condiționat şi WC ecologic în interior, bineînțeles, cu plinul făcut. Apoi nişte hamburgheri, dulciuri pentru copii, apă minerală, câteva pachete de țigări obişnuite şi vreo şase cu canabis, dacă aveți la îndemână. Dar acest ultim articol nu e obligatoriu. Atât pentru moment.

— Şi ce ne dai în schimb? Doar ştii că aşa se procedează!

— De unde să ştiu? Crezi că iau ostatici în fiecare zi? Eşti naiv, amice! Dar avem un ostatic grav rănit, de care ne-am bucura să scăpăm. îi sperie pe copii.

— E prea puțin pentru ceea ce ne ceri!

— Ştii că ai tupeu! Când mă gândesc că încă n-am spus nici un cuvințel despre bani...

— N-ai spus, e adevărat, însă pentru autocarul acela ai putea elibera măcar trei ostatici. Aşa se procedează.

— Bine, am să vă dau doi, dar mai lasă-mâ dracului în pace cu procedurile tale standard, că la.mine nu țin! Doi îți dau, nici unul mai mult! Iar dacă mai tragi mult de timp, va fi numai unul, căci şoferul e pe ducă. Are câteva gloanțe în el care-l... incomodează. Şi tu îl vei avea pe conştiință, Sellers, sau cum naiba te-o fi chemând în realitate!

— în regulă, nu te enerva! în maximum o oră, o oră şi jumătate, vei avea tot ce ne-ai cerut. Acum eliberează-i pe cei doi!

— Doar unul, deocamdată. Să vină doi para-medici cu o targa ca să-l ia.

— O.K. -

— Fără şmecherii! La fiecare tentativă de acest fel, voi împuşca un copil. Şi am destui ca să țin departe fundurile voastre puturoase. M-ai înțeles, copoiule?

Locotenentul nu-i mai răspunse, întrerupând furios legătura. .

— Vor un autocar şi câteva mărunțişuri, co-munică acesta prin stație. Vor elibera în schimb doi ostatici. Unul acum, deoarece e grav rănit, iar celălalt mai târziu.

— Şi-au declinat identitatea?

— Nu. Cel cu care am vorbit spunea să-i zic... Bill Clinton sau Elvis Presley.

— Rămâi în dispozitiv şi încearcă să vorbeşti cât mai mult cu ei, dar fără să-i enervezi! Nu întreprindeți nimic până nu primiți ordin! îi mai comunică şeful departamentului său.

Doi paramedici, un bărbat şi o femeie, se apropiara în fugă de microbuz, cărând cu ei o targa. împreună cu Alden Rossner-Clark, care renunțase la cagula ce-i ascundea figura, îl suiră pe şoferul împuşcat pe targa. Apoi, cei doi se întoarseră în spatele maşinilor de poliție, unde îi aştepta ambulanța. Victima pierduse mult sânge, iar şansele sale de supraviețuire se diminuau de la o secundă la alta.

Locotenentul Sellers se apropie de şofer.

— Poți vorbi?

— încet, răspunse Patrick Koontz, strâmbân-du-se din pricina efortului depus.

— De ce-au tras în tine?

— N-am vrut să le deschid uşa imediat după atac.

— Câți copii sunt în microbuz?

— 16, plus însoțitoarea, căreia am auzit că-i vor da drumul. Mergeam la Disneyland.

— Ai vreo idee despre identitatea răpitorilor?

— Nu, dar căutați în buzunarul interior al ves-tonului. Am acolo o fotografie de familie, pe care ați putea găsi amprentele unuia dintre ei. Ceilalți i-au spus Ben, şi mai e unul, Al. în total, sunt doi bărbați şi o femeie, ceva mai tinerică.

— Mulțumim, prietene! Fii tare, trebuie să rezişti!

Polițistul scoase portofelul din locul indicat şi îl vârî într-o punguță de plastic, pe care i-o înmâna unui subaltern.

— Du-te cu asta la sediul Departamentului Poliției Los Angeles şi dă-i-o legistuluH Poate aflăm cine e Ben ăsta!

— Ce te-ai face, dacă eu m-aş mărita? îl întrebă Jane Heron pe partenerul ei.

— Cu cine, cu psihiatrul acela de la ospiciul LA. Faith, după care ți s-au aprins călcâiele? răspunse Eric Black tot printr-o întrebare.

Cei doi detectivi din cadrul Diviziei „Cazuri Speciale" a D.P.L.A. nu pierdeau nici o ocazie să se tachineze. Iar asta era una dintre cele mai mari distracții ale vieții lor de polițişti.

— N-are importanță. Dar răspunde-mi la întrebare!

— Cred că m-aş lăsa de meserie. Nu-mi închipui viața de detectiv fără tine, draga mea! Asta voiai să auzi, nu-i aşa? râse bărbatul, amuzat.

— Bănuiam eu că nu vei fi sincer! Sinceritatea nu este tocmai cea mai pregnantă trăsătură de caracter a ta, recunoşti?

— Cum poți să-mi vorbeşti în felul acesta? Doar ştii bine că nu te-am mințit niciodată! îşi continuă polițistul seria neadevărurilor sfruntate în care se complăcea.

în acelaşi timp, îşi aduse aminte de superba roşcată – colegă cu psihiatrul Foster, ultimul amant al lui Jane – în compania căreia mototolise câteva cearşafuri.

— Eşti imposibil, Eric! Iar minciunile tale miros de la o poştă. Oricum, poți sta liniştit! N-am de gând să-mi pun pirostriile. Nu încă.

După o convorbire telefonică de câteva minute, sergentul Steve Mann, colegul lor, le spuse:

— Chiar în acest moment se află în plină des-făşurare o răpire, la intersecția bulevardului Santa Monicacu Highland Avenue. Mai bine-zis,

deturnarea unui microbuz cu luare de ostatici. E vorba despre 16 copii de grădiniță şi doi maturi. Se pare că acestora din urmă li s-a dat sau li se va da drumul cât de curând.

— Şi asta are vreo legătură cu divizia noastră? întrebă Jane, nelămurită.

— Dacă şeful nostru, căpitanul West, nu ne cheamă în următoarele zece minute, înseamnă că nu. Totuşi, ne-a atras atenția să fim pe fază, prin intermediul secretarei.

Sergentul nici nu-şi termină bine vorba, că vocea superbei Melanie Pullman se şi făcu auzită:

— Detectivii Jane Heron şi Eric Black, împreună cu sergentul Steve Mann, sunt aşteptați în bârlogul boss-ului!

— Ceasu' rău! mârâi Eric, ridicându-se primul de la locul său. Numai cu copii nu lucrasem până acum...

înainte ca sergentul să pună mâna pe clanță, uşa biroului se deschise, în prag făcându-şi apariția Corky West în persoană. Era încruntat şi sugea nervos dintr-o acadea cu gust de cafea.

— Veniți odată sau trebuie să vă invit cu fanfară? îi întrebă acesta, iritat.

Dar cum nimeni nu-i răspunse, le întoarse spatele polițiştilor şi se duse la locul său.

— Prezenți la datorie, şefu'l încercă Eric să mai destindă atmosfera. Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre o răpire.

Şi comandantul diviziei începu să le relateze tot ce aflase până în acel moment.

— Cazul e de competența noastră? întrebă sergentul Mann.

— Nu prea, însă câțiva politicieni care au aflat vestea au insistat pe lângă directorul D.P.L.A., Larry Tillman, ca noi să preluăm cazul.

— Ce onoare!...

— Onoare pe naiba! N-au încredere în agenții F.B.I.-ului. Asta-i tot.

— Se cunoaşte identitatea răpitorilor?

— Dr. Butch Harrison încearcă chiar acum să descopere numele unuia dintre ei. l-au fost aduse nişte amprente. Dacă tipul e recidivist, va afla.

— Atunci noi coborâm în Laboratorul criminalistic al „Specialistului" şi pe urmă ne deplasăm la locul faptei, nu-i aşa? întrebă Jane.

— Sunați-mă când ajungeți acolo, ca să-mi spuneți care este situația! le ceru căpitanul.

în drum spre catacombele legistului, Eric mai încercă o glumă:

— Şi eu care voiam să solicit un concediu de odihnă...

— Eşti cumva obosit, partenere?

— Dimpotrivă. Mă gândeam să efectuez o călătorie de... logodnă cu asistenta psihiatrului aceluia. E o ființă inepuizabilă, credeți-mă!

Dr. Harrison nu-şi dezminți nici de această dată porecla de „Specialist" pe care i-o dăduseră colegii săi. De cum intrară în biroul său, acesta le zise:

— ^lotați-vă! Benjamin Drake, 33 de ani, născut în Springfield, Missouri. Condamnat la 16 ani de închisoare pentru jaf armat, împuşcarea unui polițist şi agresarea altor trei, a fost chiriaşul mai multor penitenciare de maximă securitate. A reuşit să evadeze din ultimul. Mai bine-zis, înainte de a ajunge la închisoare, în timpul unui transport. Individul este coleric şi extrem de periculos. în armată, a fost trăgător de elită, aşa că-nu v-aş recomanda să stați în bătaia puştii lui.

— Mulțumim, Butch, eşti o bomboană! zise Jane, luând un prinț cu toate informațiile din mâna „Specialistului". Acum, că ştim cine este, ne-am mai liniştit. Răpitorul e ca şi prins. Mai avem de întocmit rapoartele şi pe urmă o tăiem la plajă.

— Despre ceilalți doi ai aflat ceva? îşi întrerupse detectivul colega.

— în afară de starea civilă, de numărul pe care-l poartă la cămaşă şi la pantofi, nu mare lucru. Din două amprente ale unui om cât ai fi vrut să descopăr? Viața de dincolo de... viață?

— Nu te ambala, prietene! Am pus şi eu o întrebare, n-am dat cu parul...

— Bine, nu mă ambalez, dar acum cărați-vă! Mă țineți din treabă.

CAPITOLUL III

Polițiştilor le-a trebuit aproape o jumătate de oră ca să ajungă la locul faptei, prin traficul extrem de aglomerat al oraşului. Nici sirena pe care Eric a scos-o pe capota maşinii nu le-a fost de mare ajutor.

— Dacă am fi avut la dispoziție mai multe eli-coptere, am fi fost deja acolo, aprecie Steve, care se foise tot drumul pe bancheta din spate a Ford-ului Scorpio, condus cu măiestrie de Eric.

— Asta o să se întâmple în mileniul IV, probabil, aprecie detectivul, ursuz.

— Nu mai fi şi tu atât de pesimist, colega, că-mi piere cheful de viață! interveni Jane. Mai bine vezi-ți de condus, că aproape am ajuns.

Câteva maşini de poliție se dădură la o parte, iar printre acestea se strecură un autocar marca Mercedes, care frână la doi metri de microbuzul deturnat.

— Dă-te jos şi întinde-o! îi ceru Rossner-Clark polițistului în civil care adusese autocarul. Repede, nu mai sta pe gânduri!

Acesta dădu să execute comanda, însă fu oprit de Drake în ultimul moment.

— Aşteaptă!

Răpitorul o prinse pe însoțitoare de gât, folosind-o drept paravan, şi coborî împreună cu ea din microbuz. După aceea, le zise complicilor săi:

— Mutați copiii în Mercedes! Iar tu, dacă în-drăzneşti să faci vreo mişcare, te alegi cu câteva gloanțe în fund! adăugă şeful bande'i, amenințân-du-l cu țeava automatului Uzi pe cel ce adusese autocarul.

Când operațiunea de trasbordare fu încheiată, Venus Meredith îl întrebă pe polițist:

— Ai adus tot ce v-arri cerut?

— Da, găsiți în autocar alimentele, apa şi țigările.

— Foarte bine, continuă Drake. Acum suiți-vă repede în microbuz şi dați-i drumul pe unde ați venit!

Detectivul Black îl sună pe căpitanul West şi îi relată care era situația, cu lux de amănunte.

— Cine e şeful dispozitivului? vru să ştie acesta.

— Locotenentul Sellers.

— Cel care a fost la „Omucideri" până anul. trecut?

— Chiar el.

— Bine. Tu te pricepi să negociezi cu răpitorii?

— Câtuşi de puțin şi nu-l văd nici pe Steve fă-când asta, dacă vă gândiți cumva la el.

— Poți să mi-l dai puțin pe Sellers la telefon?

— Imediat, şefu'!

— Stai, să--ți mai zic ceva! Am vorbit cu direc-torul Tillman şi mi-a spus că unul dintre copiii răpiți este fiul senatorului Robert Hutton. Acesta l-a sunat, extrem de nervos, şi l-a amenințat că, dacă treaba nu se finalizează cu happy-end, putem să ne luăm adio de la Divizia „Cazuri Speciale". O desființează în doi timpi şi trei mişcări, iar pe noi ne azvârle la arhive.

— Aoleu! Vi-I dau la telefon pe şeful dispozi-tivului!

După ce locotenentul termină convorbirea cu căpitanul West, îi restitui detectivului telemobilul şi îl întrebă:

— Unde e sergentul Mann?

— în maşina cu care am venit. Să-I chem?

— Te rog!

Cei doi îşi strânseră mâinile, amical.

— Hello, Steve! A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut, nu-i aşa?

— Aşa e, locotenente.

— Am vorbit adineauri cu şeful tău şi m-a rugat să te țin pe lângă mine în timpul negocierilor cu răpitorii. Te deranjează?

— Deloc.

— Am înțeles că divizia voastră a preluat cazul, însă comanda acestui dispozitiv îmi revine în continuare,, până la o eventuală deplasare a răpitorilor în alt loc. West doreşte să fie în per-manență la curent cu ce se întâmplă şi, de aceea, vrea să stai pe lângă mine.

— în regulă. „Specialistul" nostru a aflat iden-titatea şefului bandei. E vorba despre un evadat extrem de periculos, pe nume Benjamin Drake.

— Parcă am auzit ceva despre el. Câtă pe-deapsă are de executat?

Steve scoase prințul primit de la dr. Harrison, îşi aruncă ochii pe el şi zise:

— 25 de ani. Dacă a fost arestat în 1998, asta înseamnă că i-au mai rămas 22-23 de ani. Cu o eliberare înainte de termen, pentru bună purtare, ar fi putut ajunge în libertate prin 2015. Parcă îl înțeleg de ce-a evadat...

— Eu nu. Vii s-o interogăm pe însoțitoarea care tocmai a fost eliberată?

— Vin!

Femeia se afla încă în stare de şoc, însă unul dintre cadrele medicale consimți ca polițiştii să-i ună câteva întrebări.

— Ai putea să-i descrii pe răpitori? o întrebă locotenentul Sellers.

— Da, însă nu cred că prea fidel. Ştiți, nu am o memorie vizuală prea bună şi eram destul de speriată ca să fiu foarte atentă la figurile lor.

— Cum se adresau unul altuia?

— – Sunt doi bărbați şi o femeie. îşi spun Ben, Al şi Venus.

— Ben, de la Benjamin, sări Steve. El e!

— Au vorbit despre intențiile lor?

— Spuneau ceva de Canada. Chiar au repetat de mai multe ori că asta le e destinația. M-au pus să le întocmesc o listă cu numele şi prenumele tuturor copiilor. Am convingerea că ştiu foarte bine cine le sunt părinții.

— Au arme, nu-i aşa?

— Da, toți trei. Şi sunt convinsă că acela care pare să le fie şef ar descărca arma în copii fără să clipească.

— îți mulțumim pentru ajutor! Acum te poți duce la spital, ca să ți se acorde asistența medicală de care ai nevoie.

— Cât mai stăm aici, Ben? îşi întrebă Rossner partenerul într-ale fărădelegii.

— Nu mult, răspunse acesta. E mai bine s-o întindem noaptea, căci le va fi mai greu să ne urmărească.

— Vreau pipi! începu să scâncească una dintre fetițe.

— Venus, du-o tu la toaletă, te rog!

— Numai dădacă nu fusesem până acum, co-mentă tânăra, nemulțumită.

— Cred că nu vrei să o însoțesc eu! se răsti Drake la ea.

Tânăra o smuci pe micuță de la locul ei, spunându-i:

— Poftim, domnişoară! Dorința îți va fi îndeplinită.

Cu lacrimi în ochi, fetița intră la toaletă, dar începu să plângă şi mai tare când Venus Meredith o împiedică să încuie uşa pe dinăuntru.

— Dacă nu încetezi cu plânsul, am să te las să faci pe tine! Şi pe voi toți la fel, îi amenință ea cu degetul pe ceilalți ostatici. Ați înțeles, muco-şilor?

Wendy Lierop, care nu avea mai mult de cinci ani, ieşi în sfârşit de la toaletă, însă tot nu-şi putea stăpâni plânsul. Tremura de frică şi se ținea cu o mână de cordonul fustiței.

Peste poate de enervat, Benjamin Drake se apropie de ea, o prinse de mânuță şi o târî până în partea din față a autocarului. Aici o luă cu o mână de mijloc, o ridică pentru a putea fi văzută de toți copiii, după care îi izbi nasul cu tocul pistolului.

Lovitura nu fusese una extrem de violentă, însă pentru cartilajele fragile ale copilului însemnase foarte mult. Sângele începu să îi curgă abundent din nas, iar Wendy se sufocă în sughițuri de plâns. Abia îşi mai putea trage răsuflarea la intervale mari de timp.

— Cine nu mă ascultă păţeşte la fel ca ea sau mai rău! amenință Drake. Pe urmă, va fi împuşcat şi aruncat la câini, ati înțeles?

Dar copiii erau prea înspăimântați pentru a putea articula vreun răspuns.

— Las-o acum, Ben! interveni Rossner, luându-i fetița din brațe. Doar nu vrei s-o ucizi pentru că nu-şi poate stăpâni lacrimile sau nevoile fiziologice! Doar eşti şi tu om, ce naiba!

— Ştergeți-o la bot de sânge şi gata cu smior-căielile! Mă scoateți din sărite! ripostă şeful bandei de răpitori.

Venus o luă din nou în primire pe Wendy şi o curăță cu o batistă, care se înroşi imediat. Tinerei i se făcuse milă de suferința micuței. Doar şi ea fusese un copil maltratat. Nu putea uita bătăile încasate şi spaimele pe care le trăsese cu ani în urmă.

— Lasă că o să fie bine până la urmă! Numai fii cuminte şi fă ce ți se spune, bine? Când ajungem la granița cu Canada, vă dăm drumul la toți, ca să mergeți acasă la părinții voştri. Ai să vezi!

Fetița, incapabilă să formuleze vreun răspuns, se făcu mică de tot într-unui dintre fotoliile maşinii şi continuă să plângă, de astă dată înfundat. Venus o clăti pe față cu puțină apă 32 minerală, după care o ținu în brațe, până când copila adormi. Apoi o întinse pe ambele scaune şi o lăsă în plata ei.

— Veniți puțin în față ca să stăm de vorbă! le ceru şeful bandei. M-am gândit să le cerem şase milioane de dolari drept răscumpărare. Ce

părere aveți?

— Nu e prea mult? îşi exprimă îndoiala Alden.

Crezi că vor plăti?

— La câți magnați şi-au „lăsat" copiii în grija

noastră? Cred că glumeşti! Nu e mult deloc. Vin

375.000$ de fiecare părinte. ^

— Cum crezi..., cedă Rossner.

— Am să le comunic cererea noastră chiar a-cum, mai zise Benjamin Drake, sunâhdu-l pe locotenentul negociator.

— Sellers! răspunse şeful dispozitivului la al doilea apel.

— Te deranjez, dragă domnule copoi, ca să-ți spun condițiile noastre decente. Nu te superi, nu-'i aşa?

— Te ascult!

— îi pui pe dragii de tătici să strângă suma de şase milioane de dolari şi vă dați la o parte ca să putem pleca! Veți elibera Highland Avenue spre Hollywood Lake.

— Imposibil. Va trebui să eliberezi copiii mai întâi.

— Mă crezi tâmpit sau ce? Ai impresia că nu ştim că lunetiştii abia aşteaptă un semnal ca să ne găurească scăfârliile? Ostaticii sunt asigurarea noastră pe viață.

— îți dau cuvântul meu de onoare...

—... Lasă-mă cu asemenea rahaturi, că n-am să ți le înghit! Uite cum facem! Până la ora 6.00 p.m. strângi banii, îi pui în trei valize care se pot închide ermetic şi vă dați la o parte ca să putem pleca. O maşină de poliție cu un singur om la bord ne va urmări cu toți banii. Undeva, pe traseu, vom face primul schimb. Vă dau şase dintre copii şi ăla îmi dă milioanele. Pe urmă, când ajungem la graniță, îi eliberez şi pe ceilalți zece. M-ai ascultat cu atenție, nu-i aşa?

— încotro vă îndreptați?

— Asta o vei afla la timpul potrivit. Nu te grăbi ca fata mare la măritat!

— Şi ce garanție am eu că te vei ține de cuvânt, Benjamin Drake?

— Ați şi aflat cum mă cheamă? Felicitări! Sincer să fiu, nu mă aşteptam să fiți atât de operativi, însă văd că v-ați descurcat. în privința garanției despre care vorbeai, răspunsul este ex-34 trem de simplu: nici una. Dar ca să te convingi că nu glumesc, priveşte cu binoclul spre una dintre ferestrele autocarului şi spune-mi ce vezi!

Răpitorul scoase batista însângerată pe geam şi o flutură, încântat de ideea care-i venise, îi pusese pe toți pe jar, iar asta îl amuza din cale-afară.

— Văd fluturând o cârpă roşie, zise locotenentul Sellers, încercând să pară cât mai indiferent posibil.

— Pardon! Nu e o cârpă, ci o batistă. în plus, nu e roşie pur şi simplu, ci pătată de sângele unei fetițe adorabile, care abia aşteaptă să ajuh-gă în brațele mămicii şi ale tăticului ei. Dacă ai vedea-o cum plânge de dor, ți s-ar rupe inima, amice! Doar nu eşti de piatră...

— .Dar nu se poate să maltratezi copiii! în această situație, toate înțelegerile noastre vor cădea.

— Crezi? Pe cât punem pariu că nu? Uite, dacă vrei să te convingi că e sânge de copil, poți trimite un om de-al tău să adune proba, adăugă Drake, lăsând batista să cadă la pământ.

— Eliberează şi fetița! Are nevoie de îngrijire medicală.

— Nu-ți face griji! Am oblojit-o noi. E în afara oricărui pericol, dar dacă nu faceți rost de nenorociții ăia de bani, nu va mai fi pentru multă vreme.

Cu o jumătate de oră înaintea expirării termenului stabilit de răpitori, locotenentul formă numărul de telefon al lui Drake.

— Am strâns aproape toți banii. Nu-ți ascund că eu am vrut să dau ordin să fiți împuşcați fără milă, asumându-mi toate riscurile ce decurg dintr-o asemenea decizie, însă părinții micuților n-au fost de acord.

— Mă bucur că nu s-au luat după creierul tău de copoi în călduri! Nici nu mă aşteptam să te ducă mintea la o metodă paşnică de a depăşi criza.

— Mai e ceva. Nu deblocăm intersecția până nu îi eliberezi pe cei şase copii, aşa cum ai promis. Aici, părinții nu mai pot interveni, iar polițiştii ascultă doar de ordinele mele. Cred că am fost destul de clar. Nu-mi forța mâna prea mult, căci s-ar putea să te arzi!

— Hai că m-ai făcut praf, ce să spun!... Am impresia că faci pe deşteptul şi nu prea eşti. Uite ce e! Am să dau drumul la două fetițe şi doi băietei, dar asta nu pentru că m-a impresionat şantajul tău de rahat, ci fiindcă am prea mulți copii şi e dificil să avem grijă de toți. Deci, nu-ți dau şase, ci patru. Numai aşa, de-al dracu', ca să nu fac ca tine...

—... Bine, dar...

— ... Fără dar! Nu mai e loc pentru nici o negociere, adăugă Drake uşor enervat, întrerupând legătura telefonică.

CAPITOLUL IV

La ora stabilită, fu eliberată artera de circulație solicitată de răpitori, iar o maşină de poliție, cu un singur om înăuntru, pătrunse în perimetrul înconjurat. La volan se afla sergentul Steve Mann.

— Drake, noi v-am respectat dorințele, se auzi glasul lui Sellers prin portavoce. Acum, eliberează copiii!

— Venus, alege doi băieți şi două fete care ți se par a fi mai mici şi dă-le drumul! Nu vreau să facă pe ei pe drum.

— Doar patru? Mai bine am scăpa de mai mulți, fu de părere ea.

Totuşi, execută ordinul primit. O trezi mai întâi pe Wendy şi o împinse pe interval.

— Ea rămâne, hotărî şeful răpitorilor.

— Şi de ce, mă rog?

— Chiar vrei să le ştii pe toate? Pentru că tată-su e şeful de cabinet al viceguvernatorului Statului California. D'aia! Acum ai înțeles? 38

Cei patru copii se aşezară unul în spatele celuilalt la uşa din față, iar când aceasta se deschise, coborâră şi o luară la fugă, sub privirile amuzate ale bandiților.

Din mulțimea de curioşi care urmărise drama, se desprinseră mai multe persoane, acestea fiind lăsate să treacă de către polițiştii ce formau cordoanele de siguranță. Erau părinții celor patru copii, cărora nu le venea să creadă că micuții lor au scăpat din mâinile bandiților.

— Pe ceilalți copii când îi vei elibera? se auzi glasul lui Sellers în portavoce.

— Imediat ce vom încasa banii şi vom fi în siguranță.

Alden Rossner-Clark se instala la volanul autocarului şi porni motorul, ambalându-l de câteva ori pentru a se asigura că totul este în ordine. Apoi demară, îndreptându-se spre intersecția cu Bulevardul Sunset:

'Maşina poliției porni în urmărirea lor. Steve era foarte emoționat. Dar nu din cauza faptului că avea să joace un rol important în această acțiune polițienească, ci pentru că nu mâi condusese un automobil de câțiva ani buni. Munca lui de birou nu-i solicitase asemenea eforturi, iar sergentul îşi ieşise de multă vreme din mână, cum s-ar zice. Din această cauză nici nu poseda o maşină proprie.

Când cele două autovehicule dispărură la orizont, intersecția fu degajată, iar curioşii se îm-prăştiară cu regret că nu asistaseră la întreaga operațiune, care, oricum, n-avea să se sfârşească prea curând.

Totodată, reprezentanții presei se îmbarcară în propriile mijloace de transport şi se pregătiră să se ia după celelalte maşini ale poliției.

— Totul e O.K., Steve? îl întrebă Eric pe sergent prin stație.

— Da. Ne îndreptăm spre Sunset. Drake n-a mințit. Rulez la 20 de metri distanță în spatele lor şi mă întreb ce caut eu în această misiune?!

— Dacă intervine ceva, ne anunți! Suntem pe urmele tale, astfel încât să nu fim observați.

— De parcă ei ar fi tâmpiți şi nu şi-ar da seama că îi veți urmări..., comentă sergentul, însă detectivul nu-l mai auzi deoarece întrerupsese legătura.

— Mă simt de parcă aş fi o proastă! pufni Jane Heron pe neaşteptate. Parcă am fi legați de mâini şi de picioare.

— Dragă colega, află că şi suntem! Deocamdată, nu putem face nimic. Dar pe mine mă enervează altceva.

— Şi anume?

— Faptul că nu suntem familiarizați cu acest gen de operațiuni. Habar n-am cum ar trebui să procedăm, ce ar trebui să facem ca să nu dăm cu bâta-n baltă şi să ne stropim singuri...

— Nici eu, dacă asta te consolează.

— Mai bine sună-l pe căpitan şi spune-i că am luat-o din loc! De-acum, Steve nu mai are timp să comunice cu el. Vom fi nevoiţi s-o facem noi.

în timp ce forma numărul de telefon al diviziei, Jane observă trei elicoptere care survolau spațiul aerian pe direcția de deplasare a răpitorilor.

— Eric, crezi că e bine ca elicopterele astea să urmărească autocarul? Mă gândesc ca nu cumva să-i enerveze şi să facă cine ştie ce...

— Ai dreptate! Spune-i şefului să-i întoarcă din drum şi să interzică presei orice urmărire aeriană. Am impresia că unul dintre aparate aparține cotidianului LA. Times.

în spatele Ford-ului condus de Eric, se formase o cojpană de peste 30 de maşini. Un adevărat convoi, ce mâi!

Jane vorbi trei minute cu căpitanul Corky West, după care îi comunică partenerului ei:

— Răspundem cu capul de continuarea ope-rațiunii, Eric. Locotenentul Sellers s-a retras, iar polițiştii şi trupele SWAT ascultă de ordinele noastre.

— Aoleu! făcu detectivul, copleşit de răspun-derea ce le revenea. Dacă ieşim cu bine din asta, am să mă duc în fiecare duminică la biserică. Ajută-ne, Doamne!

*

începuse să se întunece şi autobuzul rula de aproape două ore. Virase la stânga pe autostrada HoHywood, după care o luase la dreapta pe Ventura Freeway, ce ocolea Parcul Griffith.

— Totul e în regulă, Al?

— Da, Ben. Copiii sunt bine?

— Venus le dă câte ceva să mănânce. Când ajungi la intersecția cu Alameda Street, o faci la stânga. Concentrează-te asupra drumului şi nu te opri, orice s-ar întâmpla!

— O.K.

Drake trase draperiile care-l despărțeau pe şofer de călători şi se duse în spate, chipurile pentru a-i veni în ajutor lui Venus.

Tânăra tocmai le dădea copiilor apă minerală şi dulciuri, după care se aşează şi ea ceva mai în spate, pentru a-i putea supraveghea pe toți ostaticii, şi începu să muşte dintr-un hamburgher.

Bărbatul se apropie de ea.

— Văd că te-ai descurcat. Tare sunt curios cum ți-ar sta ca mămică...

— Vorbeşti prostii, Ben!

— De ce? Poate că ai să ai cândva proprii copii. E în firea femeii.

— Vrei să spui a femeii în general, nu-i aşa?

— Oi fi tu acum ceva mai specială, dar cu timpul s-ar putea să te schimbi.

— Oare?!

— De ce excluzi o asemenea eventualitate, Venus? o întrebă el, punându-şi braţul pe umărul ei. Eşti o femeie frumoasă şi ai să fii o mamă şi mai frumoasă, pot să te asigur de asta!

— Glumeşti, Ben, nu-i aşa? se îmbujora tânăra fără să vrea, privind intimidată la noaptea care se lăsase afară.

— Câtuşi de puțin. Uite, dacă mă întrebi, pot jura că mi-aş dori să am alături o consoartă ca tine, cu care să-mi împart viața. Bineînțeles, după ce toate rahaturile astea se vor fi terminat.

— încerci să fii amabil…

— Nu doar atât, o contrazise bărbatul, apro-piindu-se mai mult de ea. Sunt sincer. Crede-mă, nu spun decât adevărul-adevărat!

Luată prin surprindere, Venus nu mai ştiu ce să spună. Oricum – trebuia s-o recunoască -, îi plăcuseră complimentele lui.

Şi-apoi – îşi zise ea – de ce nu? De ce n-aş fi şi eu, cândva, o femeie la propria ei casă, cu un bărbat temperamental alături şi cu câțiva copii în preajmă? Doar nu sunt ciumată sau blestemată! Am şi eu dreptul la o mică fericire, acolo…

Gândurile îi fură întrerupte de Ben, care începuse să-i mângâie şi să-i maseze tâmplele. îi plăcea atingerea lui. O relaxa şi avea mare nevoie de relaxare.

Cum Venus terminase de mâncat, bărbatul îi prinse mâna, i-o strânse şi o privi ochi, de parcă ar fi încercat să-i citească în adâncul sufletului.

— Fiecare dintre noi are dreptul la propria fericire!

Apoi îşi apropie buzele de gura ei şi amândoi se pierdură într-un sărut pătimaş.

Tânăra nu se împotrivi, simțindu-se copleşită atât de îndrăzneala lui, cât şi de propriile reacții de voluptate. Nu se gândise nici măcar o secundă la omul de la volan, amantul ei de aproape un an, care nu bănuia ce se întâmplă în spatele perdelei ce îi despărțea. îşi dorea să fie sărutată, îi plăcea cum este sărutată. Parcă voia mai mult şi, totuşi, ştia că aşa ceva nu se putea.

Bărbatul îi mângâie picioarele, iar mâna lui se insinua, încetişor, între pulpele ei.

Venus simți o căldură interioară, care o ameți, iar sângele prinse a-i circula prin vene cu o mai mare viteză decât ar fi fost normal.

— Stai, Ben! scânci tânăra, însă slaba împotrivire rostită de ea părea a fi mai degrabă o chemare spre păcat decât un protest.

Apoi privi semnificativ spre copiii care începuseră să se uite curioşi la ei.

Bărbatul înțelese şi surâse. Se ridică de la locul său, după care o obligă să-l urmeze în spatele autocarului, acolo unde se afla WC-ul ecologic.

— Vino! îi ceru el, ademenitor.

— Doar nu vrei să…

însă vorbele îi fură oprite de un nou sărut pătimaş, care o lăsă fără replică.

în câteva secunde, se aflau amândoi la toaletă. Ben îi ridică bluza, desfătându-se cu mugurii înfloriți ai sânilor ei. Simți, datorită tensiunii acumulate, cum se excită mai repede decât ar fi fost normal.

Cu ochii închişi, Venus nu mai realiza ce i se întâmpla. Se simțea deosebit de fericită, deoarece nu mai trăise nicicând aşa ceva. Să cadă cu pasiune în brațele unui bărbat pe care abia îl cunoscuse?! Era un lucru imposibil...

Drake îşi descheie pantalonii şi îşi trase şlițul în jos, scoțând la iveală organul erect. Era extrem de excitat. Apoi îi luă o mână şi i-o puse pe membrul său.

Ea zâmbi, încântată de dimensiunile lui. îl strânse de câteva ori de penis, execută câteva mişcări cu mâna înainte şi înapoi, după care – parcă trezită la realitate de o strălucire interioară – îl îndepărtă, spunându-i:

— Lasă-mă! Nu se poate!

Şi, cum el nu-i dădu pace, adăugă:

— Bestie!

Tot mai excitat, Ben îi repezi două palme peste față, apoi o prinse cu o mână de păr şi cu alta de umeri, obligând-o să îngenuncheze. 46

— la-o! îi ordonă el pe un ton ce nu admitea replică.

Venus, care ştia că dispozițiile unui şef trebuie îndeplinite dacă vrei să te ai bine cu el, se conformă, cuprinzându-i mădularul cu buzele.

în rest, nu mai trebui să facă nimic. Ben începu să se mişte din şolduri, înainte şi înapoi, de parcă s-ar fi aflat călare pe o femeie. Se folosea de gura ei ca de un obiect al propriei desfătări sexuale, fiind convins că partenera sa îi împărtăşeşte extazul. Şi nu era tocmai departe de adevăr...

Tânăra începu să-şi folosească limba de-a lungul organului său, strângându-i în mână testiculele. De asemenea, capul său prinse a executa, din ce în ce mai amplu, mişcări de du-te-vi-no. Nu-şi dorea nimic altceva decât să-l înghită. Cu totul... Voia să fie a lui, a bărbatului care o supusese la acea perversiune aproape cu forța. Aproape, nu în totalitate...

La un moment dat, mâna lui Ben, care o ținea pe Venus de ceafă, se crispa. Concomitent, bărbatul se mişcă mai repede din şolduri înainte şi înapoi.

Ea intui ce urmează şi suspină, stăpânită de o pasiune pe care n-o mai trăise de multă vreme. Fericirea lui putea fi – ba chiar era – şi fericirea ei. Plăcerea lui se dovedea a fi şi plăcerea ei. Trăiau împreună acea clipă de voluptate infinită. Ca doi iubiți...

— la-mă, Venus, dragostea mea!

Ea nu putu să-i răspundă, deşi ar fi vrut, fiindcă era cu gura plină. Totuşi, consideră mult mai important ceea ce făceau decât ce şi-ar fi putut spune în acele momente.

După tremurul care străbătea trupul bărbatului aflat în picioare, tânăra ştiu că în câteva clipe avea să vină sfârşitul. Acel sfârşit care aducea cu sine extazul... Gemetele ei de plăcere se accentuară. Cu mâna rămasă liberă, îşi masă sânii. Apoi şi-o duse între picioare, fre-cându-se alene, dar hotărâtă să termine...

Ben ejacula.

Venus îşi miji ochii, strânse buzele, suspină, masă fesele bărbatului şi juisa la rândul ei. Era extrem de mulțumită de ceea ce i se oferise. Niciodată nu îndrăznise să viseze că o felație îi putea aduce atâta bucurie... Nicicând nu sperase la atâta fericire... Nicicând!...

CAPITOLUL V

Autocarul condus de Alden Rossner-Clark ajunse la extremitatea nord-vestică a Parcului Griffith şi încetini. La fel procedă şi Steve, păstrând distanța cu care se obişnuise.

— Ieşi de pe şosea şi ia-o la dreapta, Al! îi ceru Drake. Te rog să conduci cu băgare de seamă! Vom vedea nişte lumini.

Rossner procedă întocmai şi, în scurt timp, începu să distingă conturul unui mic avion în întunericul nopții.

— Ne aşteaptă, îşi atenționa el complicele.

— Trage cât mai aproape de avion, dar puțin în spatele lui! Lasă motorul pornit!

Maşina de poliție frână la 20 de metri distanță şi sergentul aşteptă încordat să vadă ce urmează. Apoi comunică prin stație că răpitorii au ajuns lângă avion, astfel încât convoiul ce-i urmărea să oprească la o distanță de la care nu putea fi văzut.

De autocar se apropie alergând un individ îm-brăcat în negru şi discută câteva secunde cu Benjamin Drake.

— Unde sunt banii mei?

— în maşina poliției, Rudy.

— După ce mi-i dai, putem decola. Aşa neam înțeles.

— în regulă, aşteaptă!

Şeful bandei de răpitori făcu câțiva paşi spre maşina poliției, după care se opri. Scrută întunericul şi îşi aranja arma în poziție de tragere.

— Coboară şi ține-ți mâinile la vedere!

Steve se execută, îndepărtându-se de auto-mobilul cu care venise. Nu se simțea nici pe departe în largul lui.

— Vreau să-mi dai banii!

Mai întâi eliberează-i pe copii! ripostă sergentul cu îndrăzneală.

— Cred că glumeşti, bătrâne poliţist! Poate nu vrei să mai prinzi pensia care se apropie... Cine o să ne mai garanteze viețile dacă eliberăm ostaticii ?

— Eu credeam că avem o înțelegere.

— Exact. Am spus că le dau tuturor drumul după ce primim banii şi vom fi în siguranță.

— Banii ți-i dau imediat.

— Şi cu siguranța noastră cum rămâne?

— Drake, uite ce-ți propun! Dacă tot veți intra în posesia răscumpărării pe care ați cerut-o, luați-mă pe mine în schimbul copiilor. Vă va fi şi vouă mai uşor cu un matur.

Bărbatul îi întoarse spatele poliţistului şi urcă în autocar pentru a se consulta cu complicii săi. Părea interesat de această ofertă.

— Zice să îi eliberăm pe copii şi să-l luăm pe el în schimb.

— N-ar fi o idee rea, fu de părere Venus Me-redith. în felul ăsta, vom avea mai puțină bătaie de cap. A adus banii, nu-i aşa? Nu vor apărea surprize?

— Să sperăm. Ştiți ce vă propun eu? Dăm drumul la zece copii, mai păstrăm doi şi îl luăm ostatic şi pe poliţist. în felul ăsta, suntem mult mai bine asigurați.

— Mie mi se pare un plan mai bun, admise Al.

— O.K. Venus, dă-mi lista aceea ca să vedem cine rămâne în faimoasa noastră companie! Puştoaica aia pe care am lovit-o cum se mai simte?

— Lăcrimează şi suferă, însă nu e nimic grav. Se va putea mărita şi cu nasul rupt.

— Atunci o oprim pe ea şi pe Peter Hutton. Acesta din urmă e fiul unui senator. Nu vor deschide focul asupra avionului nostru, atâta timp cât se află şi el la bord.

— Excelent! aprobă Al planul. Du-te şi spune-i! Drake coborî din Mercedes şi începu imediat

să-i vorbească sergentului:

— Cum te cheamă?

— Steve Mann.

— Ai să vii cu noi, iar eu şi partenerii mei vom elibera zece copii. Celorlalți doi le vom da drumul şi îi vom lăsa în grija ta când ajungem la destinație. Acum, adu valizele cu bani!

— Trebuie să aşteptați până obțin aprobarea şefilor mei!

— Grăbeşte-te, că n-avem toată noaptea de pierdut!

Peste câteva minute, Steve coborî cu două valize în mâini şi se apropie de Drake, fără a le pune însă jos.

— Au fost de acord. Imediat va sosi un microbuz, care va opri la 500 de metri distanță şi va semnaliza cu farurile. Atunci le dai drumul celor zece copii, iar eu vin cu tine. între timp, poți verifica banii.

— Bine, facem cum spui tu, dar dacă v-ați gândit la vreo şmecherie, să ştiți că o să curgă mult sânge nevinovat!

— Nu se va întâmpla nimic, îl asigură Mann, punând jos cele două genți diplomat şi întor-cându-se la maşină ca să o aducă pe cea de-a treia.

Răpitorul le luă pe primele, i le dădu lui Al şi îi ceru:

— Verifică banii cu atenție! Venus, tu dă-i jos din autocar pe cei zece țânci! Rudy, porneşte motoarele avionului!

— întâi avansul meu! insistă acesta.

Vizibil enervat, Benjamin Drake luă dintr-o valiză zece teancuri a câte 10.000$ şi i le înmâna pilotului.

Bărbatul le studie cu atenție, după care se îndepărtă de avion, unde îl aştepta un complice nevăzut. îi înmâna acestuia banii, apoi se întoarse.

— Acum, totul e în regulă, zise el şi se urcă în avion pentru a porni motoarele.

în depărtare se văzură farurile microbuzului, care semnalizau, fiind puse pe „avarie".

După ce toate valizele fură transportate în bi-motorul care începuse să facă un zgomot asurzitor, şeful bandei îi strigă sergentului, ținându-l în continuare sub amenințarea automatului Uzi:

— Prinde-ți o cătuşă de mână şi urcă în avion! Cum ziceai că te cheamă?

— Mann. Steve Mann.

— Mai întâi, dă-mi cheile, Steve! Al, ai grijă să nu facă vreo mişcare greşită! La cel mai mic gest, împuşcă-l fără milă!

Rossner îl prinse pe polițist cu cea de-a doua cătuşă de un scaun, iar Venus le zise ostaticilor:

— Hei, voi, ăştia mici! Luați-o la fugă spre farurile acelea! Țineți-vă de mână câte doi şi grăbiți-vă! Părinții voştri vă aşteaptă.

— Copii, ştiți încotro vor să fugă răpitorii voştri? îi întrebă detectivul Black, încercând să-i liniştească, l-ați auzit vorbind?

— în Canada, răspunseră câțiva dintre cei mai mari. în Canada.

— Eric, mie nu-mi convine ceva aici, zise Jane.

— Mie nu-mi convine nimic din ceea ce se în-tâmplă, dacă asta te consolează...

— Vreau să spun că nu mi se pare normal ca banditii să-şi dezvăluie intențiile tuturor ostaticilor. E absurd.

— Şi ce crezi?

— Că e o înscenare, însă nu-mi dau seama care ar fi natura acesteia.

— Dacă nu ai o premoniție clară – degeaba. Ce s-a întâmplat cu intuiția ta feminină? Nu funcționează şi pe timp de noapte?

— Numai de glumele tale nesărate n-aveam eu chef acum! Iar devii imposibil...

— Mai bine ne-am gândi cum să-l scăpăm pe bătrânul Steve din ghearele lor.

— Ai dreptate! Sunt gata să ascult orice sugestie din partea ta. Ai vreuna?

— Ştiam eu...

în acel moment, motoarele avionului fură am-balate la maximum şi, după ce rulă un timp, aparatul se ridică.de la pământ, îndreptându-se spre nord. Până la granița cu Canada era ceva drum.

— De-acum, doar radarul ne va mai putea indica poziția lor exactă, zise polițista.

— Asta numai în cazul în care pilotul survolează aerul la o altitudine de peste 300 de metri. Şi o voce interioară îmi spune că nu o va face.

Răpitorii n-ar fi angajat un începător pentru o asemenea operațiune.

— Cred că ai dreptate, Eric. Dacă Steve dă greş, n-avem nici o şansă ca ultimii doi ostatici să ajungă din nou la casele lor.

— Ar mai fi o posibilitate. Dă-mi telefonul tău, că al meu s-a descărcat! îl voi scula din pat pe căpitanul West, iar acesta pe directorul Tillman. Alo! Mă scuzați, şefu', că vă sun la ora asta, dar avem o urgență!

— Ce, credeai că pot dormi? De fapt, abia am ajuns acasă de cinci minute. S-a întâmplat ceva rău? întrebă boss-ul, temător.

— încă nu. Sergentul Mann a făcut schimb cu zece dintre micuții ostatici, aşa cum i-ați ordonat, iar acum se află în aer. La propriu şi la figurat, probabil. Din câte ne-am dat seama, se îndreaptă spre Canada.

— Ştiți ce marcă este avionul, ca să stabilim autonomia lui de zbor?

— L-am văzut de foarte departe, pe întuneric, aşa că... Dar noi v-am sunat ca să vă sugerăm...

— ... Ceva referitor la aerodromurile canadiene de la graniță? Să fie anunțată poliția în legătură cu aterizarea răpitorilor?

— Exact.

— M-am gândit şi eu la asta, detectiv Black, ba chiar am transmis Poliției Canadiene rugămintea noastră. Dar de unde ştiți că nu vor ateriza tot pe un câmp sau chiar pe o pistă privată? Am înțeles că e un aparat uşor de zbor.

— Nu ştim, şefu', de unde să ştim?!

— Vom vedea mâine dimineață ce este de făcut. Asta în cazul că nu aflăm nici o veste nouă până diseară.

— O.K.

— Acum puteți să vă întoarceți la L.A., iar dimineață să fiți la sediu cu o jumătate de oră mai devreme decât de obicei! Ne-am înțeles?

— De minune, şefu'! mai zise Eric, întrerupând legătura. Apoi mormăi supărat:

De mâine facem ore suplimentare, Jane.

CAPITOLUL VI

— Bună dimineața, boss!

— 'Neața, detectiv Heron! Unde e partenerul tău?

— Soseşte îndată. L-am zărit în parcare în timp ce urcam scările. Ce se mai aude?

— Senatorul Hutton şi şeful de cabinet al viceguvernatorului – unul Lierop – parcă au înnebunit! De la ora 6.00 a.m. ne sună încontinuu, proferând tot felul de amenințări la adresa noastră şi a diviziei.

— Presupun că sunt părinții celor doi copii rămaşi ostatici, nu-i aşa? întrebă din uşă Eric, care auzise vorbele căpitanului.

— Văd că ați rămas la fel de inteligenți precum vă ştiam! îi ironiza căpitanul, fără nici un chef.

— Mulțumim pentru elogioasa dumneavoastră apreciere, şefu'! nu se putu abține detectivul să nu-l calce pe nervi.

Corky West scoase o acadea cu gust de cafea dintr-un sertar al biroului şi începu să-i înlăture tacticos ambalajul, pentru a se calma. Apoi vorbi:

— Peste 20 de minute, un elicopter decolează cu voi la bord şi vă duce până la Provo, Utah. Acolo vă aşteaptă un avion, care va zbura în direcția Montreal. Păstrăm legătura în permanență şi, în funcție de ce se va întâmpla pe parcurs, veți primi noi ordine. în această fază a operațiunii, nu e nevoie nici de inițiative nici de improvizații. E totul clar?

— Absolut, şefu'! în Canada, cu cine luăm legătura?

— Deocamdată, nu vă pot preciza.TJirectorul Tillman se ocupă de asta chiar acum. Când va şti el ceva, veți şti şi voi. Alte întrebări?

— Da! interveni Eric. Dacă rezolvăm cazul în chip fericit, se lasă cu ceva avansări sau măcar cu-nişte prime substanțiale?

— Afară! urlă căpitanul, ridicându-se de la locul lui şi arătându-le amândurora uşa, cu degetul arătător de la mâna dreaptă.

Eric renunță la replica pe care tocmai şi-o pregătise, din cauza privirii aruncate de partenera lui, ce spunea foarte multe...

— De ce mă chestionezi atât?

— Pur şi simplu, din curiozitate. Rudy Cocghill, pilotul avionului, făcea față cu

greu avalanşei de întrebări referitoare la zborul cu motor. în schimb, Benjamin Drake părea avid de informații privind tehnica pilotajului.

— Serios?

— Cât se poate de serios! Poate acum, când voi avea destui bani, îmi voi permite un avion particular pe care să-l pilotez singur. Nu ştiu dacă ți-am spus, însă am de gând să-mi satisfac foarte multe plăceri de-acum încolo.

— Nu pot decât să-ți urez succes!

— Mulțumesc! Crezi că ar fi posibil să mă laşi şi pe mine puțin la comandă?

Pilotul chibzui câteva secunde, după care ajunse la concluzia că nu era nimic periculos în asta.

— Dacă vrei neapărat... Dar va trebui să-mi plăteşti lecția de zbor.

— N-am nimic împotrivă. Care-i tariful?

— în mod normal, 200$ ora.

— De acord. Am să-ți dau 500$.

— Atunci treci în locul meu!

După aproape o oră de pilotat, Ben se simțea cu totul alt om. Era extrem de încântat de ceea ce făcea. Zborul la joasă altitudine îl incita într-o mai mare măsură – bănuia el – decât dacă s-ar fi aflat la o înălțime de 2.000 de metri de pământ.

— Mă simt extraordinar, dragă Rudy!

— Din păcate, va trebui să-mi cedezi comanda, Ben. Ne apropiem de punctul stabilit, unde ne vom abate din drum.

în timp ce elibera locul, răpitorul auzi zgomote din compartimentul călătorilor, apoi o detunătură. Alarmat, puse mâna pe pistolul Uzi şi-i verifică încărcătorul. Era plin. Părăsi precipitat cabina pilotului şi înlemni când văzu scena ce i se înfățişa privirilor.

— Ce se întâmplă aici? urlă el, observându-i pe Rossner şi pe Meredith prăvăliți peste ofițerul de poliție.

— .Cum ultimele zbateri ale sergentului *Mann încetară, agresorii lui îl legară strâns de scaun cu nişte corzi, amenințându-l:

— La cea mai mică mişcare pe care o vei mai face, eşti un om mort, copoi nenorocit!

— Ce se întâmplă aici? repetă Drake întrebarea, avansând cu arma gata pregătită.

— Polițistul tău a încercat să ne tragă clapa, îl lămuri Rossher. Şi-a desfăcut cătuşele cu o cheie de rezervă, intenționând să ne atace. Noroc că am reuşit să-l observăm în ultimul moment.

— Aşa!-făcu şeful bandei, apropiindu-se de ostatic cu gândul de a-l lovi.

Dar văzându-l rănit în braț, renunță la această pornire. Mann sângera abundent.

— Voia să ne dezarmeze, Ben, zise Venus, adăugând o înjurătură specifică mediului social din care provenea.

— Ajunge! ordonă şeful bandei. Nu vedeți .că avem un rănit? Venus, încearcă să-i opreşti sân-gerarea. Trebuie să fie o trusă de prim ajutor pe undeva! Iar tu, Al, potoleşte-i pe copii! Plânsul lor mă scoate din minți!

— El este singurul vinovat pentru asta, încercă tânăra să se justifice. Altfel nu l-aş fi împuşcat, Ben.

— Ba voi sunteți vinovați, idioților! se enervă Drake. Nu l-ați putut supraveghea şi de aceea s-a ajuns aici. Mă întorc în cabina pilotului, dar aveți grijă – pentru Dumnezeu – de ostatici!

Bărbatul le întoarse spatele ostentativ şi înjură în gând:

Cu tâmpiți ca ăştia nu ajung eu departe. Cine m-o fi pus să mă încurc cu ei, nu ştiu?! Mai bine nu i-aş fi cunoscut...

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Cocghill pe Drake când îi simți prezența.

— Da, însă nu e nimic grav. Deştepții mei de colaboratori l-au împuşcat în umăr pe copoi, când acesta încerca să se elibereze din cătuşe. Cred că au adormit amândoi, dar situația se află sub control în acest moment.

— Mă bucur, rosti pilotul, vizibil îngrijorat de întorsătura pe care ar fi putut-o lua lucrurile.

— Ce faci acum? Cale-ntoarsă?

— Aproximativ. Noua noastră direcție este Chihuahua, Mexic, conform planului stabilit. Când ziceai că-mi dai cei 500$ promişi?

— Foarte curând. Doar nu aveai de gând să-i cheltuieşti în timpul zborului!

Pentru a-şi pierde urma, Rudy Cocghill orienta direcția de zbor a bimotorului mai întâi spre Seattle. Două ore mai târziu, începu să survoleze spațiul aerian al Statelor Unite, pe Coasta de Vest, privind din ce în ce mai îngrijorat la Indicatorul de combustibil. Era aproape dimineață şi nu mai avea suficient cherosen.

— Va trebui să aterizăm cât de curând, Ben!

— Mulțumesc pentru informație, Rudy! Ştiam... Poate-mi spui şi care este cel mai indicat loc pentru asta!

— Los Angeles-ul, bineînțeles. Fii convins că polițiştii ne-caută în toată țara, dar numai în Oraşul îngerilor – nu!

— Ingenios, Rudy! Să ştii că eşti un tip într-adevăr ingenios!

— Deci?

— Deci, aşa vom proceda! Cunoşti vreun loc mai ferit din L.A. în care am putea ateriza fără probleme? îl întrebă Ben, gândindu-se la câte mii de kilometri mai are de străbătut până în Venezuela visurilor lui.

— Bineînțeles! Lasă totul în grija mea!

*

— Detectiv Heron, va trebui să vă întoarceți din drum!

— Cum, şefu', după ce am făcut atâtea ore prin aer?

— Radarele noastre n-au depistat nici un aparat de zbor dubios, iar grănicerii canadieni, nici atât. Tu ce concluzie ai trage?

— Că tehnica noastră nu e destul de avansată pentru depistarea avioanelor care ne survolează spațiul aerian la mică înălțime. Este unica idee care-mi vine acum în minte.

— Greşit!

— De ce?

— Pentru că ar mai fi câteva variante.

— Spuneți-mi măcar una dintre acestea!

— Dacă n-au părăsit America? Dacă se află încă în Statul California?

— La asta chiar că nu m-am gândit...

— Vezi!...

— Cred că şefu' are dreptate! fu de părere Eric, care ascultase convorbirea. Mi-e teamă că i-am subestimat pe răpitorii pe care îi urmărim. Oare de ce?

— Fiindcă nu ne prea duce mintea, ripostă Jane enervată. De aceea... Altfel n-am fi ajuns aici, nu-i aşa, colega?

— Cred că ai dreptate, draga mea parteneră! Dar sunt convins că această recunoaştere nu te încălzeşte câtuşi de puțin.

— Din păcate, ai dreptate...

Bimotorul pilotat de Rudy Cocghill ajunse în apropiere de Santa Monica, iar de aici ținu malul Oceanului Pacific în direcția El Segundo. Zburau în continuare la joasă altitudine, cu viteză de croazieră.

— Cum mai stăm cu combustibilul? se interesă Benjamin Drake pentru a mia oară.

— Am ajuns la fundul rezervorului. Vom ateriza la câțiva kilometri de L.A International Air-port.

— Nu e riscant?

— Dimpotrivă. în acea zonă sunt atât de multe aparate de zbor, încât putem trece cel mai lesne neobservați.

— Ai dreptate! Cunoşti tu vreun loc pe-acoJo?

— Ți-am mai spus. Am un prieten din adoles cență, care ne va face rost de combustibil î mod discret, dar va trebui să-i dăm şi lui ceva.

— Cât?

— Două-trei mii, plus costul cherosenului. E vreo problemă?

— Nici una.

— Atunci mă duc în spate să văd ce-au mai făcut dragii mei colaboratori! adăugă Drake după o scurtă ezitare.

— Succes!

Cocghill se bucură când rămase singur. Nu-i plăcea să fie bătut la cap de un necunoscător în materie de pilotaj. Studie din nou harta şi, imediat după ce lăsă în urmă aeroportul internațional, viră la puțin stânga, spre Hawthrone. Pe tot parcursul zborului, nu pusese în gură nici un pic de mâncare sau de băutură.

— în curând vom ateriza, îşi anunță Drake complicii.

— Am şi ajuns în Mexic? se miră Rossner.

— încă nu, amice. Ne-am întors la L.A.

— Glumeşti, bineînțeles.

— Ba nu glumesc deloc!

— Atunci înseamnă că ai înnebunit! adăugă Alden exasperat, realizând că şeful bandei spune adevărul.

— Trebuia să ne pierdem urma, nu-i aşa?

— Da, dar...

—... întrebarea e dacă poate bănui cineva că ne-am întors acasă!

— Al, Ben are dreptate! zise Venus. E singurul loc din întreaga Americă unde nu vom fi căutați de autorități.

— Vom ateriza pentru alimentare undeva între El Segundo şi Hawthorne.

— E vreo stație de benzină pentru avioane pe-acolo? încercă Rossner să fie ironic.

— Al, de ce încerci să faci pe prostu'? îl apostrofă amanta lui. Crezi că te prinde?

— la mai lasă-mă-n pace! Te-a întrebat cineva de vorbă?

— Da' ce, ai impresia că ar trebui să vorbesc doar atunci când sunt întrebată? Nu ți se pare că eşti cam nesimțit?

— Hai, nu vă mai certați! încercă Drake să-i liniştească pe amândoi. Lăsați-o pe mai târziu! Eu mă întorc în cabina de pilotaj ca să stabilesc cu Rudy toate amănuntele. Voi aveți grijă de ostatici! Dacă totul decurge bine, mâine până la ora prânzului suntem la Chihuahua. Pe urmă continuăm traseul stabilit.

Venus privi talia zveltă a celui ce se îndepărta, amintindu-şi cum îl „iubise" în toaleta autocarului. Zâmbi, apoi ochii îi căzură pe fesele lui puternice şi simți un fior de plăcere între picioare.

La urma-urmelor, m-a obligat s-o fac, se justifică ea în gând. Nu puteam să-l refuz, pentru... bunul mers al operațiunii. Era important să se , descarce de tensiunea acumulată. Plus că n-a fost nici chiar atât de rău..:

— După ce aterizăm, vom căuta un loc în care să poposim până la căderea întunericului, nu-i aşa, Rudy?

— Da. Ar fi minunat dacă i-am da un telefon

amicului meu.

— Ştii foarte bine că aşa ceva nu se poate! Am risca să fim descoperiți.

— Ştiu.

— Atunci nu te mai gândi la asta!

CAPITOLUL VII

— Când pilotul auzi că motoarele avionului s-au oprit de tot, văzu în zare o camionetă apro-piindu-se de ei.

— Trebuie să fie Warren. Altfel, am cam încurcat-o.

Noul sosit coborî din maşină, având în mâini o puşcă de vânătoare cu două tevi, şi se apropie de aparatul de zbor pentru a le cere socoteală celor ce-i violaseră proprietatea. Nu era genul de om care să accepte compromisurile, cu excepția cazurilor în care dobândea vreun câştig substanțial.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, Ben! Nu coborâți până când nu vă spun eu! N-are nici un sens să-i dăm ceva de bănuit şi să găurească fuselajul avionului.

— în regulă, vezi ce faci!

— Dacă nu vrei să mă împuşti din greşeală, lasă dracului puşca aia, Warren! îi strigă Rudy amicului său din uşa avionului.

— Tu eşti, sconcs bătrân?

— Nu, stafia mea. Bineînțeles că eu sunt! Mă bucur că te-am găsit acasă. Mă aflu într-o situație de rahat, din care numai tu mă poți scoate.

Cei doi se îmbrățişară, bătându-se reciproc pe spate. După cât putură observa ceilalți pasageri ai bimotorului, nu se mai văzuseră de o bună bucată de vreme.

— Din câte îmi dau seama, nu s-ar zice că o duci prea rău, nu-i aşa?

— Mă descurc, Warren, mă descurc. Dar acum am nevoie de ajutorul tău.

— Nici o problemă! Dacă-mi iese şi mie ceva din chestia asta...

— Bineînțeles că îti iese! Doar nu o să păstrez totul doar pentru mine. Spune-mi mai bine, crezi că bondarul meu e în siguranță aici?

— Nu, însă am exact ceea ce-ți trebuie.

— Şi anume?

— Un hangar tocmai bun pentru avionul tău. Trebuie doar să dau afară vreo două maşini şi-un tractor şi gata!

— Eşti un geniu, prietene. Locul acela e departe?

— Vă las în drum la Motelul Hello, Driver! Nu e cine ştie ce, dar cum nu aveți de gând să vă petreceți concediul aici...

— Vrem doar să ne spălăm, să mâncăm ceva şi să ne odihnim puțin. Asta-i tot ce ne trebuie la ora actuală, Warren.

Ajunseră în apropierea motelului în 20 de minute.

— Eu n-am să mai vin cu voi, ca să nu dau de bănuit. Proprietarul ştie că sunt un tip singuratic, cu excepția faptului că mai aduc la mine câte o fetiță, din când în când. Dar nu-ți face probleme! Are destule camere libere şi poate să vă pregătească şi câte ceva de-ale gurii. Vă aştept acasă când începe să se însereze.

— Bine. Uite aici 2.000$ pentru cherosen. VeL mai primi alte 3.000 la decolare, dar fără şmecherii, dacă înțelegi acum tu ce vreau să spun...

— Trei bătrâne! se miră amicul. Nu te ştiam atât de darnic. Fii sigur că n-am să încerc nimic pentru atâta bănet! Poți sta liniştit!

Din păcate, răpitorii nu găsiră camere care să comunice între ele.

— Al, tu vei sta împreună cu Rudy şi cu sergentul. Aveți mare grijă de el! Eu şi Venus vom supraveghea copiii.

Deşi nu-i convenea deloc acest aranjament, Rossner-Clark se abținu să protesteze. Era mai bine ca doi bărbați să-l țină pe polițist sub observație, iar o femeie era cea mai indicată pentru a se îngriji de copii.

— Cine merge după mâncare? S-a terminat de mult tot ce-am avut în autocar.

— Trimite-I pe Rudy la patron. Poate ne pre-găteşte el ceva.

— Haideți, copii! îi împinse tânăra de la spate pe cei doi micuți ostatici. Wendy, te mai doare năsucul?

— Da şi vreau acasă! răspunse aceasta.

— Vei merge în curând, după ce mai zburăm o dată cu avionul. Nu-ți fie frică, eşti în siguranță!

— Mie nu mi-e frică pentru că sunt bărbat! îşi umflă pieptul Peter Hutton. Iar când o să pună tata mâna pe voi, va fi vai şi-amar...

— ... Mai bine ți-ai ține gura ca să n-o încasezi! îl apostrofă Venus Meredith. Ai văzut ce-a pățit prietena ta fiindcă n-a fost cuminte! Sau poate vrei şi tu un tratament asemănător?

Elanul puştiului pieri ca prin farmec. Micuțul îşi lăsă capul în jos fără a mai îndrăzni să scoată vreun cuvânt.

Tânăra le repartiza un pat copiilor şi se întin-e, obosită, pe cel de-al doilea. Camera părea destul de curată, însă mobilierul nu mai fusese schimbat cam de multişor. La fel şi lenjeria, decolorată de-atâta spălat.

— Am să intru eu primul la baie, îi comunică Ben. Ai grijă de copii!

— Ca şi cum, dacă nu mi-ai fi spus tu, n-aş fi ştiut asta..., răspunse Venus, încercând să pară supărată pentru episodul din toaleta autocarului.

Peste zece minute,' Rudy ciocăni la uşă, iar tânăra se ridică să-i deschidă, renunțând să-şi mai pregătească pistolul când recunoscu vocea pilotului.

— Eu sunt! Mâncarea e gata într-o jumătate de oră. Tot eu am să v-o aduc.

— Bine, Rudy, mulțumim!

— Totul e în regulă, da?

— Nu-ți face griji, pentru că n-ai de ce!

Trebuie să le dau de ştire alor mei despre destinația reală a răpitorilor, îşi zise sergentul Mann când putu să-şi adune gândurile. Numai de nu mi s-ar infecta rana! E clar, cu o singură

75 mână nu-i pot dovedi pe nenorociții ăştia. Poate că nici cu amândouă...

— Aş putea folosi toaleta? întrebă el, cu speranța că acolo îi va veni vreo idee salvatoare.

Rossner se ridică de pe fotoliul pe care se răstignise şi intră în baie pentru a cerceta locul. Nu exista nici o fereastră. Şi nici obiecte care ar fi putut fi folosite drept arme. Se întoarse în cameră şi zise:

— Ridică-te şi du-te!

— Nu s-ar putea să-mi deschideți cătuşele pentru un timp?

— Ce vorbeşti! Ca să ne faci alte necazuri?

— Al, n-are unde să fugă, iar când iese, i le punem la loc.

— Bine, dar fii foarte atent la ce vei face, copo-iule! acceptă Al după o clipă de gândire, armân-du-şi, totuşi, pistolul. Să nu încerci să ne iei prin surprindere, că nu ține!

Sergentul intră singur în camera de baie şi făcu zgomot în jurul WC-ului. în acelaşi timp, privi încordat împrejur, în căutarea disperată a unei soluții de a lăsa un semn partenerilor săi, în cazul în care aceştia vor ajunge cumva la Motelul Hello, Driver!.

Scrise cu degetul pe oglindă cuvintele „Mexic" şi „Chihuahua", apoi se gândi:

Dacă detectivilor la va da prin cap să facă aburi în baie, literele vor deveni vizibile.

înainte să tragă apa, îşi privi tălpile pantofilor, pe care era puțin pământ. Se udă bine pe mâini, îşi mânji un deget şi scrise cu noroi cuvântul Chihuahua, exact sub chiuvetă. Altceva nu ştia ce să mai facă. Era extrem de slăbit din cauza sângelui pierdut. Dacă ar fi avut un creion la el, cu totul alta ar fi fost situația, dar aşa...

Se spălă repede pe mâini, îşi desfăcu bandajul şi îşi consultă rana. Noroc că glonțul ieşise din braț, înfigându-se în scaunul avionului, iar sângele se închegase! Avusese baftă.

— Ce tot faci acolo? se auzi glasul neliniştit al lui Rossner-Glark.

— Acum îmi curăț rana. Ies imediat!

Sergentul se ținu de cuvânt şi reintră în încăpere cu brațele întinse la orizontală, pentru a i se pune cătuşele.

— Cu mâinile la spate! ordonă banditul.

— Şi cum am să mănânc, că doar n-o să mă lăsați să flămânzesc? protestă Steve.

— Ai dreptate! admise Alden, încătuşându-l cu atenție.

— Nu te îngrijora, Al, că o să fim cu ochii pe el! Cred că a trecut o jumătate de oră. Mă duc la bucătărie!

— Să nu stai prea mult!

Benjamin Drake tocmai ieşea din baie, mult mai proaspăt decât intrase, când pilotul îi anunță prin uşă:

— Masa e servită, altețele voastre!

Fără să fie deranjat de faptul că n-avea decât un prosop în jurul taliei, capul bandei deschise uşa şi luă pachetele mari din mâna lui Rudy.

— Totul e O.K.?

— Da, de ce n-ar fi?

— Am întrebat şi eu, aşa. Cu un sfert de oră înainte de plecare, am să vă dau de ştire.

— Mai bine bate de trei ori în perete. Te vom auzi.

— Perfect. Până atunci, nu mai ieşiți din cameră ca să nu fiți văzuți!

— Bine, boss!

— Venus, dă-le mai întâi copiilor să mănânce!

— Eu vreau cartofi prăjiți cu smântână! se smiorcăi micuțul Peter.

— Iar eu, plăcintă cu banane! îndrăzni şi Wendy.

— Serios? zâmbi Venus. Mă duc chiar acum să vă îndeplinesc poftele! Dar, până una-alta, mâncați ce vi s-a adus! Nu mai faceți mofturi, că nu sunteți acasă la voi!

— Eu hu mănânc nimic! se încăpățâna băiețelul.

— Atunci eu am să-ți dau sângele pe nas, se repezi răpitorul la el. Acum mâncați? îi întrebă Drake, amenințător.

— Da, abia rosti Peter, îngrozit, şi puse mâna pe o furculiță de plastic.

în timp ce răpitorii mâncară, copiii adormiră în v acelaşi pat, unul lângă celălalt.

— Mă duc să fac şi eu un duş, zise Venus, după ce strânsese resturile şi le azvârlise în coşul de gunoi. Tu nu te îmbraci?

El preferă să nu-i răspundă. De fapt, plănuise o nouă partidă de sex încă de la repartizarea camerelor de motel. Nu degeaba aranjase lucrurile astfel. Anticipase că puştii vor adormi, iar el şi cu Venus vor rămâne singuri.

Tânăra intră în camera de baie şi, în scurt timp, se auzi duşul curgând.

Mai stau cinci minute, apoi intru peste ea, îşi zise Drake, felicitându-se pentru că demontase zăvorul cu care se putea încuia uşa prin interior. Am să i-o trag până îi va ieşi pe nas! Asta am să fac!

CAPITOLUL VIII

— Bert, cred că n-ar fi rău să vii până la motelul meu, îi zise patronul prietenului său de o viată. Am aici .cinci persoane cam dubioase, care au venit împreună cu doi copii.

— Şi ce vezi tu rău în asta?

— Au completat fişele de recepție aproape indescifrabil, au comandat de mâncare şi au luat masa în camerele lor. E clar că se ascund de cineva!

— Oare? îl întrebă polițistul, neîncrezător.

— Dacă nu vrei, nu vii. Eu mi-am făcut doar datoria de a te informa. Din câte ştiu, zona în care îmi desfăşor activitatea se află în jurisdicția ta.,

— Bine, patroane, am să sosesc în 45 de minute, maximum o oră. Dar dacă mă chemi degeaba, dai o bere?

— Dau şi două!

— Ieşi afară, bădăranule! îl întâmpină Venus pe Drake, vizibil contrariată, întorcându-se cu spatele. Cum îți permiți să intri peste mine în baie?

— Las' că ştii tu cum! răspunse bărbatul, desfăcând nodul prosopului şi lăsându-l să cadă pe podea, la picioarele lui.

Vederea penisului său o făcu pe tânără să devină mai puțin indignată. Totuşi, protestă din nou, de astă dată mai mult de formă:

— Nu putem face aşa ceva cu copiii alături!

— Dorm, spuse el şi se apropie de duş. E bună apa, nu-i aşa? o întrebă, făcând-o să se întoarcă spre el. N-am bănuit că ai nişte sâni atât de frumoşi! adăugă Drake, mângâindu-i pe rând. Cred că-mi dai voie să-i salut...

Când ea deschise gura pentru a riposta, bărbatul o sărută apăsat şi o prinse de fese cu ambele mâini.

Venus suspină şi renunță să se mai împotri-vească. Oricum, îl dorea şi ea pe banditul ăsta periculos.

îi luă membrul în mână şi zâmbi şmechereşte, simțind cum prinde viață. Apoi îngenun-che de bună voie, în vreme ce apa cădea, călduță, peste amândoi.

, Se folosi mai întâi de limbă, apoi de buze şi, ceva mai încolo, de dinți, obținând erecția desăvârşită pe care voia s-o savureze. Abia atunci îl înghiți de tot, cu un suspin prelung. Şi, cum el. o prinse încântatele păr, începu să-şi mişte capul înainte şi înapoi, ocupându-se de aproape toată lungimea ce i se oferea.

E atât de dulce şi de pricepută gura ei! se gândi Benjamin Drake, balansându-se frontal, în încercarea de a pătrunde cât putea de mult în cavitatea ei bucală. Cred că din nou voi termina în acest mod. Nu mă pot opri şi pace!

Dar Venus avea cu totul alte intenții pentru, această a doua oară. îi prinse mădularul în mână, se ridică şi îl privi intens în ochi. Apoi ridică un picior, pe care-l sprijini de faianța alunecoasă, şi se pipăi sugestiv între pulpe, l-o mai masă de câteva ori, după care şi-o introduse cu pasiune în locul său secret dintre pulpe.

— la-mă, dacă vrei să fiu a ta! îl provocă fata, ridicându-se cu ambele picioare în brațele lui.

Răpitorul o prinse cu putere de fese, după care se întoarseră îmbrățişați, astfel încât el s-o poată propti de perete. Apoi începu să împingă ca un apucat, amuzându-se în sinea lui de zgomotele pe care le provocau corpurile lor ude, aflate în plin contact sexual.

— Dă-mi-o tare! îl întărâtă ea, simțind că-i vine. Acum!

Juisa imediat, înfigându-şi extaziată dinții în umărul lui.

Dar fericirea trăită nu o făcu să devină mai puțin pofticioasă. Dimpotrivă. Atât cât putea, se arcuia în brațele lui şi îl contra cu înverşunare, rugându-se ca el să ejaculeze cât mai târziu cu putință. Fremătând din tot trupul, îşi lipi sânii de buzele lui înfierbântate, îi introduse un sfârc – neobişnuit de mare şi de tare – în gură şi îi ceru:

— Muşcă-mă, iubitule!

El trăia plăcerea actului sexual la intensitatea maximă. Ar fi vrut s-o spargă pe târfa aceea şi s-o vadă în genunchi în fața lui, implorând iertare!

Deodată, simți că picioarele lui Venus, încolăcite în jurul taliei lui, îl strângeau mai tare ca pâ-năatunci. Simți că ea va juisa din nou, iar acest

83 gând îl excită şi mai mult. Aproape că nu se mai înțelegea nici un fel de ritm din zbaterea lor ero-tică, atât de repede ajunseseră să se contreze. Inima îi palpita cu putere, iar muşchii i se con-tractaseră dureros de mult. Şi pentru el se apropia clipa supremei satisfacții...

— Rupe-mă, Ben! Aşa! împinge-te şi mai tare-n mine!

Dar bărbatul nu mai avea nevoie de nici un îndemn, indiferent cât de obscen ar fi fost acesta. Cu un horcăit de fiară înjunghiată, prinse a ejacula în primitoarea ei intimitate şi îi muşcă cu putere unul dintre sfârcuri.

— Ah! țipă ea de durere, dar nici vorbă să cedeze cu vreun milimetru.

îşi înfipse colții în celălalt umăr al lui Ben şi scoase un sunet înfundat din adâncul gâtlejului. Apoi, treptat, corpul începu să i se înmoaie, semn că orgasmul căruia îi fusese pradă pentru câteva secunde se apropia de sfârşit.

Lui Ben începură să-i tremure genunchii, astfel că îi dădu drumul tinerei să alunece.

încântată de tratamentul ce-i fusese aplicat, Venus luă săpunul, îi spălă îndatoritoare penisul, apoi se aplecă şi-l mai sărută de câteva ori. Merita acest tratament din plin.

— Nu trebuia s-o facem, încercă ea să-şi justifice pornirile instinctuale. Dacă află Al?

— Dacă află, vom rezolva noi situația într-un fel. Poar nu îi eşti soție...

— Nu, din fericire!..., recunoscu ea mai mult pentru sine.

— Sunt ofițerul Bert-Leopold Hunt şi efectuez o descindere la Motelul Hello, Driver! E vorba despre cinci maturi şi doi copii care au descins aici. Recepție!

— Ai nevoie de ajutoare? Recepție!

— Patronul motelului consideră suspect acest grup, însă va trebui să verific mai întâi informația. Pe urmă, voi reveni. Over and out!

— Aşteptăm un nou apel de la tine peste ma-ximum zece minute! Over and out!

De îndată ce văzu că maşina cu însemnele poliției parchează, patronul îi ieşi în întâmpinare.

— Camerele 25 şi 26, îi comunică acesfa ofițerului.

Noul venit îşi aranja tocul pistolului şi se îndreptă cu paşi mari spre camerele închiriate. Bătu în cea de-a doua.

Drake, care tocmai se îmbrăcase, îşi pregăti arma şi se duse să deschidă, precaut. Dar întrebă mai întâi prin uşă:

— Cine e?

— Ofițerul de politie Bert-Leopoid Hunt!" Vă somez să deschideți!

— Imediat! răspunse răpitorul după o clipă de ezitare, tuşind pentru a acoperi zgomotul produs de armarea automatului.

Cum declicul periculosului Uzi i se păru cunoscut ofițerului, acesta se îndepărtă în grabă de uşă, scoțându-şi Magnum-ul 357 din toc. Până la maşina cu care venise, mai avea doar câțiva paşi, dar era încrezător în propriile forțe. Cu pistolul acela ar fi putut ucide chiar şi un urs de la o sută de metri.

Când uşa se deschise violent, o rafală de automat îl făcu să intre în panică şi să se repeadă în spatele maşinii. Din nefericire, trăgătorul îşi reglase tirul, iar două gloanțe din cea de-. a doua rafală îl nimeriră în şold şi în brațul stâng.

Gemând de durere şi sângerând, polițistul ceru întăriri prin stație:

— Alertați de urgență trupele SWAT! Suspecții din motel sunt înarmați şi foarte periculoşi. Au tras o ploaie de gloanțe spre mine şi m-au nimerit.

— Unde te afli acum?

— După maşină. Nu ştiu cât voi putea rezista. Alte gloanțe se înfipseră în capota automobilului cu un zgomot ascuțit.

— Nu face în nici un caz pe eroul! întăririle vor sosi foarte curând. încearcă să-i reții cât se poate de mult.

Ofițerul Hunt închise stația şi se concentra asupra atacatorilor săi, trăgând în direcția celor două uşi la anumite intervale. Se auzi o voce:

— Sunteți gata? Putem pleca?

Mai mult ca sigur că răspunsul a fost pozitiv, se gândi polițistul, văzând că se deschide şi uşa de la numărul 25.

Ochi şi trase un foc într-acolo, reîncărcă apoi Magnum-ul şi se ascunse mai bine în spatele unei roți.

— Al, Rudy, ieşim toți trei deodată! Nu ne poate împuşca pe toți. Acum!

La semnalul lui Drake, banditii se repeziră afară din camere, împroşcând cu gloanțe înspre maşina de poliție şi împrejurimile acesteia.

Ofițerul Hunt ezită de câteva ori înainte să tragă la rândul lui, însă nu reuşi să-l nimerească pe nici unul dintre banditi. Ba mai mult, la a treia tentativă, simți o nouă arsură în umărul drept şi scăpă arma din mână, incapabil să mai opună rezistență.

Şeful bandei se apropie în fugă de polițist, văzu starea în care se află şi îl împuşcă din nou, de astă dată mortal, în spatele urechii. Apoi ordonă:

— Luați ostaticii şi urcați în camionetă! Nu uitați banii! Repede!

După ce maşina demară în trombă şi se depărta, patronul motelului ieşi din ascunzătoarea lui, cu multe precauții. Se apropie de polițist pentru a-i acorda primul ajutor, dar nu putu decât să constate decesul acestuia. încercă să folosească stația pentru a chema ajutoare, însă aparatul fusese scos din uz de câteva gloanțe rătăcite.

Se repezi spre cele două camere, aruncă o privire înăuntru, dar renunță să intre, pentru a nu distruge cine ştie ce probe pe care le-ar fi putut ridica ulterior criminaliştii. Apoi îşi aduse aminte de telefonul de la recepție şi alergă într-acolo.

— Alo, Poliția? Ofițerul Hunt a fost împuşcat mortal la Motelul Hello, Driver!, iar criminalii au fugit cu o camionetă marca Ford, mai apucă el să comunice înainte de a auzi sirenele maşinilor de poliție, care se apropiau deja cu farurile aprinse.

Trupele speciale ocupară poziții strategice şi se asigurară că în perimetru nu se mai află nici 88 o persoană periculoasă. Topografia locului o studiaseră pe drum, ca în atâtea alte situații similare. La ordinul comandantului lor, rămaseră, totuşi, în stare de alertă maximă. Câțiva dintre ei porniră în urmărirea fugarilor, la indicațiile patronului, ce recunoscuse camioneta cu uşurință.

Zece minute mai târziu, un elicopter – avân-du-i la bord pe detectivii Jane Heron, Eric Black şi pe locotenentul criminalist Brian Benett, toți din cadrul Diviziei „Cazuri Speciale" – ateriza în parcarea motelului, stârnind un nor de praf de jur-împrejur.

— D.P.L.A.!, strigară nou-veniții, prezentându-şi legitimațiile de serviciu pentru a fi lăsați să treacă.

Copiii, care fuseseră urcați de Venus în cabina camionetei, nu îşi puteau reține spaima şi lacrimile ce puseseră stăpânire pe ei.

Drake renunță să-i mai lovească, aşa cum le promisese în mai multe rânduri, concentrându-se în totalitate asupra drumului. Rula cu pedala de accelerație apăsată până la maximum, ştiind că de rapiditatea cu care se vor afla din nou în aer depindea viața lor. Şi nu avea de gând să rişte vreun eşec pentru că nu s-ar fi grăbit destul.

Ajuns în apropierea hangarului în care fusese ascuns bimotorul, începu să claxoneze insistent şi să semnalizeze cu farurile.

Warren Walsh ieşi în goană din locuință, cu aceeaşi puşcă de vânătoare în mână, şi le făcu semn să oprească lângă hangar. Apoi se apropie în fugă de ei.

— Plinul este făcut! țipă el pentru a fi bine auzit.

Benjamin Drake începu să le dea instrucțiuni tuturor:

— Rudy, repede la avion! Al, ai grijă de polițist! Venus, nu uita copiii! Repede!

— Haideți, trebuie să ne luăm zborul în cel mai scurt timp! îi mobiliza şi pilotul, luând-o înainte la fugă spre locul în care se afla aparatul de zbor.

— Amice, uite aici cei 3.000$ pentru ajutorul pe care ni l-ai dat şi alți 5.000 ca să-ți cumperi o camionetă nouă, zise capul bandei.

— Şi cu asta ce fac?

— Aş vrea s-o arzi imediat. Când poliția va ajunge aici, poți ieşi basma curată, spunând că ți-am furat maşina şi apoi am încendiat-o. Tu 90 habar n-ai avut nici de camionetă nici de avion. Ascultă-mă şi nu vor avea cu ce să te agate!

— Bucuros, patroane! Chiar acum torn benzină pe ea.

— Perfect!

— Şi să ştii că te poți baza pe ajutorul meu oricând vei avea nevoie! îi mai spuse Warren Walsh lui Drake, bătându-l prieteneşte pe spate.

între timp, Rudy Cocghill trăsese bimotorul în apropierea pasagerilor şi îi zori pe aceştia să urce:

— Mai repede! Doar n-o să stăm aici toată noaptea!

în momentul în care toți fură îmbarcați şi auzi uşa închizându-se, pilotul ambala motoarele, luând-o din loc.

Avionul nici nu parcursese o sută de metri, când se auzi o explozie puternică, urmată de o limbă de foc ce se înălță spre cer. Luminată de flăcări, noaptea nu mai părea atât de întunecoasă.

Răpitorii priviră înapoi. Gazda lor se ținuse de cuvânt, arzându-şi propria camionetă. Ba mai mult, trase şi câteva cartuşe aiurea, pentru a putea susține în fața autorităților că a încercat să se apere.

La sosirea polițiştilor, zgomotul avionului abia dacă se mai auzea, iar de văzut nu se mai vedea nimic.

— Mâinile sus! Politia! Nu face nici o mişcare! Trupele SWAT se desfăşurară în teren, iar Walsh se conformă întocmai ordinelor primite. N-avea nici cea mai mică intenție să se aleagă cu vreun glonț în scăfârlie.

— Unde sunt ceilalți? se răsti un ofițer la el.

— Au dispărut cu bimotorul acela. Nu-I auziți? Mi-au furat camioneta şi, când n-au mai avut nevoie de ea, au incendiat-o. Pe mine cine mă va despăgubi? blufă complicele răpitorilor, amu-zându-se în sinea lui de încurcata situație în care se aflau copoii.

— Vei merge imediat cu noi pentru declarații amănunțite! Du mâinile la spate ca să-ți punem cătuşele!

— De ce să mi le puneți, că doar nu sunt un infractor! protestă Warren Walsh mai mult de formă, ştiind foarte bine care era procedura.

Oricum, polițiştii nu l-ar fi luat în seamă, indiferent ce ar fi avut de spus.

CAPITOLUL IX

— Ce părere ai, Eric?

— Că am avut şansa să punem mâna pe ei, dar ne-au scăpat printre degete, Jane. Ce altă părere să am?

— Amice, dacă nu-mi răspundeai, filozof rămâneai...

— Măcar de-am şti încotro au luat-o nenorociții ăştia. Să mergem înăuntru, poate găsim vreo urmă! zise Eric.

— Mai bine mă duc singur, propuse locotenentul Benett. Cercetările nu vor dura prea mult.

Şi, într-adevăr, avu dreptate. După numai zece minute de aşteptare, detectivii se auziră strigați de colegul lor:

— Veniți în camera cu numărul 25! E ceva interesant de văzut aici.

— Ai găsit vreun indiciu?

— Cred că Steve a încercat să ne lase un mesaj. Sub chiuvetă este scris cuvântul „Chi-huahua", probabil destinația bandiților.

— Noroc că a avut ceva de scris la el! zise Jane.

— N-a avut. A scris cu noroi.

— Şi unde e Chi... asta, cum i-ai zis?

— în Mexic, deşteptule! Băieții ne-au tras pe sfoară cu Canada lor.

— Iar noi, ca nişte fraieri, am muşcat momeala. Am să-l sun imediat pe căpitan pentru noi ordine.

— Ar mai fi ceva! îl întrerupse Brian Benett. Am găsit şi nişte pete de sânge proaspete. N-ar fi exclus să existe răniți.

— Poate că Steve a încercat să facă pe eroul şi l-au împuşcat, se îngrijoră polițista. Poți duce probele la laborator, ca „Specialistul" să afle dacă sângele îi aparține sergentului?

— Mai întrebi!

Detectivul îşi informă precipitat superiorul despre situația în care se aflau, după care închise telemobilul.

— Ce-a spus? îşi manifestă Jane curiozitatea.

— Că ne sună cât poate de repede. Deocamdată, rămânem aici.

— Atunci hai să vorbim cu patronul motelului, poate scoatem ceva interesant de la el, deşi nu cred!

— Vrei să folosesc o metodă de interogare ceva mai dură?

— Nu cred că are rost.

— Totul e în regulă, Rudy?

— Da, Ben. Motoarele funcționează perfect. Trebuie să-ți mărturisesc că, la un moment dat, m-am temut să nu ne pună altceva decât chero-sen în rezervoare.

— Dacă-mi spuneai asta mai devreme, îl luam şi pe amicul tău cu noi. Astfel, am fi murit sau am fi fost prinşi de poliție împreună. L-aş fi tras şi pe el după mine la zdup.

— Ben, acum, că tot nu ne aude nimeni, ai vrea să repetăm încă o dată planul?

— De ce, eşti cumva îngrijorat?

— Nu, însă mi-e teamă să nu fi omis ceva, cu toate întâmplările prin care am trecut.

— O.K., n-am nimic împotrivă! De la Chihua-hua, unde ne aşteaptă un amic de-al meu, vom merge cu trenul până la Hermosillo, iar de acolo

"ne vom îmbarca într-o cursă aeriană spre Caracas. Simplu, nu?

Pilotul scoase o hartă şi o consultă, apoi spuse:

— Dar oraşul Hermosillo e mai aproape de graniţa Statelor Unite decât Chihuahua! Ce facem, ne întoarcem acasă?

— Nici vorbă de aşa ceva! Tocmai de aceea am şi ales această localitate!

— E clar, Ben, te pricepi la strategie, n-am ce zice! Şi noi ne despărţim când vă urcaţi în tren, nu-i aşa?

— Da, Rudy, iar tu îţi vei primi restul de 100.000$, aşa cum ne-am înţeles.

— în regulă, am încredere-n tine! Ştii ce distanţă e între cele două oraşe?

— Cam 500 de kilometri.

— Detectiv Black, cască bine urechile la ce am să-ţi spun! se auzi vocea căpitanului West, care telefona după un sfert de oră.

— Vă ascult, şefu'!

— Elicopterul se află în continuare la dispoziţia voastră pentru a vă duce la Phoenix. Sper 96 să ajungeţi spre dimineaţă. Criminalistul se va întoarce la sediu. între timp, eu am să iau legătura cu Poliţia Mexicană ca să vă dea pe cineva să vă ajute.

— Credeţi că veti reuşi?

— Senatorul Robert Hutton ne-a asigurat de tot sprijinul lui. Bineînţeles, după ce ne-a mai ameninţat cu desfiinţarea de vreo mie de ori. Abia m-am putut abţine să nu-l dau afară din birou, cât o fi el de politician!

— Şi ne sunaţi din nou după ce aranjaţi totul?

— Exact. Am să încerc să vă fac rost şi de un avion cu care să ajungeţi la Chihuahua, unde veţi fi aşteptaţi. Alte întrebări?

— Nici una, şefu'!

— Atunci daţi-i drumul! Cum intervine ceva, mă sunaţi.

— Jane, nici n-ai idee câtă onoare ni se acordă! zise Eric ironic, aprinzându-şi o ţigaretă. Vom mai zbura o vreme cu elicopterul, iar ceva mai încolo ne suim în avion. Tot voiai tu să faci o excursie...

— Aşa e, însă în nici un caz în compania ta, imposibilule...

Rudy Cocghill consultă harta pentru a mia oară şi îl informă pe şeful bandei:

— în maximum o jumătate de oră ajungem la destinaţie. Am lăsat localitatea Ciudad Juarez în urmă şi nu mai avem mult.

— Foarte bine, răspunse Drake. Noroc că s-a luminat, astfel încât nu va fi nici o problemă cu locul de aterizare, nu-i aşa?

— Chiar nici o problemă.

— Mă duc să văd ce fac ceilalți.

— O.K.

Drake o zări mâi întâi pe Venus, dormind cu capul spijinit de speteaza fotoliului. Respira regulat printre buzele întredeschise, iar în mână ținea strâns propriul revolver. Imaginea îi stârni bărbatului amintiri recente extrem de plăcute. Ba simți şi nişte furnicături undeva mai jos de abdomen.

Când totul se va termina, îşi spuse el, am s-o mai țin puțin pe vampa- asta alături de mine. Nu cred că va fi prea greu să-i dau papucii lui Alden. Pe urmă am să văd ce-o să mai fie...

Complicele la care tocmai se gândea era treaz şi îl ținea pe polițist sub observație, aşa cum i se ordonase. 98

Sergentul Mann părea că încă doarme, însă, de fapt, se trezise de vreo oră, rămânând însă cu ochii închişi.

Cei doi copii erau întinşi pe câte două scaune fiecare şi dormeau, înveliți cu nişte pături uzate.

— Deşteptarea! ridică vocea Drake. Mai avem puțin şi ajungem.

— Eu vreau să fac pipi, scânci Wendy Lierop, cu ochii umflați de somn.

— Va trebui să mai rezişti un pic până aterizăm. Altfel, te lovesc din nou peste nasi

Abia trezită din somn, puştoaica începu să plângă instantaneu, teribil de speriată-. Nimeni nu-i vorbise atât de urât până atunci.

— Ben, nu mai fi aşa de prost! îl apostrofă Venus, enervată. Dacă-i vorbeai frumos, acum nu ne-ar mai fi chinuit cu plânsul ei. Tu eşti singurul vinovat pentru asta.

Bărbatul ar fi vrut să-i dea un răspuns violent, însă realiză că tânăra avea perfectă dreptate. El nu ştia să se poarte deloc cu copiii, dar nici n-avea de gând să învețe prea curând.

— Bine, atunci ai tu grijă de ei! Al, unde sunt banii?

— După scaunele din spate.

— Vrei tu să-i pui în- ăştia doi saci? îi ceru Drake. Vor fi uşor de transportat şi vor bate mai puțin la ochi.

— O.K.

— Păstrează vreo 20.000 la îndemână, pentru cheltuieli curente, şi fă-mi două pachete, unul de 100.000$, iar altul de 15.000.

— Ăştia pentru ce-ți mai trebuie? sări Rossner ca ars.

— Ce faci, mă tragi la răspundere?

— Nu, dar trebuie să ştim şi noi unde se duc banii, nu crezi?

înghițind în sec, şeful bandei încercă să-şi tempereze nervii, apoi răspunse:

— Fie, îti reamintesc! Mai avem să-i dăm lui Rudy 100.000, dacă ai uitat cumva, iar amicul care ne va ajuta în Chihuahua trebuie să trăiască şi el, dacă pricepi ce înseamnă asta... Acum ai înțeles?

— Da, Ben. Nu trebuie să te enervezi pentru o simplă întrebare! E normal să ştim cu toții amănuntele operațiunii. Doar suntem parteneri.

Ca să nu se enerveze şi mai tare, Drake îi în-toarse spatele şi intră în cabina de pilotaj, înjurând în gând de mama focului.

Al, adineauri eq insa am impresia că apostrofă Venus amar

— Ce vrei să spui?

— Că faci eforturi voluntare sau involuntare – asta încă n-am reuşit s-o stabilesc – pentru a-l scoate din sărite. Crezi că de aşa ceva avem noi nevoie? Nu e destul că suntem cu toții cu nervii încordați la maximum? Trebuie să mai pui şi tu paie pe foc?

— Nu m-am gândit că e o tragedie să pui o întrebare nevinovată...

— Nevinovată pe naiba! în felul în care ai pus-o, a fost extrem de... vinovată. Cel mai bine ar fi să taci dracului din gură şi să-ți vezi de treaba ta. Nu te rog nimic altceva, decât să-ți vezi de treaba ta!

Rossner îşi dădu seama că, indiferent cât va qntinua disputa, nu va avea şanse de câştig, aşa că alese să tacă. Oricum, va fi foarte atent la acest individ, pe care-l cunoscuse cu doar o lună înainte de lovitură. Benjamin Drake nu-i inspira nici cea mai mică încredere.

constituția sa fizică nu era din cale-afară de ar-monioasă, iar frumusețea nu-l dăduse niciodată afară din casă, nu se găsise nici o familie care să-l înfieze. Cât despre părinții săi naturali, nu reuşise să le dea de urmă.

într-un cuvânt, fusese un copil al străzii, obişnuit cu frigul, foamea şi bătaia. Fusese prins de câteva ori la furat, însă reuşise să scape tot de atâtea ori, grație clemenței de care.dăduse dovadă justiția americană. Până să*ajungă distribuitor de droguri, nu se ocupase decât de găinării, iar „norocul" îi ieşise în cale abia la 20 de ani. Mai suferise apoi câteva arestări, dar scăpase de fiecare dată, din lipsă de probe.

Pe Venus o cunoscuse în urmă cu un an, vân-zându-i cocaină. Se îndrăgostise de ea şi hotărâseră împreună să nu-şi sfârşească socotelile în această lume ca toxicomani. După un tratament de şase luni, se vindecaseră complet şi erau gata să ia din nou viața în piept. Din păcate, societatea americană nu fusese pregătită să le permită integrarea, astfel încât s-au apucat de spargeri de locuințeşi automobile de lux.

Când l-au întâlnit pe Benjamin Drake şi au as-cultat planul acestuia, şi-au dat seama că au dat 102 peste şansa vieții lor. Ba chiar că l-au prins pe Dumnezeu de picior.

Venus, dacă reuşim, vom putea trăi în bogăție până la sfârşitul zilelor!\ş\ încurajase el amanta.

Iar de nu, vom înfunda puşcăria mulți ani de-aici înainte, replicase Venus, nu fără fundament.

în cele din urmă, acceptaseră să participe la răpire, asumându-şi toate riscurile ce decurgeau de aici. N-avuseseră încotro. Iar acum se aflau la doar câțiva paşi de realizarea visurilor tor de bunăstare şi fericire.

CAPITOLUL X

Escala de la Phoenix nu dură decât o jumătate de oră, timp în care detectivii Heron şi Black fură transportați din locul în care aterizase elicopterul până la cel de-al doilea aeroport al oraşului. Pe drum, fiecare se gândise la ale lui, făcând fel de fel de planuri în minte şi încercând să anticipeze modul în care aveau să acționeze răpitorii în continuare.

între timp, le telefonase şi căpitanul Corky West pentru a le da noi instrucțiuni.

— Ce mai zice boss-ul? se interesă Jane după ce Eric îşi vârî telemobilul la loc în buzunarul din interiorul hainei.

— Totul e aranjat. Poliția mexicană a intrat în stare de alertă încă de la revărsatul zorilor, mo-nitorizând absolut orice aterizare în zona oraşului Chihuahua. Cică au fost extrem de încântați să colaboreze cu noi.

— Oare să fi uitat căpitanul că răpitorii zboară la joasă altitudine şi nu pot fi reperați cu ajutorul radarului?

— Nu cred, Jane! Probabil că mexicanii au mijloace tehnice diferite de ale noastre. Cine ştie?! Oricum, important e rezultatul obținut. Scopul scuză mijloacele.

— Bun, să admitem. Şi ce vor face?

— Nimic, până la sosirea noastră. Vom ateriza pe Aerodromul El Paso, unde ne va aştepta un copoi local, pe nume Hector-Ramirez San-chez.

— Sună frumos! Ai aflat şi câți ani are?

— Nu fi chiar atât de stupidă! Doar nu ți-a întărâtat hormonii prin telepatie! Nici măcar nu ştii cum arată...

— Tu eşti stupid, Eric, nu eu! Am glumit, atâta tot... Deci, unde rămăsesem?

— Ziceam că ne aşteaptă acolo un copoi, pe un cal alb şi cu mască â la Zorro pe figură, care ne va fi ghid şi partener pe teritoriul Mexicului. Nu va întreprinde nimic până la aterizarea noastră.

— Aha! Şi împreună cu el vom porni în căutarea „rebelilor"...

— ... Pe care vom pune laba şi îi vom deferi justiției.

— La spânzurătoare! Frumos scenariu, n-am ce zice! Taci, ca nu cumva să mă trezeşti la realitate! Trăiesc un vis atât mirific!...

— Mai bine ți-ai programa orgasmul pentru sfârşitul operațiunii de salvare la care participăm!

— Mai bine ai tăcea naibii din gură, dacă tot n-ai ce spune!

— Da, domnule comandant! vorbi în stație ofi-țerul Sanchez.

— Unde vă aflați?

— Patrulăm în zona indicată.

— Am fost informat că răpitorii tocmai au aterizat pe terenul fermei unui localnic, situat la vest de Râul Conchos şi la est de oraş.

— Pornim imediat într-acolo!

— Nu e bine. Lasă-i pe oamenii ce ți-au fost repartizați să le supravegheze mişcările, iar tu deplasează-te de urgență la Aerodromul El Paso, ca să-i iei în primire pe americani! Vezi cum te porți cu ei, că ştii cât sunt de dificili!

— Nu vă faceți griji!

— Pe urmă, plecați cu toții pe urmele bandiților! După ce pui la punct un plan de acțiune cu yankeii, ține-mă şi pe mine la curent! Era să uit. Un elicopter va cerceta zona şi vă va informa despre traseul ales de bandiți.

— Am înțeles, domnule comandant!

— Spune-le polițiştilor din Chihuahua să nu stea prea aproape de ei, ca să nu fie depistați! Explică-le că răpitorii sunt, în aceeaşi măsură, şi suspjcioşi şi periculoşi!

— Am înțeles, domnule! mai zise Hector-Ra-mirez Sanchez, disciplinat, şi întrerupse emisia.

îşi verifică arma şi cele trei încărcătoare de rezervă, se gândi câteva clipe, apoi îi comunică şoferului:

— Trage pe dreapta pentru noi ordine! Agentul se execută, iar celelalte două maşini care veneau în spatele lor procedară la fel.

Văzându-I pe Sanchez coborând, polițiştii îi urmară exemplul şi se strânseră în jurul lui. Acesta le vorbi:

— Eu plec singur la El Paso, ca să-i întâmpin pe oaspeți. Voi patru porniți în urmărirea bandei de gringos, iar voi trei puneți mâna pe cel sau pe cei care l-au adus cu avionul până aici. Vedeți

107 să n-o şteargă de sub nasul vostru! Dați-i dru-mul!

Un grup de polițişti mexicani în uniformă se repezi la una dintre maşini, iar celălalt aşteptă un semn de la Sanchez pentru a proceda la fel.

— Fiți atenți să nu vă vadă! Acesta e cel mai important lucru.

— Şi dacă ajung în situația de a scăpa? îndrăzni un agent.

— Mai bine îi pierdem, decât să-i speriem. Nu uitați că au cu ei trei ostatici! Nu vreau să moară nimeni! Executarea!

*

Primul care coborî din bimotor în momentul în care acesta se opri fu Benjamin Drake. Privi îngrijorat împrejur. Cum nimeni nu-l întâmpină, intră în panică, potrivindu-şi automatul Uzi la îndemână, gata să tragă în orice moment.

La circa 150 de metri distanță se afla o construcție din tablă şi sticlă, de care răpitorul se apropie cu deosebită precauție. De după o uşă, apăru un cap, care întrebă:

— Tu eşti, Ben?

— Da' cine ai vrea să fie, Eduardo, poliția? 108

Bărbatul renunță la orice precauție şi îi ieşi amicului său în întâmpinare.

— Deci, până la urmă ai reuşit, vulpoi bătrân! Felicitări!

— Desigur că am reuşit! Unde ai o toaletă?

— în spatele clădirii sunt câțiva kilometri pătrați de deşert la dispoziția voastră. Simțiți-vă ca acasă! adăugă mexicanul şi râse cu gura până la urechi de propria-i glumă.

Din politețe, Drake zâmbi şi el, apoi întrebă:

— Crezi că vom întâmpina probleme până la gară?

— De ce-ați avea? Nimeni nu ştie că vă aflați aici, doar aşa mi-ai spus!

— într-adevăr! îl aprobă răpitorul, fiind încercat, totuşi, de o sumbră presimțire. Spune-mi mai bine cum ne deplasăm!

— Ai adus partea de „plăcintă" pe care mi-ai promis-o, nu-i aşa? Doar ştii că mă dau în vânt după plăcinta americană.

— Mai întrebi!

— Mă bucur! Veți merge împreună cu mine spre şosea, iar în apropierea acesteia, vă veți despărți în două grupuri. Luați autobuzul, care trece o dată pe oră, din locuri diferite, şi ajungeți la Chihuahua. De unde coborîți, până la gară nu e decât o jumătate de oră de mers pe jos, aşa că nu aveți nevoie de mijloace de transport. Nu trebuie decât mergeți înainte. Totul e deosebit de simplu, nu?

— Aşa e, iar planurile simple sunt cele mai eficiente. Când plecăm?

— Peste o jumătate de oră e tocmai bine. Ştie vreunul dintre voi spaniola?

— Da, Al o rupe puțin în limba ta.

— Puteți întreba pe oricine unde se află gara. Chihuahua are una singură şi oricine vă poate îndruma.

— Perfect, prietene. Acum vino puțin deoparte ca să te întreb ceva confidențial! Ai ce face cu avionul ăsta?

— Ce vrei să spui?

— îl poți ascunde undeva?

Eduardo se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Pot. Când te întorci după el?

— Niciodată. Rămâne al tău.

— Acum înțeleg! în acest caz, îți mulțumesc, prietene! Am un loc la vreo doi kilometri de aici, unde nu-l va găsi nimeni. îl remorchez până acolo.

— la-l şi pe pilot cu tine, ca să nu-i dăm de bănuit. Să vă întoarceți repede!

Polițistul mexican ajunse la aerodrom cu zece minute întârziere, însă detectivii nu păreau deranjați de acest lucru. Abia reuşiseră şi ei să meargă la toaletă şi să se spele puțin pe mâini şi pe față.

Căldura era insuportabilă, iar hainele li se lipiseră de corp. Din nefericire, clădirile publice mexicane nu prea erau prevăzute cu sisteme de aer condiționat.

— Am onoarea să mă prezint! zise bărbatul, protocolar, când îi întâlni, luând poziție de drepți. Hector-Ramirez Sanchez, ghidul şi omul vostru de legătură, de la Poliția Centrală Criminală din Mexico.

— încântată! Jane Heron şi partenerul meu aici de față, Eric Black, detectivi ai Diviziei „Cazuri Speciale" din cadrul Departamentului Poliției Los Angeles. Bucuroşi de cunoştință! Care sunt ultimele noutăți?

Cu tenul său măsliniu, înalt, bine făcut şi cu mustață, mexicanul i se păru polițistei absolut încântător. Se simți chiar stânjenită de şarmul lui, precum şi de zâmbetul acela discret care-i apăruse în colțul gurii.

— Bimotorul urmărit a aterizat de puțin timp, iar oamenii ce mi-au fost repartizați se află pe urmele fugarilor.

— Doar dumneavoastră faceți parte din polția de la centru? vru Jane să afle cât mai multe amănunte despre el.

— Eu şi superiorul meu, care va coordona operațiunea de la sediul poliției din Chihuahua. Doar noi am fost repartizați pentru această operațiune, însă ne vom bu:ura de tot sprijinul colegilor noştri din teritoriu. Doriți o cafea, poate puțină tequila? îi întrebă mexicanul pe amândoi, încercând să fie o gazdă cât mai bună.

— După atâta drum, cred că ne-ar prinde bine, domnule, răspunse Eric.

— Alcool poate mai târziu, interveni Jane, frângând elanul colegului ei. Cu oboseala acumulată, asta ne-ar mai lipsi...

— Vă rog să-mi spuneți pe nume! Doar aşa se obişnuieşte la voi, nu?

— O.K. pal!\\ aprobă detectivul, încântat de felul deschis de a fi al mexicanului.

Apoi îşi aprinse o țigară, oferindu-i una şi gazdei lor, dar fu refuzat.

— Mulțumesc, nu fumez! Mai bine puneți-mă şi pe mine la curent cu întreaga poveste, spuse Sanchez, după ce se aşezaseră la o masă din barul aerodromului şi comandaseră trei cafele duble.

— Povesteşte-i tu, Jane! zise Eric, care era supărat că fusese oprit să guste un păhărel de tequila.

— Trei nenorociți, doi bărbați şi o femeie, au luat ostatici 16 copii, pe însoțitoarea acestora şi pe şoferul care transporta micuții spre un parc de distracții din Los Angeles. Apoi au cerut o răscumpărare de şase milioane de dolari, în posesia căreia au intrat deja. Şoferul a fost împuşcat, dar, din fericire, acum se află în afara oricărui pericol. Mai pot să-ți spun că, în mai multe faze, au

eliberat o parte dintre ostatici în schimbul unui sergent de-al nostru. Acum îl mai au doar pe el şi doi copii. Fiul unui senator american şi fiica şefului de cabinet al viceguvernatorului Statului California.

— Dar, dacă au primit banii, de ce nu i-au eliberat pe toți?

— Ca să nu-i facem chisăliță cu avionul lor cu tot, e clar.

— Ai. dreptate! Nu puteau să mai dispară după aia decât în neant.

— Problema e ce facem acum?

— Vom porni, imediat după ce ne bem cafelele, în urmărirea lor. Oamenii care mi-au fost repartizați nu-i vor slăbi nici o clipă, te asigur! De asemenea, un elicopter supraveghează zona de la mică înălțime.

— Da' văd că v-ați organizat, nu glumă! remarcă detectivul cu admirație. Se pare că şeful tău e un tip destoinic, nu-i aşa?

— Ca toți şefii, nu?

Cei trei râseră, amuzați, apoi americanii îl lăsară pe Hector să achite singur consumația, la solicitarea lui, şi se îndreptară spre autoturismul cu care venise acesta.

Mexicanul îi invită înăuntru şi porni stația pe care o avea la bord.

— Şefu', i-am luat pe gringos!

— Tocmai acum am vorbit cu căpitanul West de la Departamentul Poliției din L.A. Transmite-le detectivilor că sângele găsit în motelul acela aparține sergentului Steve Mann, colegul lor. Sper să mai fie în viață.

— Am să le spun. încotro să ne îndreptăm?

— Piloții care survolează zona m-au informat că suspecții s-au despărțit în două grupuri şi se îndreaptă pe jos spre şosea. Probabil că vor lua un autobuz.

— Aveți idee încotro o vor lua?

— Nu încă. Aştept confirmarea. Dar singurele direcții posibile sunt Chihuahua sau Bolson de Mapimi. Oricum, voi apropiați-vă cât mai mult de şosea. Pe urmă mai vedem.

— Am înțeles, şefu'! mai zise mexicanul şi întrerupse legătura.

Apoi le traduse oaspeților săi întreaga convorbire pe care o purtase.

— Eric, crezi că Steve e grav rănit?

— Da.

— Cobeşti cumva?

— Nu, însă nu-mi convine deloc această situație.

— îmi poți indica şi mie pe cineva căruia i-ar convenr?

Ca să le distragă de la aceste frământări, Hector îi întrerupse cu o nouă întrebare:

— Eric, ştii ce nu înțeleg eu? Cum de au putut plăti părinții copiilor răpiți o răscumpărare atât de mare? Şase milioane e o sumă substanțială, nu?

— Toți sunt progenituri de oameni foarte înstăriți, răspunse detectivul. De aceea s-a apelat şi la Divizia noastră „Specială". Iar dacă se întâmplă ceva cu cei

doi mici ostatici, serviciul nostru va fi desființat, te asigur. Nu va mai rămâne nici numele de el. Ca să nu mai vorbim de faptul că – cel puțin eu şi Jane – vom fi nevoiți să ne căutăm alte slujbe. Apropo, voi nu angajați detectivi cu experiență?

CAPITOLUL XI

După ce ascunseră bine avionul, mexicanul Eduardo şi pilotul Rudy Cocghill se întoarseră destul de bine dispuşi. Pe drum, mexicanul îi spusese pilotului câteva bancuri, pe care acesta din urmă le gustase din plin.

— Rudy, tu ai să mergi împreună cu Venus şi cu polițistul. O luați şi pe puştoaică cu voi, dar nu ne despărțim acum, ci mai încolo.

— Bine, Ben, însă ne vom deplasa cu acelaşi autobuz, nu?

— Desigur, numai că ne vom preface că nu ne cunoaştem. E mai sigur aşa. Aveți mare grijă de ostatici! Eduardo, dă-ne ceva pesos pentru autobuz, că eu n-am decât dolari la mine! Acest amănunt mi-a scăpat.

— No problem!

După ce intră în posesia banilor mexicani, Drake îi înmâna amicului său un teanc de dolari, prins cu elastic.

— O.K. Poftim partea care îi se cuvine, Eduardo!

Bărbatul îi numără cu răbdare şi atenție, după care râse fericit, cu gura până la urechi.

— E perfect, amigo!Să-i dăm drumul!

— Ben, polițistul pare cam obosit din câte văd, îl atenționa Venus pe şeful bandei. Ce facem dacă nu se mai poate deplasa sau dacă îi e rău după ce ne despărțim?

— îl împuşti, ce altceva?!

Alden Rossner-Clark ar fi vrut să protesteze, însă se abținu în ultima clipă, din teama de a nu mai spune cine ştie ce prostie. Oricum, nu mai era mult şi avea să scape de acest individ cu care se înhăitase ca un imbecil. Pe urmă, avea să devină un om bogat şi va uita de toate întâmplările prin care trecuse, în brațele înfocatei şi tinerei lui amante. Un gând, totuşi, nu-i dădea pace.

Dacă va încerca să mă suprime? se întrebă el. Căci văd că se înțelege destul de bine cu Venus în ultima vreme. Poate vrea să i-o tragă, jar pe mine să mă lase cu buza umflată ori mai rău chiar – pradă ciorilor şi hienelor din acest pustiu fără sfârşit. Am să-mi vând scump pielea, asta e sigur.

îşi scoase pistolul pe care îl ținea la brâu, la îndemână, şi îi verifică încărcătorul. Totul era în regulă. Dar acest gest nu rămase neobservat de Drake.

— Ce faci, prietene? Te pregăteşti să omori pe cineva?

— Nu, doar vreau să mă asigur că totul este în ordine. Dar de ce mă întrebi?

— Aşa, din curiozitate..., răspunse şeful bandei, continuându-şi drumul.

*

— Aţi mai aflat ceva despre complicii lui Drake, domnule căpitan? vru să ştie Eric, care îi telefonase boss-ului din L.A.

— Abso'lut nimic. Iar treaba asta ne îngrijorează şi pe mine şi pe directorul Tillman. Voi ce faceţi? Cum decurg lucrurile?

— Suntem în urmărirea lor, dar deocamdată nu-i avem în vizor. După toate probabilităţile, se îndreaptă ori spre localitatea Chihuahua ori spre Bolsdn de Mapimi.

Urmară câteva clipe de linişte, timp în care , West consultase harta întinsă pe biroul său. Apoi reluă:

— Asta înseamnă că încearcă să vă deruteze în continuare.

— Aşa cred şi eu.

— Fiţi cu ochii-n patru!

— O.K., £>oss/încheie Eric convorbirea, bom-bănind în sinea lui:

De parcă n-aş fi fost, dacă nu mi-ar fi spus...

— Aici Vulpea, unde eşti Condorule? se auzi în staţia de emisie-recepţie a automobilului.

— Am intrat pe şosea.

— Mă auzi bine?

— Da, şefu', ordonaţi!

— Fugarii s-au despărţit în două grupuri şi s-au suit pe rând în acelaşi autobuz. Se îndreaptă spre Chihuahua. Călăuza s-a întors la ferma lui.

— Sunteţi sigur? Atunci am pornit în urmărirea răpitorilor. Câţi sunt în total?

— Cinci adulţi şi doi copii. Nu interveniţi decât la ordin!

— Rudy, poţi avea grijă de ostatici până merg la toaletă? îl întrebă Venus pe pilot.

— Nu te mai tine băşica? De ce nu te-ai ândit la asta înainte de a ne urca în autobuz?

— Ca să mă întrebi tu. Poţi sau nu poţi? Asta e tot ce vreau să ştiu! Nu durează decât maximum cinci minute.

— Du-te liniştită, dar ai grijă să nu te stropeşti pe ghete! râse Cocghill de ea, amuzat nevoie mare.

Cum locurile ocupate de grupul tinerei se aflau în spatele celui codus de Drake, acesta nu observă mişcarea. Dar lui Rossner-Clark nu-i scăpă nimic. Aplecat peste scaun, studie cu atenţie fesele obraznice ale amantei lui, care se unduiau spre spatele maşinii. Dintr-o dată, i se făcu poftă de ele.

— Ben, am nevoie la WC!

— Şi vrei să te ţin eu de mădular în timp ce te pişi? îl apostrofă acesta.

— Nu, Ben, doar ţi-am spus că trebuie să merg.

în clipa în care ea intră la toaletă, Rossner se ridică de pe scaun şi trecu pe lângă Rudy, care zâmbi în colțul gurii, fără însă a reacționa în alt fel. Bănuia ce urmează...

Nu e treaba mea cine cu cine! îşi zise pilotul, concentrându-se în continuare asupra ostaticilor pe care-i avea în supraveghere. Pot să şi-o tragă cât au ei chef!

Puştiul privea curios pe geam la peisajul ce se derula prin fața ochilor lui, iar polițistul nu dădea nici un semn că ar intenționa să încerce vreo schemă eroică. Era palid la față şi nu arăta bine deloc, probabil din cauza sângelui pierdut. Fără îndoială, avea nevoie urgentă de asistentă medicală.

Rossner ciocăni discret în uşă şi aşteptă o reacție din partea amantei lui.

— Ocupat! răspunse Venus.

— Deschide, draga mea! Eu sunt!

— Deosebit de contrariată, tânăra crăpă uşa după câteva secunde şi-l întrebă:

— Nu' poți să mai aştepți puțin?

— Nu, Venus! Fă-mi loc, te rog!

Dar nu mai aşteptă reacția ei şi se propti în uşă, intrând grăbit în WC. Nu voia să fie văzut de vreunul dintre pasageri.

— Sper că încă n-ai înnebunit, Al! se răsti ea la el, punându-i pumnii în piept.

— Ştiu că locul e prea strâmt pentru amândoi, răspunse bărbatul, însă nu mai pot rezista. Am nevoie de tine, Venus! Trebuie să mă rezolvi! 122

Tânăra îl privi ca pe o arătare. în situația în care se aflau, ultimul ei gând din lume s-ar fi îndreptat spre o partidă de sex.

— Şi ce-ai vrea, să-mi ridic poalele-n cap pentru tine tocmai aici? Poate vrei să mă şi dezbrac în pielea goală!

— De ce nu? îți promit că nu va dura mult!

— Nu se poate, Al, ce, eşti tâmpit? Nu pot face sex cu tine acum pentru nimic în lume!

— Poate altceva?..., o întrebă el, insinuant.

— Adică să ți-o sug? Serios, tu chiar că nu eşti în toate mințile!

— Te rog, Venus! Nu mă face să te urăsc pentru asta! înțelege-mă! Pur şi simplu nu mă mai pot abține, de când ți-am văzut fesele pe coridorul dintre scaune, în timp ce te îndreptai spre toaletă.

Să mă urăşti, idiotule? îşi zise tânăra în gândul ei, evaluând ipostaza în care se afla. Dacă fac scandal şi îi altoiesc vreo două, ne dăm de gol. Dacă îl refuz în tăcere, cine ştie de ce e în stare! N-a mai rămas decât o a treia variantă, fir'ar el al naibii, cu sperma lui cu tot! N-am încotro, trebuie să-l descarc.

— Bine, am să te servesc, dar ține-ți gura! Să nu scoți nici cel mai mic sunet, ai înțeles?

— îți promit, dragostea mea! N-am să zic nici păs! mai spuse el, desfăcându-şi fermoarul şi scoțându-şi din slip penisul aproape erect.

Apoi o sărută apăsat pe gură şi o obligă să-i prindă membrul în mână, masându-i în acelaşi timp sânii şi fesele care îl scoseseră din minți.

Pentru a scăpa din oribila strânsoare, Venus îngenunche şi îi cuprinse membrul cu buzele, încercând o felație forțată, deşi nu-şi dorea asta. Dar gustul acru-amar şi înțepător pe care-l simți, precum şi mirosul care o sufocă o făcură să se ridice grabnic în picioare. Totuşi, îşi dădu seama la timp că nu îi putea reproşa lipsa de igienă. Nici ea nu se simțea mai curată. Ce era de făcut?

— Al, relaxează-te şi grăbeşte-te! îi zise ea, sărutându-i buzele pentru a-i transmite gustul oribil pe care îl simțise cât timp stătuse în genunchi.

Apoi îşi scoase bluza din pantaloni şi îşi eliberă sânii, încurajându-l să-i ia sfârcurile în gură:

— Suge-i şi taci!

îi prinse mădularul în mână şi, orientându-l spre unul dintre pereții strâmtului loc în care se găseau, începu să-l frece cu încetinitorul. 124

Mulțumesc, Venus! îmi faci atât de bine..., mu bărbatul extaziat, mişcându-se înainte şi înapoi, invers față de mişcările mâinii ei.»E minunat!

— Ți-am spus să nu vorbeşti! îl apostrofă tânăra în surdină. Taci şi suge-mi sfârcurile, dacă nu vrei ca totul să se termine chiar acum!

El îi dădu ascultare şi îşi văzu în continuare de treabă, în vreme ce ea îl masturba din ce în ce mai repede. Numai aşa avea să scape basma curată, cu un minimum de efort.

Supliciul lui Venus fu, într-adevăr, de scurtă durată. Nu trecură nici două minute până când penisul lui Rossner deveni ca de piatră şi începu să zvâcnească.

Cu buzele strânse a dezgust, tânăra acceleră ritmul masturbării atât cât putu şi aşteptă finalul dintr-o clipă într-alta. Final care nu întârzie să apară, printr-un jet subțire de lichid seminal, urmat de altul, mult mai gros şi intermitent.

Idiotul o muşcă de un sfârc cu putere, provo-cându-i o durere ascuțită. Ar fi vrut să-l lovească peste gură sau măcar peste infectul lui de membru, dar se abținu la timp pentru a nu face zgomot. Era nevoită să îndure supliciul până la capăt. N-avea nici un rost să ridice autobuzul în picioare tocmai atunci cu țipetele ei isterice.

Roşsner gemu, iar ea îi înfipse şi mai tare sfârcul în gură, şoptindu-i:

— Taci, pentru Dumnezeu!

Când bărbatul termină, rupse o bucată de hârtie igienică şi se şterse scârbită pe mâini.

— Bagă-tj-o la loc, că vreau să ies de aici!

— Mulțumesc, Venus! îngăimă amantul său, făcându-i loc. Eşti o fată de aur!

Ea nu-i răspunse, însă gândi:

Asta a fost ultima dată când ai ejaculat în pre-zența mea, libidinosule! Lua-te-ar naiba, cu penisul tău cu tot!

CAPITOLUL XII

— Nu pot avea altă rută, aşa că e mai bine să-i depăşim, fu părerea lui Hector, care ajunsese autobuzul din urmă. îi aşteptăm la stația terminus.

— Şi dacă vor coborî mai devreme? se îndoi Jane.

— De ce-ar face-o? Habar n-au că sunt urmăriți.

— Cred că Hector are dreptate, interveni Eric

— Şi mai e ceva, zise ghidul. Echipa formată din cei patru polițişti se va afla în continuare pe urmele lor.

— Atunci depăşeşte-i, colega! îl îndemnă de-tectivul.

Mexicanul procedă întocmai şi apăsă pedala de accelerație până la refuz, ca să poată dispărea la orizont cât mai repede. Totodată, îi transmise prin stație noul plan şefului său. în caz că răpitorii ar fi coborât din mijlocul de transport înainte de stația terminus, ar fi fost anunțat în timp util.

— Domnule comandant, ordonați-le polițiştilor care-i urmăresc să se mențină la o distantă apreciabilă, pentru a nu putea fi depistați!

— Fii fără grijă! Le-am comunicat ruta banditilor şi nu se grăbesc.

— De cealaltă echipă ştiți ceva? Au pus mâna pe fermier?

— Da. L-au arestat în vreme ce se întorcea spre proprietatea lui. îl vor aduce la sediul politiei în cel mai scurt timp. Pe urmă, vor rămâne în stare de alertă pentru orice eventualitate. Dacă ai nevoie de ei, mă anunți.

După ce emisia fu întreruptă şi află conținutul conversației, Eric îl întrebă pe mexican:

— Sub ce acuzație a fost reținut complicele de la fermă?

— Eu ştiu?! Asta nu contează prea mult.

— Cum adică? în mandatul de arestare nu trebuia menționat motivul?

Ofițerul Sanchez râse pe înfundate.

— Amigo, aici te afli în Mexic! Iar noi n-avem nevoie decât foarte rar de semnătura procurorului, în general, o obținem după ce arestatul face mărturisiri complete.

După câteva clipe de stupefacție, figura de-tectivului fu luminată de un zâmbet.

— Aha, înțeleg! Ce bine ar fi ca şi la noi să fie posibil aşa ceva...

— Eşti sigur, Eric? îl întrebă Jane. Şi cu drepturile omului cum rămâne?

— Măcar din când în când, bătu polițistul în retragere.

— Tot mai crezi că s-ar putea să fim urmăriți, Ben?

— Mai bine să fim prevăzători, Al, decât să ne pară rău că n-am fost!

— Aici ai dreptate.

— Mă bucur că eşti de acord cu mihe. Acum, apropie-te cât mai discret de Venus şi spune-i să ne urmeze la mică distanță după ce coborâm! îl instrui Drake pe Rossner.

— Să-i spun imediat sau mai târziu?

— Când ai o ocazie favorabilă.

Păi, tocmai am avut-o! zâmbi bărbatul în sinea lui, mândru de realizarea sa. Şi m-am simțit minunat. Venus e o târfă pe cinste, amice, nu lumă! Dar tu n-ai de unde să ştii asta...

*

— Vrem să ştim de ce te plimbai singur pe co-clauri! îl luă un polițist din scurt pe fermier. Pier-dusei ceva?

— Făceam pe mine şi, cum n-am găsit nici un copac prin apropiere, m-am rătăcit, îl luă Eduar-do peste picior pe polițistul care-l interoga.

Drept răspuns, omul legii zâmbi şi el, se apropie de suspect, apoi îi repezi pe neaşteptate un pumn în falcă.

Lovitura îl făcu pe acesta să se dezechilibreze, căzând de pe scaun la podea. Dar nu înainte de a mai primi o lovitură de picior în stomac, care-l făcu să se îndoaie de durere.

— De ce mă bateți? Doar n-am făcut nimic! începu arestatul să protesteze, însă ceilalți pumni care se abătură asupra sa îl convinseră că e mai bine să tacă. Ştia că nu se poate juca cu poliția şi, totuşi, îşi forțase norocul.

Când îl lăsară să-şi tragă sufletul, Eduardo scoase o batistă murdară din buzunar şi îşi şterse sângele care-i şiroia pe nas şi pe gură.

— Vreau să văd tot ce ai prin buzunare! îi ordonă cel de-al treilea polițist, care se ținuse deo-130 parte. Ascultă de vorbă bună, că mie nu-mi plac violențele.

Cât de prost am fost că nu am lăsat banii acasă! îşi zise fermierul. Dacă ăştia n-or să mi-i confişte, precis or să mi-i fure..Oricum ies în pagubă. Bine măcar că rămân cu avionul...

Cu mişcări încete, Eduardo scotoci prin buzu-nare, gândindu-se cum ar putea ieşi din împuțita situație în care se afla. Dar cum nu-i veni nici o idee salvatoare, nu-i mai rămase decât să pună pe birou, alături de câteva efecte personale, şi teancul de dolari primiți de la Benjamin Drake.

— Ăştia ce sunt? sări de la locul său ofițerul care lovise primul.

Ce să fie, nişte fotografii cu gagici goale! vru să riposteze arestatul, însă perspectiva de a încasa o nouă bătaie nu îl încânta din cale-afară...

De aceea, răspunse fără ezitare:

— Nişte dolari americani.

— Asta văd şi eu, doar nu mă crezi imbecil! Dar de unde-i ai? ,

— Am vândut ieri nişte mobilă veche unor gringos.

Unul dintre polițişti numără banii, apoi îl lovi din nou pe arestat, de astă dată în ceafă.

— îți bați joc de noi? urlă ofițerul la el.

— Nu, domnule! abia putu Eduardo să răspundă. Jur pe mormântul mamei mele că este adevărul-adevărat!

Alte lovituri se abătură la nimereală asupra lui. Avea de ales între a mărturisi adevărul şi a mânca bătaie cu nemiluita.

Fermierul îşi făcu repede socoteala: decât mort, mai bine bătut. Deci, se hotărî să păstreze tăcerea. Dacă-I turna pe Drake, era sigur că acesta nu-i va rămâne dator şi tot îl va trimite cândva pe lumea cealaltă. El sau vreun prieten de-al lui. De asemenea, spera ca polițiştii să fie profesionişti şi să nu-l omoare în bătaie.

— Spui sau nu?

— V-am spus adevărul, domnule!

— Juan, continuă tu, că eu am obosit! i se adresă acesta unui coleg.

în ace! moment, în uşă îşi făcu apariția superiorul lui Sanchez, care îi luă la rost pe bătăuşi:

— Ce faceți aici, vreți să-l omorâți pe singurul nostru martor?

— Nu-l omoram, domnule, doar ne pricepem la aşa ceva. Dar nu vrea să spună de unde are banii! Acestea fiind zise, vorbitorul arătă cu degetul spre dolarii de pe birou.

— Poate că i-a primit în schimbul recoltei de grâu din anul ăsta. Nu-i aşa, prietene?

Eduardo se abținu să dea vreun răspuns, ca să n-o încaseze din nou.

— Ridică-te când vorbeşte un ofițer superior cu tine, câine!

Bărbatul trase cu putere aerjn piept şi execută ordinul, păstrând totuşi distanța dintre el şi bătăuşi.

— Ei?

— Nu am ce să vă spun, domnule general! exagera arestatul gradul noului venit. Puteți să mă şi omorâți, însă am spus adevărul! Am vândut ieri nişte mobilă unor americani.

— Bine, o să mai vedem noi. Puneți-I la păstrare după gratii!

Din cauza soarelui şi a lipsei oricărei adieri de vânt, atmosfera oraşului era irespirabilă. Autotu-rismele stârneau nori de praf, prin care abia se mai vedea om cu om.

Bandiții coborâră din autobuz, încercând să se orienteze. în fața lor se deschidea un bulevard larg şi mizerabil, al cărui capăt nu se zărea.

Primul grup – format din Drake, Rossner şi puştiul Hutton – o luă înainte fără grabă. Ceilalți îl urmară.

— Alden, rămâi puțin mai în spafe şi întreabă un localnic dacă ne îndreptăm în direcția bună! Totodată, încearcă să observi dacă suntem urmăriți.

Acesta făcu întocmai şi, în scurt timp, se întoarse.

— Mai avem de mers vreo doi kilometri, din câte am înțeles. Clădirea gării va apărea chiar în fața noastră, bulevardul cotind-o apoi la dreapta.

— Ai văzut ceva suspect?

— Absolut nimic. N-are cine să ne caute în cloaca asta.

— Păstrează asemenea aprecieri doar pentru tine! îi aruncă Drake printre dinți. Eu prefer să fiu precaut în continuare.

Rossner tăcu, înjurându-l pe partenerul său în gând.

Ce idiot! îşi zise şeful răpitorilor. Are impresia că se află pe străzile din Miami. E clar că suntem suspecți, cu hainele şi cu fețele noastre de americani. Trebuie să scap de imbecilul ăsta cât mai repede. Şi asta înainte de a mă trage la fund sau de a face cine ştie ce prostie, l-am semnat 134 condamnarea la moarte, gata! După ce cumpără biletele de tren, îi fac de petrecanie. Apropo de bilete! Trebuie să schimbăm ceva dolari în pesos.

— Al, când vezi vreo casă de schimb, intră şi fă rost de nişte bani mexicani! Vom avea nevoie pentru drum.

— Cât să schimb?

— Cred că vreo 3.000$ ne ajung şi pentru biletele de avion.

_

— în regulă.

— Acum, ce facem, îi urmărim cu maşina sau jos? întrebă Jane. Se pare că în Chihuahua

nu mai au nici un complice, altfel s-ar fi deplasat cu un mijloc de transport.

Părerea mea e să rămânem în maşină, răspunse mexicanul, pornind stația pentru a intra în legătură cu colegii săi.

— Recepție! răspunseră aceştia.

— Băieți, apropiați-vă de bulevardul ce duce spre gară. Când dați de maşina mea, rămâneți în spate. Fiți pregătiți pentru acțiune în orice moment!

— Credeți că vor să ia trenul?

— După cât de imprevizibili au fost până acum, n-ar fi exclus. Terminat.

— Ce le-ai spus? vru să ştie Jane, deoarece nici ea nici partenerul ei nu înțeleseseră o boabă.

— Să ne urmeze, nimic altceva.

— Dacă ieşim cu bine din treaba asta, învăț spaniola, îşi reînnnoi Eric angajamentul deja făcut.

— Asta ar fi trebuit s-o facem de mult..., întări partenera lui.

— Niciodată nu e prea târziu, aprecie Sanchez, conciliant.

CAPITOLUL XIII

Cele două grupuri se aşezară spate în spate pe nişte scaune de plastic. Sergentul Mann abia se mai putea ține să nu se prăbuşească. Vocea nazală a unei crainice anunță plecarea unui tren spre Monterrey, al doilea mare oraş al Mexicului.

— Al, ai făcut rost de pesos, nu-i aşa? se interesă Drake.

— Da, după cum mi-ai spus.

— Bine, atunci du-te şi cumpără bilete de tren pentru Hermosillo!

— Câte să iau?

— Stai să vedem!

— Ben, până la destinație avem pe puțin şase ore de mers, nu-i aşa? îl întrerupse Venus, înainte ca şeful răpitorilor să răspundă.

— Şi ce-i cu asta?

— Polițistul nu mai rezistă până acolo, iar noi n-avem nevoie de un cadavru în tren. Va fi extrem de dificil să scăpăm de el...

— Cred că ai dreptate. Dă-mi pistolul tău cu amortizor şi ia automatul meu, dar cu discreție!

După ce se conformă, tânăra îl întrebă pe Benjamin Drake:

— Ce-ai de gând?

— Să-I împuşc, ce altceva?!

— Crezi că e neapărat necesar? Mai are puțin şi intră în comă. Lasă-I aici, în plata Domnului, şi gata!

— Oare merită să ne asumăm un asemenea risc?

— Eu nu cred că e vreun risc. Şi aş propune să lăsăm în urmă unul dintre copii. Fetița, de exemplu. Tatăl lui Peter are cea mai importantă funcție în statul american – dintre toți preşcolarii pe care i-am răpit – şi presupun că este şi cel mai influent părinte. Dacă îl luăm numai pe puşti cu noi, e de ajuns.

Drake se gândi câteva clipe în tăcere. Nu trebuia să insiste la infinit să se facă totul numai după capul lui. La urma-urmei, poate că Venus avea dreptate. Nu era chiar atât de tâmpită ca 138

Alden! Un singur ostatic era suficient în faza în care se aflau.

— Bine, îl vom păstra pe mucos. Al, du-te şi cumpără patru bilete!

Când bărbatul se îndepărtă, Drake îi şopti lui Cocghill:

— Hai să-ți dau banii şi să ne despărțim, ca să pleci înaintea mea din gară!

— O.K., Ben! se arătă bucuros acesta. Unde îmi dai verzişorii?

— Ne vedem la toaletă. Venus, ai grijă de ostatici şi să nu faci vreo prostie! îi zise proaspătul ei amant, arătând cu bărbia spre sacii cu bani.

— Totul va fi în regulă, n-am ce prostie să fac. Ciao, Rudy! Mi-a părut bine că te-am cunoscut.

— Drum bun, frumoaso, şi succes în dragoste! îi răspunse bărbatul uşor insinunat, înde-pă'rtându-se apoi de grup.

Ştia el ce ştia...

Gândurile nu-i dădeau pace lui Drake. Făcea eforturi vizibile pentru a anticipa posibilele urmări ale eliberării celor doi ostatici.

— Totuşi, mi-e teamă să-l Jas în viață pe polițist, îşi exprimă el îndoiala cu glas tare.

Mann sătea răstignit, cu capul sprijinit de spătarul scaunului. Abia mai respira, iar ochii îi tinea închişi.

— Cred că e deja inconştient, Ben. Chiar dacă a auzit spre ce oraş ne îndreptăm, nu cred că va fi în stare să vorbească prea curând. A pierdut o grămadă de sânge. Mai bine du-te şi rezolvă cu Rudy, apoi întoarce-te! Nu-mi place să rămân singură cu atâta bănet în grijă şi cu un tânc ca ăsta.

Drake îşi consultă ceasul. Până la plecarea trenului mai erau doar zece minute. Alden Rossner-Clark tocmai se întorcea. Pe chipul lui se putea citi că totul mersese bine.

Sacii cu bani fuseseră înveliți în două geci, iar acum se aflau pe unul dintre scaune.

Capul bandei se ridică de la locul lui şi se îndreptă hotărât spre toaletă, pipăindu-şi un buzunar anume.

— Jane, vino cu mine! zise Hector-Ramirez Sanchez. Tu, Eric, ocoleşte gara prin dreapta şi du-te pe peron! Or să te însoțească doi dintre

polițişti, iar ceilalți doi vor rămâne de pază la intrarea în stație.

Ofițerul mexican parcă automobilul cu oarecare dificultate, din pricina aglomerației, apoi le comunică oamenilor săi noile ordine. Din păcate, toți patru erau îmbrăcați în uniforme, ceea ce-i putea alerta pe răpitori. Trebuia să stea deoparte, i — Să mergem!

Jane şi Sanchez intrară în gară la braț, lăsând impresia că poartă o conversație foarte intimă. Polițista îl văzu imediat pe Steve răstignit pe scaun şi tresări. îi spuse partenerului ei, zâmbind forțat:

— Colegul nostru, sergentul Mann, pare in-conştient. Nu privi într-acolo! Se află împreună cu o femeie şi cu cei doi copii răpiți. Pe un scaun alăturat sunt nişte boarfe unde se află, probabil, banii primiți drept răscumpărare.

— Zici că tipa e singură? Atunci am putea interveni.

— Nu. Chiar acum se apropie un complice de ea. îi arată nişte bilete de tren. Duda cum se uită la ceas, nu cred că mai au mult de aşteptat. Dar unde or fi ceilalți doi care lipsesc?

— S-or fi dus la toaletă.

— E clar, nu putem interveni, fără să le punem ostaticilor viețile în pericol. Cel mai mult mă îngrijorează polițistul nostru, care nu face nici o mişcare şi e alb la față ca varul. Acum poți arunca o privire!

— Mă prefac că am uitat ceva şi mă întorc să dau un ordin. Aşteaptă-mă aici!

— Ce fel de ordin?

— Să vină o ambulanță. Intuiția îmi spune că vom avea nevoie de ea.

— Dar să vină cu sirena oprită, ca să nu-i alarmăm pe ticăloşii ăştia.

— Am să le spun asta!

Intră în toaleta aproape curată şi privi atent împrejur. înăuntru mai era o persoană, care se spăla pe mâini. Drake se îndreptă spre una dintre cabine, în vreme ce Cocghill tocmai ieşea dintr-alta. Amândoi aşteptau ca martorul să plece.

Şeful bandei trase piedica pistolului Beretta Trophy şi verifică dacă este armat. Apoi luă în mâna stângă un teanc de bani. Era destul de tensionat.

Când pilotul începu să se spele pe mâini, privind la scurte intervale în oglindă, necunoscutul părăsi încăperea, nepăsător.

Drake se apropie de Cocghill cu o mână la spate, zâmbindu-i acestuia în oglindă.

Bărbatul văzu teancul de bani şi se bucură.

— A venit clipa despărțirii, Rudy! Am adus partea ce ți se cuvine. Sunt toți, poți avea încredere în mine. Dar dacă vrei să-i numeri...

— Ți-am spus că am încredere în tine, Ben. Iar dacă vei apela şi altădată la serviciile mele, voi fi bucuros să te ajut.

Pilotului nici prin cap nu-i trecea că în foarte scurt timp avea să dea ortul popii.

— Dar eu pot avea încredere-n tine? îl întrebă şeful răpitorilor, privindu-l într-un chip ciudat.

— Ce vrei să spui? se îngrijoră Rudy.

— Cum pot fi sigur că nu ne vei trăda, să^zi-cem, dând un telefon anonim la poliție şi demas-cându-ne destinația? îmi poți oferi vreo garanție pentru banii pe care mai am să ți-i dau?

— De ce-aş face aşa ceva, amice? Ce motiv aş avea să te trădez? Doar totul a decurs conform înțelegerii şi amândoi am respectat până acum contractul încheiat. Ce motiv aş avea să te trădez? repetă bărbatul, din ce în ce mai îngrijorat.

— La asta nu m-am gândit, dar e posibil, nu-i aşa? zise răpitorul, oprindu-se la un metru în spatele pilotului.

Se priveau ochi în ochi şi poate că adevărata confruntare dintre ei se dădea chiar atunci, prin intermediul oglinzii.

Momentele de ezitare ale lui Drake trecură, iar acesta îndreptă Beretta spre spatele lui Cocghill şi trase de trei ori fără să clipească. Primul glonț nimeri

victima în ceafă, iar celelalte două îi străpunseră pieptul, înfigându-se cu sunete seci în oglindă. Zgomotul câtorva cioburi care căzură în chiuvetă fu acoperit de cel al prăbuşirii corpului neînsufleţit. Murise chiar înainte de a atinge gresia cu care era pavoazată toaleta.

Drake îl prinse de guler şi îl târî într-una dintre cabine, apoi închise uşa în urma lui.

Oricum, trebuie să dispar cât mai repede! îşi zise el, privind la sângele care împroşcase ceea ce mai rămăsese din oglindă, chiuveta şi pardoseala. Foarte curând, se va da alarma.

îşi consultă ceasul. Trenul trebuia să se afle deja tras la peron. îşi puse arma la centură, în 144 spate, fără să-i mai tragă piedica de siguranţă, şi ieşi grăbit din toaletă. Se opri pentru câteva secunde, inspectând împrejurimile şi, cum nu văzu nimic suspect, îşi continuă drumul până când ajunse în dreptul complicildr săi.

în clipa în care îl văzură ieşind singur de la toaletă, Venus şi Rossner se ridicară în picioare.

— Unde e Rudy? întrebă Alden.

— Ai fi vrut să ieşim împreună la braţ, tâmpitule? Pilotul va pleca ceva mai încolo. Să mergem! Venus, ia-l pe băiat de mână!

Apoi apucă unul dintre saci, îl îndemnă din ochi pe Rossner să-l ia pe celălalt şi se îndreptă grăbit spre peron.

— Ce număr?

— Vagonul 14, îi răspunse tovarăşul său. la-o la stânga!

"Grăbindu-se, urcară toţi patru şi se îndreptară spre compartimentul în care îşi aveau locurile. Din fericire, acesta era gol.

Puştiul vru să spună ceva, însă tânăra îl strânse atât de tare de mână, încât îi podidiră lacrimile. El renunţă să se mai împotrivească, abia reţinându-şi plânsul.

Drake îşi consultă ceasul. Mai era doar un minut de aşteptat. Luă una dintre gecile care mascaseră sacii cu bani şi ieşi pe coridor.

— Mă duc să văd dacă n-am fost urmăriţi. Nu pleacă nimeni de aici!

Ajuns între vagoane, cercetă uşile, care se închideau automat înainte de pornirea trenului.

Noroc că nu sunt prea mulţi călători! se gândi Drake. Altfel, n-aş fi putut face mare luicru.

Rupse apoi o mânecă a gecii, deschise una dintre uşi şi bloca încuietoarea acesteia cu bucata de material. Era în ordine. Uşa părea închisă, dar, dacă cineva s-ar fi proptit .în ea, ar fi putut s-o deschidă cu uşurinţă.

Se auzi un anunţ în limba spaniolă, după care toate uşile se închiseră cu un zgomot sinistru, iar în câteva secunde, trenul se puse în mişcare. Nu mai era

mult şi Benjamin Drake avea să răsufle uşurat în drum spre țara visurilor sale, Venezuela.

în vreme ce trenul părăsea oraşul, banditul observă că linia ferată este paralelă cu o şosea asfaltată, ce părea pustie. Nici o maşină nu se zărea la orizont. Era timpul să-şi pună în aplicare cel de-al doilea plan de rezervă, aşa că se întoarse în compartiment, adresându-i-se complicelui său pe un ton ce nu admitea replică:

— Al, vreau să vii cu mine! Lasă banii în grija lui Venus!

Rossner-Clark fu cât pe ce să întrebe de ce, însă renunță în ultima clipă la acest implus, urmându-l pe capul bandei.

— Ai grijă de mucos! îşi atenționa el amanta, doar ca să spună ceva.

— Biletele sunt la tine, nu-i aşa? îl întrebă Drake când ajunseră între vagoane.

— Da, la fel şi banii mexicani care mi-au mai rămas.

— Foarte bine, zise capul bandei, prefăcân-du-se că cercetează atent coridorul, ca să se asigure dacă îi urmăreşte cineva.

Apoi se întoarse cu fața spre Alden, însă, în acelaşi timp, îşi duse fulgerător mâna dreaptă la spate şi scoase de acolo revolverul cu amortizor.

— Ce faci, Ben?! se îngrozi complicele său. Doar n-ai de gând să mă trimiți pe lumea cealaltă! Nu ți-am greşit cu nimic...

Dar nu apucă să-şi continue lamentările ori să afle un răspuns plauzibil la întrebările sale, că – primul glonț şi porni spre gâtul lui. Din reflex,

Rossner se lăsă puțin pe vine, iar plumbul ucigaş îi şterse tâmpla, ricoşând într-un burduf, iar de aici, afară.

înainte de a trage din nou, văzându-l amețit şi I plin de sânge, Drake începu să-l buzunărească. îi luă biletele, banii mexicani şi restul de dolari pe care-l mai avea asupra lui. Nu-i lăsă nici paşaportul, pentru a îngreuna astfel stabilirea identității lui de către polițişti.

în clipa în care se pregătea să-l dea gata cu un nou foc de armă, Alden îşi reveni. Disperat, se năpusti asupra criminalului şi apucă arma acestuia de amortizor, apăsând-o cu putere în jos. Era singura lui şansă de supraviețuire.

Un alt glonț aducător de moarte părăsi cămara încărcătorului şi i se înfipse cu un zgomot sec în pulpa piciorului drept. Victima gemu, însă lupta sa era una pe viață şi pe moarte. Se zbătea cu înverşunare, încercând să-şi vândă pielea cât mai scump. Nu voia cu nici un preț să moară tocmai atunci, iar situația în care se afla nu era nici pe departe una fericită.

Simțind că este mai puțin puternic decât el, Benjamin îi proiectă complicelui său un pumn în bărbie, făcându-l să se dezechilibreze. Apoi, văzând că acesta tot nu dă drumul amortizorului, îl izbi cu piciorul în vintre.

Cu răsuflarea tăiată, Al se lipi de uşă. în următoarea clipă, o nouă lovitură de picior îl aruncă afară din tren. Uşa se deschisese, iar Drake renunțase la

pistolul Beretta, căruia tovarăşul său nu-i dăduse drumul nici o clipă. Totuşi, acesta din urmă reuşi să se agate disperat de o bară, mai întâi cu o mână, apoi cu amândouă.

— Mori, tâmpitule! mârâi agresorul, lovindu-şi victima peste mâini cu tocul pantofului.

Rossner scăpă bara de care se agăţase şi se rostogoli alături de terasament, suferind alte răni, printre care şi una mai gravă, la cap. în urma cumplitei căzături, sângera din abundenţă şi îşi pierdu cunoştinţa.

Benjamin Drake îl urmări cu privirea prin uşa deschisă şi se arătă mulţumit văzându-l că nu mai mişcă.

Bine că am scăpat de nesuferita ta persoană, Al! Chiar dacă n-ai murit – se încuraja el – în halul în care eşti, nu vei ajunge prea departe, darmite să mai porneşti în urmărirea noastră. S-a zis cu tine, colega!

Luă câţiva metri de hârtie igienică de la toaletă, şterse urmele de sânge, se spălă şi se întoarse în compartiment. Nu înainte, însă, de a bloca din nou uşa, cu mâneca de stofă a gecii.

— Unde e Al? îl întrebă Venus, bănuitoare, când reveni.

— Nu-ţi face griji! o linişti Drake. Pentru mai multă discreţie i-am spus să se mute în alt vagon, ca măsură de precauţie, l-am lăsat şi pistolul tău, ca să aibă două arme în caz că intervine ceva. Nu-i va fi dor de tine, te asigur!

Tânăra nu-l crezu, însă preferă să tacă. Nu l-ar fi lăsat în ruptul capului cu toţi banii pe mână pentru a-şi căuta fostul amant, care, şi aşa, era un mare dobitoc!

CAPITOLUL XIV

— Nu putem interveni! continuă Jane să se împotrivească unei acţiuni în forţă pentru anihilarea răpitorilor. Nu e momentul potrivit! Lasă-i să plece, mai zise ea, apropiindu-se de Steve. Amice, revino-ţi! Doctorii sunt pe drum şi ai să vezi că totul va fi în regulă.

Poliţistul nu dădu nici un semn că ar înţelege ce i se spunea, însă respira cu dificultate, în vreme ce Wendy Lierop plângea, ghemuită pe scaunul ei.

Sanchez le făcu semn poliţiştilor de la intrare să' se apropie, când un bărbat veni în goană spre ei, vorbindu-le în spaniolă.

— Ce zice? se interesă Jane, speriată.

— Că la toaletă se află un om împuşcat.

— Aşa e! înţelese poliţista. în tren nu s-au urcat decât trei dintre răpitori, iar pe drumul spre gară erau patru, dacă nu-l punem la socoteală şi pe Steve.

— Bine că au abandonat-o şi pe fetiţă! se arătă încântai Sanchez. Acum nu mai au decât un singur ostatic.

— Nu uita că e cel mai important, aprecie Jane, gândindu-se la tatăl acestuia, care-i ame-

ninţase cu desfiinţarea diviziei în caz că operaţiunea nu se sfârşea cu happy-end.

în clipa când paramedicii de pe ambulanţă intrară în sala gării, americanca alergă spre peron, lăsându-l pe Steve în grija acestora. Trebuia să vorbească cu partenerul ei, Eric.

între timp, poliţiştii în uniformă, alergaseră spre toaletă, la chemarea cetăţeanului care semnalase prezenţa unui cadavru.

— Fetiţo, ştii încotro au plecat oamenii cei răi? mai auzi Jane vocea mexicanului, care o luase la întrebări pe puştoaică.

Dar nu mai văzu cum aceasta dădu din cap în semn că nu.

— Partenere, câţi s-au suit în tren? Doi bărbaţi, o femeie şi un copil, nu-i aşa?

— Exact.

— Ai idee încotro se îndreaptă?

— Trenul merge până în localitatea Hermo-sillo, din câte am înţeles de la aceşti doi poliţişti, răspunse Eric. Ceea ce mă nedumireşte este 152 faptul că oraşul respectiv se situează aproape de graniţa cu Statele Unite. Mi-au arătat pe hartă.

— Vrei să spui că se întorc în ţară? nu-i veni lui Jane să creadă.

— Sau că, poate, vorsă lase această impresie... Cum se simte Steve?

— Rău de tot, din nefericire. A sosit o ambulanţă şi i se acordă primul ajutor. Sper să reziste până la spital.

— Şi noi ce facem, Jane? O luăm după bandiţi, nu? întrebă detectivul, căutându-şi nervos ţigările.

— Desigur! Trebuie să urmărim trenul în fiecare gară de pe traseu, pentru a ne asigura că nu coboară mai devreme. Bine că nu sunt prea multe opriri până la Hermosillo. Doar şase.

Hector-Ramirez Sanchez tocmai se apropiase de ei. Avea un aer plouat, dar foarte înverşunat.

— Colegul vostru se îndreaptă spre spital, iar individul găsit la toaletă, spre morgă. Din docu-mentele pe care le-am găsit asupra lui, reiese că era pilot.

— Trebuie să fie cel care i-a adus până la Chihuahua, îşi dădu Eric cu părerea. N-au vrut să lase nici un martor în urma lor.

— Nu prea se leagă, se îndoi Jane. Atunci pe Steve cum de l-au lăsat în viaţă?

— Probabil, erau convinşi că va muri. Oricum, eu mă mir cum de a rezistat până aici. Când se va înzdrăveni, îi fac cinste cu o ladă de bere. O merită cu prisosinţă!

— Bine, bine, lasă asta! Hector, putem porni în urmărirea trenului?

— Da, Jane. Asta voiam să vă propun şi eu. Rezervorul e plin şi sper că benzina ne va ajunge până la Hermosillo. Să mergem!

— Poate n-ar fi rău să-i dai un telefon căpitanului, Jane. Ştii că stă ca pe jar!

— Şi el şi directorul Larry Tillman. Dar ce-ar fi să-l suni tu? Poate mâi faci vreo glumă de-aia nesărată de-a ta...

Convorbirea poliţistei cu Corky West nu dură prea mult. Acesta era din cale-afară de îngrijorat în privinţa desfăşurării anchetei, iar presiunile din partea autorităţilor locale şi a senatorului Hutton deveniseră de nesuportat.

Directorul Tillman se gândea chiar la demisie, în cazul în care situaţia avea să scape definitiv de sub control. La toate acestea se adăuga şi lipsa de informaţii din teren.

Având sirena de poliţie montată pe capota maşinii, Hector-Ramirez Sanchez conducea cu viteză, străduindu-se să iasă cât mai grabnic din aglomeraţia oraşului. îşi dădea seama că partenerii săi americani nu erau prea bucuroşi de cele întâmplate şi că lucrurile aveau să evolueze din** rău în şi mai rău, cu fiecare oră ce trecea. De asemenea, ştia că nici el nu avea să primească felicitări dacă ei nu reuşeau să pună mâna pe răpitori şi să-l elibereze pe ultimul ostatic al acestora, minorul Peter Hutton.

Ajunseseră, în sfârşit, pe şoseaua paralelă cu calea ferată.

— După calculele mele, trenul are un avans de vreun sfert de oră faţă de noi, zise poliţistul de la volan. Cum linia nu este dintre cele mai bune, cred că îi vom putea ajunge din urmă. Numai să ne ţină motorul cât trecem prin Munţii Sierra Madre! Sunt acolo nişte serpentine, la care mi-e şi groază să mă gândesc...

— Ar fi fost de preferat să avem un elicopter la dispoziţie! îşi dădu Eric cu părerea. Puteam ateriza la fiecare oprire a trenului, ca să fim siguri dacă răpitorii coboară .sau nu.

— Te crezi în America, partenere? îl luă Jane peste picior. Nici măcar acolo elicopeterele nu cresc în copaci. Unde mai pui că trenul are şi semnale de alarmă...

— Şi ce-i cu asta?

— Dacă bandiţii s-ar fi gândit să tragă de el, pentru a coborî între staţii? Atunci ce-am fi făcut?

— La asta nu m-am gândit.

Când îşi reveni în simţiri, lui Alden Rossner-Clark încă nu-i veni să creadă că Benjamin Drake încercase să-l ucidă, iar el se mai afla în viaţă doar printr-un miracol. Capul îl durea în: grozitor şi nu-şi mai simţea piciorul împuşcat în pulpă. Abia putea respira şi asta doar cu mari eforturi.

Probabil că îşi rupsese şi câteva coaste în cădere. îşi pipăi creştetul, constatând că avea o rană urâtă, din care cursese mult sânge. Nici vederea nU-i

era prea bună, totul părându-i-se înceţoşat. Dar ceea ce îl îngrijora mai tare era slăbiciunea pe care o simţea în tot corpul.

încercă să se ridice în capul oaselor, însă eforturile sale fură în zadar. Durerea îl făcu să renunţe la această tentativă. Privi împrejur. Se

afla acum la aproape o sută de metri de şosea. Dacă reuşea să se târască până acolo, avea o şansă de a rămâne în viaţă. Asta în cazul în care-l transporta cineva la un doctor...

Rossner îşi dorea din adâncul sufletului să trăiască. Trebuia să se răzbune, indiferent câte eforturi ar fi fost nevoit să facă. Se lăsase păcălit ca un fraier şi asta nu şi-o putea ierta.

E clar! îşi zise el după ce-şi mai trase sufletul. Nu mă pot ţine pe picioare, chiar dacă reuşesc să mă ridic. Va trebui să mă târăsc până la şosea. N-am încotro.

Cu eforturi aproape Supraomeneşti, bărbatul începu să se târască, folosindu-se de braţe şi de piciorul sănătos. La început, mai greu, apoi din ce în ce mai uşor.

La un moment dat, când mai avea doar vreo douăzeci de metri până la drum, i se păru că vede în zare o maşină. îşi dădu seama că nu va ajunge la timp ca să-i iasă în întâmpinare şi, în acel moment, îi veni o idee pe care o consideră salvatoare.

îşi scoase pistolul din tocul pe care-l purta la subraţ şi trase cinci focuri în aer.

Oare de ce nu m-am folosit de el când am fost atacat? se întrebă Alden. însă îşi răspunse aproape imediat: Prea m-a luat prin surprindere. Dacă aş fi fost mai prevăzător...

Deşi îl depăşise, automobilul frână brusc şi dădu în marşarier. Cu ultimele puteri, Rossner aruncă arma spre salvatorii săi, pentru a-i asigura de bunele sale intenţii. Mai văzu cum se apropiau de el doi bărbaţi şi o femeie, după care îşi pierdu cunoştinţa din nou.

— Când totul se va termina, ai să rămâi cu prietenul tău? o întrebă Drake pe Venus Mere-dith ca să-i mai treacă plictiseala.

— Tot ce e posibil. Dar de ce mă întrebi? Vrei să mă ceri cumva în căsătorie? îi replică ea în băşcălie.

— Poate,'cine ştie? Dar, dacă aş face-o, ai fi de acord?

— Ce e asta, o întrebare capcană? Să mă mărit cu unul care are un trecut ca al tău? pufni tânăra. Cred că glumeşti!

— Da? Şi ce ştii tu, mă rog, despre trecutul meu? Mi-ai studiat cumva dosarul? Eşti de la poliţie sau ai nebănuite capacităţi telepatice?

— Ce-i drept, nu ştiu mare lucru. Ce-ar fi să-mi povesteşti tu!

— De ce-aş face asta? Dă-mi un motiv!

— Să zicem că vrei să te apropii de mine. Drake se gândi câteva clipe, privind pe fereastra deschisă prin care intra un aer fierbinte, în ciuda vitezei de deplasare a trenul.

De fapt, de ce nu i-aş povesti viața mea? Sau să-i spun măcar despre necazurile pe care le-am avut de-a lungul timpului. Puştiul doarme şi nu mă va putea turna după aia, dacă-l las în viață.

— O vreme m-am ocupat de târfe, începu bărbatul.

— Vrei să spui că ai fost proxenet, nu-i aşa? Peşte, adică...

— A fost singura... şansă pe care mi-au oferit-o rudele mele. Trebuia să supraviețuiesc şi eu într-un fel, nu? Când am împlinit 24 de ani, am intrat în slujba unui mare mafiot din San Francisco, pentru care am lucrat cinci ani. N-a fost o perioadă tocmai rea, te asigur!

,— Ce înțelegi tu prin „am lucrat"?

— Am fost mai mult pază de corp şi şofer, dar mai participam şi la unele acțiuni de pedepsire, dacă înțelegi ce vreau să spun. Era câte unul care uita să plătească şi atunci noi îi aplicam o corecție.

— îl ucideați?

— Foarte rar. In general, îl căpăceam bine de tot, determinându-l să-i dea „patronului" banii cuveniți.

— De droguri nu te-ai ocupat?

— Nu, şi nici n-am devenit dependent de ele până acum, după cum bine vezi!

— Ce să văd?

— M-am drogat eu în ultimele zile, Venus?

— Nu cred. Eu nu te-am văzut. Zi mai departe! Ai fost căsătorit, ai copii?

— Până acum, m-a ferit Dumnezeu de aşa ceva! Era cât pe ce să-mi pun pirostriile, dar pentru asta aveam nevoie de bani. Şi nu de puțini... De aceea, l-am părăsit pe barosan şi am plănuit o lovitură de unul singur. Visam să mă îmbogățesc şi pe urmă să duc o viață liniştită. Am încercat să sparg o bancă.

— TJar ai avut ghinion şi te-au prins...

— ... Cam aşa ceva. Mi-au dat 16 ani de în-chisoare pentru jaf armat, rănirea cu foc de armă a unui polițist şi agresarea altor trei. Mi s-a părut o pedeapsă mult prea mare în comparație cu faptele comise. N-am ucis pe nimeni, iar toți banii au fost recuperați.

— Stai puțin, că nu mai înțeleg! N-ai ucis pe nimeni – atunci sau niciodată?

— Atunci. Mai înainte am făcut-o, însă la ordin, ți-am mai spus.

— Şi cum ai reuşit să evadezi?

— Nu ştiu din ce motiv, mă tot transferau din-tr-un penitenciar într-altul. Probabil, le era teamă să nu fac rădăcini prea adânci. Cu ocazia unei astfel de mutări, am găsit un moment favorabil şi m-am evaporat.

— Aşa, pur şi simplu?

— Aproape. Am avut mare noroc. între timp, logodnica mă părăsise şi se măritase cu unul bogat. N-am condamnat-o pentru asta. Poate că şi eu aş fi procedat la fel în locul ei. Cam asta ar fi tot. Acum cred că ar trebui să-mi vorbeşti şi tu despre tine!

— Te asigur că te înşeli!

— Bine, dar eu...

— Am făcut noi vreo înțelegere în acest sens?

— Ticăloaso! scuipă Drake o sudalmă, cu gândul de a o lovi, însă renunță în ultima clipă.

Nu era nici locul nici momentul potrivit.

— Uite cine vorbeşte!

Coincidența se dovedise a fi prea mare pentru ca polițiştii să creadă că totul nu fusese decât o pură întâmplare. Ce să caute un american împuşcat şi, după toate probabilitățile, aruncat din tren, tocmai pe ruta ce lega Chihuahua de Hermosillo?

— Trebuie să fie cel de-al doilea bărbat din grupul de răpitori, aprecie Eric. Cel pe care n-am reuşit să-l identificăm.

— Hector, am văzut că ai o trusă de prim ajutor în maşină. Vrei s-o aduci?

Ofițerul mexican se depărta în tăcere, în vreme ce detectivul începu să-l percheziționeze.

— Nu-are nici un act asupra lui.

— Alte arme?

— Numai cea pe care a aruncat-o spre noi. Jane îi făcu o injecție cu novocaină pentru

atenuarea durerilor, îi curăță rana de la cap şi îl pansa. Apoi îi umezi buzele şi îi tampona fruntea cu apă. Mai mult nu ştia ce să-i facă.

— Cred că ar trebui transportat la cel mai apropiat spital, zise ea.

— Şi să-i pierdem pe răpitori?! se miră Eric. Nu cred că e cea mai bună soluție.

— Atunci ce e de făcut? Rossner-Clark întredeschise ochii, încercând

să afle unde se găseşte.

— Am nevoie urgentă de un medic, gemu victima.

— Cine eşti şi cum ai ajuns în halul ăsta? îl întrebă mexicanul pe un ton dur.

— Am căzut din tren. Mă cheamă Billy Jones.

— Şi ți s-a descărcat pistolul în cădere, Billy? Nu ține! Spune mai bine adevărul, altfel nu mergi nicăieri.

— Da' ce, sunteți polițişti?

— Ai ghicit! îl aprobă Hector-Ramirez San-chez, nemaiavând vreo îndoială în privința identității reale a rănitului. Şi acum ar fi mai bine să-mi răspunzi la

toate întrebările pe care am să ți le pun! Altfel, o să-mi facă mare plăcere să te pocesc!

— Prietene – interveni Jane – nu-l poți supune unui interogatoriu în starea în care se află. E inuman!

— Şi ce a făcut el împreună cu prietenii lui e uman? Plus de asta, nu-i pun decât unele întrebări şi pe urmă îl suim în maşină. O să-l lăsăm undeva în drum.

— Dar orice întârziere ar putea să-l coste viața!

— Draga mea, mă impresionează că ai un suflet atât de bun, însă aici ne aflăm pe teritoriu mexican. Şi chiar dacă omul ăsta e de altă naționalitate, noi îi vom aplica procedura autohtonă.

Ăsta-i obiceiul pământului. Vorbeşte! țipă Hector la bandit şi îl zgudui de umeri.

Bărbatul gemu şi dădu ochii peste cap, mimând un leşin iminent.

— Colega, lasă-l! insistă polițista. Simt că mi se face rău...

— Eric, ia-o de-aici şi mergeți la maşină! Dacă vorbeşte, vă chem să-l transportăm. Dacă nu, rămâne aici ca hrană pentru animalele de pradă.

Detectivul realiză că altceva mai bun n-are de făcut şi o ajută pe colega lui să se ridice.

— Hai, Jane! N-avem de ales. Nu uita că noi suntem doar tolerați îh această țară!

După ce americanii se depărtară, polițistul mexican îl prinse pe Rossner cu putere de pulpa piciorului, acolo unde fusese rănit, şi îl întrebă din nou:

— Pentru început, spune-mi adevăratul tău nume!

— Criminalule! apucă acesta să mai zică înainte de a fi pălmuit de două ori peste ochi.

— Eu sunt criminal, bestie americană?! Am să te bat până am să te omor. îl vezi – îşi continuă Sanchez amenințările, arătându-i pumnul – ți-l bag pe gât! Nimeni n-o să se obosească să 164 facă vreo autopsie cadavrului tău împuțit şi nu se va afla niciodată cum ai murit în realitate.

Apoi îl pocni la baza piramidei nazale, provo-cându-i o sângerare abundentă.

— Aşa i-ați făcut şi voi fetiței aceleia, nu? Suntem pe urmele voastre de la început, din L.A., şi să nu crezi că va scăpa vreunul! Spui cine eşti sau continuu să te desfigurez? Crede-mă, o fac cu mare plăcere!...

— Nu mai da, scârbă! Spun...

— Spun tot era răspunsul corect! zise Hector şi îi mai altoi o lovitură exact în acelaşi loc.

în mai puțin de cinci minute, mexicanul aflase tot ce dorise să ştie, astfel că le strigă detectivilor:

— Hei, gringos, îl luăm cu noi sau îl lăsăm aici? Oricum va muri până în prima aşezare pe care o vom întâlni. Eu unul nu mai am nevoie de el.

Cei doi se apropiara în fugă, apoi, cu multe precauții, îl transportară pe accidentat până la maşină, urcându-l pe bancheta din spate.

— în locul vostru, l-aş fi băgat cel mult în port-bagaj, comentă Hector înainte de a se urca la volan, vizibil nemulțumit. Pentru un câine aş fi avut mai multă milă...

— A mărturisit? îl întrebă Eric ca să schimbe vorba.

— Se putea şi altfel? se miră mexicanul, auzind întrebarea. Sigur că a mărturisit. îl cheamă Alden Rossner-Clark şi este, într-adevăr, unul dintre răpitorii micuților. Benjamin Drake l-a împuşcat şi l-a aruncat din tren. Pilotul a fost omorât tot de capul bandei, fără ştirea celorlalți. El habar n-a avut despre această crimă şi îl cred. Şeful bandei se îndreaptă spre Hermosillo, împreună cu amanta victimei şi cu puştiul senatorului Hutton.

— Deci, în tren se află un cuplu şi un copil.

— Da. Venus Meredith era amanta amărâtului ăstuia. El e convins că fata va avea aceeaşi soartă. Dacă nu imediat, ceva mai târziu.

— Ți-a spus încotro vor să plece mai departe?

— Mi-a spus tot. Din Hermosillo, vor să ia un avion cu destinația Caracas, capitala Venezue-lei. Au toți banii asupra lor.

— Mai există vreun complice care-i ajută?

— Nu, din câte ştie el.

— Jane, sună-l pe căpitan. Hector, când crezi că ajungem în prima localitate?

— Vezi că am o hartă în bord. Dă-mi-o să mă uiti Muribundul gemea încontinuu în brațele polițistei, care vorbea la telefon cu Corky West.

Eric, în lipsa altei activități, îşi scoase tacticos pistolul Browning, model GP DA, şi îi verifică încărcătorul.

— Mai avem vreo jumătate de oră până la prima localitate, preciza mexicanul.

— Hector, căpitanul meu întreabă dacă e cazul să intervină pe lângă autoritățile voastre ca să ne facă rost de un elicopter, sau ajungem la Hermosillo în timp util?

— Ajungem, Jane, nu-ți face griji! Dar să scăpăm mai întâi de ticălosul ăsta. Dacă era după mine, l-aş fi lăsat acolo unde l-am găsit, fără nici un fel de remuşcări. De-aia e atât de mare infracționalitatea la voi, că vă purtați prea frumos cu criminalii...

CAPITOLUL XV

Benjamin Drake află de la un controlor "că până la destinație mai aveau de mers doar 15 minute. Apoi îi zise lui Venus:

— Pregăteşte-te pentru coborâre!

— Mai e timp.

— Vom coborî ceva mai devreme, draga mea. Şi nu mă mai bate la cap la fel ca Alden!

Tânăra tăcu, strângându-şi lucrurile.

— Hai, amice! i se adresă ea puştiului. în curând, vei scăpa de noi. Nu vrei să ne creezi probleme tocmai acum, la sfârşit, nu-i aşa?

— Nu, doamnă, voi fi cuminte şi ascultător! Bărbatul luă ambii saci înveliți în geci şi îi

scoase pe culoar. Venus se îngriji de micuțul Peter. Automatul rămăsese la ea şi avea de gând să-l păstreze în continuare pentru orice eventualitate.

— Pe Al l-ai anunțat că vom coborî înainte de gară?

— Nu-ți face griji pentru el! îi răspunse Drake şi o luă înainte pe culoar. Mai bine pregăteşte-te, ca să fii gata la timp! adăugă el.

Depăşi vagonul următor, trase de mânerul unui semnal de alarmă, asigurându-se că nu este văzut, după care se întoarse în grabă şi, împreună cu Venus şi Peter, se îndreptă spre locul dintre vagoane.

Locomotiva, care începuse să frâneze imediat după declanşarea semnalului, ajunse să înainteze în scurt timp cu mai puțin de 15 km/oră.

în acel moment, Drake deschise uşa pe care o împiedicase să se blocheze. Coborând pe scară, îl luă în brațe pe puşti şi apucă unul dintre saci, apoi sări în gol. Alergă câțiva metri în acelaşi sens cu trenul, după care se împiedică şi căzu în genunchi. Nu era nimic grav. Privi înapoi. Venus sărise şi ea, apropiindu-se.

Bărbatul îi făcu semn să se îndepărteze de calea ferată, urmând să se întâlnească ceva mai încolo. Şoseaua se vedea deja, iar distanța ce-i despărțea putea fi parcursă în câteva minute.

Trenul se oprise de tot, însă din el nu coborî nimeni.

Degeaba se uită tânăra împrejur, pentru a da cu ochii de amantul ei. Deodată, înțelese ce se întâmplase. Benjamin îi făcuse de petrecanie.

Poate e mai bine aşa..., se gândi ea, însă acum trebuie să fiu de două ori mai atentă, ca să n-o pățesc la fel. Nu mai e nimeni care să mă protejeze.

După ce se întâlni din nou cu Drake, îl întrebă:

— Totuşi, de ce-am coborât mai devreme?

— O precauție în plus n-are la ce să ne strice. Iar dacă am fost cumva urmăriți, polițiştii vor fi tare surprinşi când vor vedea că nu coborâm din tren, nu crezi?

— Dar spuneai că e imposibil să fi fost urmăriți.

— Aşa e, însă niciodată nu poți fi absolut sigur. Dar uite că vine o maşină! Scoate-I pe puşti în fată, ca să se vadă că suntem o familie paşnică!

Un Ford vechi de când lumea opri în dreptul lor, scârțâind din toate încheieturile. Omul de la volan întrebă în spaniolă:

— Ce s-a întâmplat, domnule? Aveți necazuri?

Mai mult prin semne şi cu ajutorul puținelor cuvinte în limba spaniolă pe care le cunoştea, Drake îi explică de ce aveau nevoie. Să fie transportați până la un centru de închirieri auto 170 din Hermosillo. Apoi îi dădu – mărinimos – o bancnotă de 100$.

— Mulțumesc mult! zise şoferul, nevenindu-i să creadă că are atâta noroc. Mulțumesc foarte mult, domnule!

Coborî apoi din maşină, ascunse bancnota într-u-nui din buzunarele pantalonilor săi soioşi şi le deschise uşile din spate, ajutându-i să urce.

După ce-l lăsaseră pe Rossner la sediul politiei dintr-o localitate oarecare, cei trei polițişti îşi continuará drumul în mare viteză. Mexicanul deschise stația şi rosti câteva cuvinte, cu o voce metalică. Zece minute mai târziu, fu rândul lui Sánchez să fie apelat.

— Despre ce este vorba? întrebă apoi Jane, moartă de curiozitate.

— Am aflat când e următoarea cursă aeriană spre Caracas, răspunse Hector-Ramirez, apoi tăcu, făcând pe misteriosul.

— Şi ne spui şi nouă? reveni polițista după câteva clipe de încordare.

— Mâine, la ora 2.00 p.m.

Restul traseului până la gara din Hermosillo îl parcurseră aproape fără să mai comunice între ei. Fiecare se gândea la ale lui, încercând să-şi ascundă îngrijorarea față de ceilalți. în cele din urmă ajunseră lângă peron, cu cinci minute înainte de sosirea trenului dinspre Chihuahua.

— Eric, stai de partea cealaltă a liniei, ca să nu coboare pe acolo! îi zise ofițerul Sanchez când văzu trenul apropiindu-se de gară.

Apoi i se adresă unui grup format din trei polițişti înarmați, prezentându-şi legitimația.

Aceştia se desfăşurară de-a lungul peronului fără să comenteze, lăsând o distanță de circa douăzeci de metri între ei.

Locomotiva intră în gară şuierând şi, în scurt timp, se opri. Călătorii începură să coboare din vagoane. Deşi era stația terminus a rutei, nu erau prea mulți oameni, astfel încât răpitorii şi ostaticul lor sev puteau pierde uşor în mulțime. Cu toate acestea, Hector nu zări nici urmă de suspect şi nici vreun copil american.

După ce aşteptase ca toți pasagerii să coboare din tren, ofițerul mexican îi strigă ceva polițistului celui mai apropiat.

Acesta, împreună cu colegii săi, alergă spre spatele peronului şi urcă în ultimul vagon.

Jane înțelese că ofițerii inspectau comparti-mentele şi îşi pipăi pistolul pentru a se încuraja.

Pe măsură ce polițiştii se apropiau, Sanchez începu să se deplaseze spre locomotivă, din ce în ce mai îngândurat. Ajungând acolo, schimbă câteva cuvinte cu mecanicii, apoi se întoarse spre Jane, negru la chip.

— Cineva – nu se ştie cine – a tras semnalul de alarmă cu câțiva kilometri înainte de gară. Degeaba îi mai căutăm aici.

Era clar. Bandiții le scăpaseră de sub nas.

Polițiştii coborâră şi le făcură semn mecanicilor că pot duce garnitura în triaj.

Eric se apropie de colegii săi şi, după figurile acestora, înțelese că li se trăsese clapa.

— Şi-acum ce facem? întrebă el deznădăjduit.

Dar cum nu primi nici un răspuns, nu-i rămase decât să-l urmeze pe mexican spre locul în care-şi parcase automobilul. Eu aş bea un ceai. Voi?

— Poate o cafea, îi răspunse Jane.

Intrară în prima speluncă întâlnită rn cale şi se aşezară la o masă mai retrasă,păstrând tăcerea, în continuare. Mexicanul dădu comanda şi fură serviți în timp record.

— De ce să fi sărit din tren? vorbi Eric primul, încercând să ignore muştele care roiau peste tot.

— întrebarea e unde se află acum? îl corectă partenera lui.

— Să ne gândim! zise Sanchez. Dacă nu mai au nici un complice care să-i ajute, înseamnă că au ajuns singuri la Hermosillo. Doar cu autostopul ar fi putut realiza'aşa ceva, este?

— Este.

— Şi aici ce-ar fi putut să facă? întrebă Eric fără rost.

— La aeroport n-avea nici un rost să meargă încă de astăzi. Deci, vor încerca să găsească un loc sigur pentru a înnopta. De asemenea, vor căuta o agenție de bilete, unde i-am putea aştepta. Dar problema e alta: cu ce se vor deplasa?

— Cu un taxi sau cu un autoturism închiriat, zise detectivul, mândru de raționamentul său spontan.

— Exact, îl aprobă mexicanul. Eu, dacă aş fi în locul lor, aş alege cea de-a doua variantă.

— Implică mai.puține riscuri?

— Mult mai puține.

— Şi vrei să ne explici şi nouă care ar fi acestea?

— Taximetriştii noştri sunt extrem de guralivi şi de indiscreți. Apoi, toate maşinile sunt dotate cu stații, cu ajutorul cărora răpitorii ar putea fi depistați cu uşurință. Şi ar mai fi câteva motive de îngrijorare pentru fugari.

— Deci, tu crezi că au închiriat o maşină, nu? tinetă Eric.

— Da. Dacă ați terminat, haideți să cerem sprijinul poliției locale! Fac eu cinste, mai zise Hector şi lăsă pe masă o bancnotă mototolită.

— Voi aşteptați-mă aici! ordonă Drake. Uite nişte bani ca să iei ceva de mâncare la pachet! Azi nu vom merge la restaurant.

— Şi tu?

— Mă duc să fac rost de-o maşină. Nu te îngrijora că dispar! Banii vor rămâne la tine.

— Atunci e în regulă.

Bărbatul se îndepărtă şi intră pe poarta centrului de închirieri, arborând o figură veselă de excursionist aflat în vacanță.

Peste zece minute, ieşi pe poarta parcului auto la bordul unui Subaru şi viră la dreapta, căutând un loc în care să poată întoarce. O sută de metri mai'încolo, se răzgândi, parcă în fața unui supermarket şi intră. Cumpără două rucsacuri, o hartă a oraşului şi câteva sticle de apă minerală, pe care le aşează pe bancheta din spate. Apoi rulă până la un sens giratoriu care-i per-mitea să întoarcă. Ajuns în dreptul lui Venus şi al lui Peter, le strigă pe un ton vesel:

— Urcați-vă! Totul e O.K.!

Tânăra îl împinse pe puşti înăuntru, puse cumpărăturile făcute alături de el, apoi urcă şi ea.

— Acum, încotro?

— Ne vom plimba puțin prin oraş, ca nişte turişti curioşi ce suntem. Tu bagă banii în cele două rucsacuri pe care le-am cumpărat, dar încearcă să nu te vadă toți împuțiții ăştia de pe stradă, care ar fi gata să-şi ucidă şi mama pentru 100$! Spune-mi când termini!

Venus se execută în linişte, gândindu-se: Oricâte acuzații aş avea la adresa lui, Ben este un bărbat care ştie ce face. Dacă aş putea avea încredere în el, cred că am duce-o bine împreună, măcar o bucată de timp. De ce nu, la urma-urmei? Ce rău mi-a făcut ca să nu-mi placă de el? Mi-a dat-o în autocar cu forța? Aş! Ce, eu n-am vrut? L-a lichidat pe Alden, care devenise incomod? Cu atât mai bine. Poate şi eu aş fi procedat la fel în locul lui.

— Gata! anunță ea după ce reuşise să golească ambii sacii şi să închidă toate fermoarele rucsacurilor.

— Bun, acum deschide harta aceea şi vezi unde e aeroportul! în acest moment, ne aflăm pe Bulevardul Emiliano Zapata.

Venus se concentra un timp asupra hărților şi zise:

— Până acolo avem de străbătut încă două bulevarde.

— Perfect. Acum caută un hotel de două stele prin împrejurimi şi spune-mi cum să ajung la el!

E unul chiar la intersecția dintre Zapata şi Cahuilla. Se numeşte Vista nu-mai-ştiu-cum. Uite-I pe dreapta!

Drake semnaliza, înscriindu-se pe prima bandă de circulație şi intră precaut în parcarea sta-. bilimentului. '

— Aşteptați-mă aici! zise bărbatul, oprind motorul şi luând cu el cheile din contact.

— Ți-e frică să n-o întind?

— Să zicem...

Rămaşi singuri, Venus îl întrebă pe puşti, cuprinsă de un inexplicabil instinct matern:

— Ți-e foame, Peter?

— Da.

— Ai să mănânci cât de curând. Am luat o grămadă de bunătăți, doar ai văzut.

— Şi abia mâine o să-mi dațkdrumul?

— Dacă totul va decurge conform planului şi tu vei fi ascultător în continuare, da.

— Mi-e dor de părinții mei! mai spuse copilul înainte să-l vadă pe Drake ieşind din hotel.

— E în regulă! spuse acesta, după care deschise portbagajul. Dă-mi sacii aceia şi geaca ruptă!

Apoi luară în spate câte un rucsac doldora de bani, bagajele cu alimente, apa minerală şi pe cel mic, îndreptându-se spre hotel.

La sediul poliției, detectivii înjurară din nou în gând pentru faptul că nu cunoşteau limba spaniolă. Nu pricepură absolut nimic din tot ce auziseră. Noroc că polițistul mexican le mai traducea din când în când câte ceva!

— Chiar acum sunt chestionați prin stație toți taximetriştii în legătură cu fugarii noştri, ca să eliminăm această posibilitate. O altă echipă se ocupă cu trecerea în revistă a tuturor centrelor de închirieri de maşini din oraş.

— Şi crezi că răpitorii sunt singurii americani din Hermosillo care au nevoie de un mijloc de transport? se îndoi Jane.

— Nici vorbă, însă avem câteva indicii folositoare!

— Şi anume?

— Ştim cu aproximație ora la care este posibil să fi închiriat o maşină şi avem semnalmentele lui Benjamin Drake, chiar dacă acesta a folosit acte false. E ceva, nu? încercă Hector-Ramirez să-i mai încurajeze.

— O fi, însă eu nu mai am curajul să-i telefonez căpitanului West şi să-i spun în ce stadiu ne aflăm cu urmărirea noastră, zise Jane. Poate vrei să vorbeşti tu cu el, Eric.

Cel interpelat se uită la ea ca la o arătare, apoi exclamă:

— Cred că ai înnebunit!

Sanchez vorbi din nou cu un ofițer, după care li se adresă colegilor săi americani:

— S-ar putea să avem noroc. Nu sunt decât patru firme care se ocupă cu închirierile auto în Hermosillo. îi lăsăm pe ei să se intereseze de fugari sau ne deplasăm noi la fiecare dintre aceste societăți?

— Decât să stăm degeaba, mai bine mergem noi! fu Erîc de părere. Numai să ne dea o maşină ori măcar un şofer, ca să nu bâjbâim ca muştele prin întuneric...

După ce mancă, puştiul adormi îmbrăcat pe unul dintre paturi, ca un bebeluş. Era frânt de oboseală după aventurile trăite în ultimele zile.

Venus îl descălță, îi scoase pantalonii şi îl înveli cu un cearşaf până sub bărbie. Apoi începu să mănânce şi ea.

— Ai ştiut ce să alegi! se arătă Drake satisfăcut de preparatele cumpărate de partenera lui. Sunt excelente.

— Iti place mâncarea mexicană?

— Imi plac toate mâncărurile exotice şi numai cu dintr-astea am să mă delectez până la sfârşitul vieții. Ar fi mers şi vreo două-trei beri acum, dar mai bine să avem mințile limpezi, nu-i aşa?

— Ai dreptate, Ben! răspunse tânăra, între-bându-se pentru a doua oară în acea zi cum de poate manifesta atâta înțelegere față de persoana lui.

Când se apropiară de sfârşitul mesei, el zise:

— Ştii ce-ar merge acum?

— Un duş lung şi fierbinte, desigur

— Şi după aceea?

— O țigară cu marihuana?

— N-ai ghicit, darling! Eu mă gândeam la o partidă zdravănă de sex.

Venus îl privi cu mai mult interes decât şi-ar fi dorit. în fața ochilor îi apăru din senin imaginea penisului erect cu care făcuse cunoştință în toaleta autocarului. Dimensiunile lui o încântaseră atunci, o încântau şi acum, văzându-i membrul cu ochii minții. Nu era un bărbat de lepădat...

De ce n-âş face-o? se întrebă ea. Ce rost are să mă mai mint? Chiar dacă acest om nu-mi place în totalitate, când este vorba despre mădularul lui, e cu totul altceva. Şi-apoi, Ben nu-mi cere să mă mărit cu el, ci vrea doar să mi-o tragă. Iar cum nici eu nu sunt vreo sfântă, ba chiar mă dau în vânt după asemenea senzații, nu văd de ce-aş mai face-o pe mironosița...

— Crezi că e momentul? încercă ea să pară nehotărâtă, în ciuda faptului că pântecele începuse să-i ia foc.

— Dacă nu acum, atunci când? Mi se pare cel mai nimerit moment. Sexul ne va elibera pe amândoi de o grămadă de tensiuni acumulate şi, astfel, vom căpăta mai multă încredere unul în celălalt. Fără îndoială că o împreunare pasională va fi benefică!

— Bine, Ben! acceptă ea, terminând de strâns resturile de mâncare. Dar fără nici un fel de implicații sentimentale, da?

— Cine a vorbit despre asemenea implicații?! se miră bărbatul, punându-i o mână pe sâni şi începând sâ-i maseze prin țesătura moale a tricoului.

Apoi o trase mai aproape şi începu să-i pipăie picioarele, ajungând repede cu mâna între pulpele ei.

Venus închise ochii, lăsă capul pe spate şi scânci:

— E bine, să ştii! E din ce în ce mai bine, dar aşteaptă să mă duc la duş! Nu pot s-o fac în halul în care.sunt.

— Vin şi eu cu tine!

— Bine, dar nu acum. Peste vreo zece minute, ca să apuc să mă spăl cât de cât.

La cel de-al doilea centru de închirieri auto, polițiştii avură noroc.

— Da, am închiriat astăzi o maşină unui ame-rican. Nu ştia nici o boabă de spaniolă.

— Cum arăta?

Jane Heron şi Eric Black ciuliră urechile, doar-doar or prinde vreun cuvânt din conversație.

— Ca orice gringo. înfumurat, cu aere de nabab şi foarte sigur pe sine. Zicea că se află în .excursie cu soția şi fiul lor de 8 ani. Are de gând să viziteze împrejurimile în următoarele zile.

— Cum îl cheamă?

— N-am reținut, dar am să vă arăt datele din actele mele. Chiar eu le-am copiat după paşaportul tipului.

Bărbatul scotoci printre nişte registre jegoase, îşi umezi bine degetul în gură şi începu să dea paginile unuia dintre dosare.

O femeie de serviciu intră în încăpere, între-bându-i dacă nu doresc cafea, iar la refuzul vizi-tatorilor, se făcu nevăzută.

— Uitați chiar aici! reveni omul din spatele biroului, ce părea prea înalt pentru statura lui liliputană. în cheamă Alden Rossner-Clark.

— El e! săriră detectivii de bucurie în acelaşi timp. Hector, află numărul de înmatriculare, culoarea şi marca automobilului închinat şi hai să mergem! adăugă Eric. Am pus mâna pe el, amigo!

Ea intră în baie, iar el se dezbrăcă de tot, trăgând cu coada ochiului la Peter Hutton ca să se convingă că dormea cu adevărat. Pentru mai multă siguranță, verifică uşa de la intrare şi ascunse cheia sub mochetă.

Abia aştepta s-o aibă pe Venus. îşi privi ceasul, numărând secundele, din ce în ce mai nerăbdător. Cele zece minute de aşteptare i se păreau atât de lungi...

Am să i-o trag până o să-i iasă pe nas! îşi zise el, îmbărbătându-se. Şi am s-o mai fac de multe ori de aici înainte, după ce totul se va sfârşi cu bine.

Timpul de grație trecu, iar Drake ciocăni în uşa băii, având ritmul inimii accelerat de emoție. Apoi intră.

Venus aşeză duşul în suportul lui, astfel încât apa să cadă asupra lor şi îl trase pe bărbat alături, lipindu-se cu tot trupul său ud de el. Pe 184 urmă, îngenunche şi se antrena într-o felație... divină, fără alte preparative.

Extaziat, Drake o prinse cu ambele mâini de cap şi se avântă cu totul în gura ei. O trase şi o împinse de câteva ori într-un ritm nebunesc, după care se linişti brusc. Nu voia să termine în acel mod. Nu la fel ca în autocar. O ridică de subsuori, lipindu-se din nou de ea.

— De ce rfi-ai oprit? îl întrebă tânăra, ipocrită. Nu-ți plăcea ce făceam?

— Dimpotrivă, erai atât de excitantă, încât mai aveam puțin şi terminam.

— Şi care era problema dacă se întâmpla asta?

— Atât de repede? Dar eu vreau să ți-o trag pe îndelete.

— O făceai a doua oară. Te aduceam eu din nou la viață şi încă în timp record...

Bărbatul o prinse de fund şi o trase spre el. în acelaşi timp, o sărută pătimaş pe gură, iar ea îl muşcă de buza de jos, la fel de pofticioasă. O întoarse cu spatele şi îi masă sânii, potrivindu-şi penisul pe crăpătura feselor ei.

— Vrei să ți-o dau aşa? o întrebă el.

— Da, acum!'răspunse Venus şi se aplecă puțin în față.

Fără să dea drumul sânilor, bărbatul bâjbâi după lăcaşul ei intim şi împinse lent. Simțea cum vintrele îi iau foc, aşa cum stătea lipit de spatele tinerei.

Jocul dură câteva minute: Când acceleră ritmul, ea se împinse cu putere înapoi şi rămase aşa.

— De ce te-ai oprit? fu rândul bărbatului să întrebe.

— Acum eu sunt cea care nu vrea să se termine. Vreau să mi-o dai mai mult!

Drake zâmbi mulțumit şi se extrase dintre pulpele ei, întorcând-o cu fața.

— Tu te-ai spălat, dar eu?...

— Vrei să te săpunesc? îl întrebă Venus, dar nu mai aşteptă răspunsul lui.

Orienta duşul într-o parte, luă un burete,- pe care-l îmbibă cu săpun lichid, şi începu să-l frece cu pricepere. Mai întâi insistă asupra gâtului şi umerilor, asupra pieptului, abdomenului şi spatelui. Apoi coborî mai mult,

spălându-i fesele puternice şi picioarele. Părțile intime le lăsă la sfârşit, acordându-le cea mai mare atenție.

— în curând vei fi curat ca lacrima, îl anunță. Depărtează-ți puțin picioarele!

Drake făcu ce i se ceruse, iar Venus începu să-i săpunească organele sexuale, după care rehunță la burete, folosindu-se doar de mâini. Era mai mult uh masaj erotic, iar lui nu-i scăpă acest aspect.

— Trebuie să am mai multă grijă de ele, se justifică ea, masându-i testiculele cu delicatețe. N-are rost să mă grăbesc tocmai acum.

Când totul fu gata, îl clăti pe îndelete cu duşul şi îl împinse într-o parte.

— Poți să te ştergi! îi zise, spălându-se şi ea între picioare. Imediat sunt gata şi eu ca să mergem în pat. Numai să nu facem zgomot, ca să nu-l trezim pe cel mic.

— Şi dacă-l trezim, ce? se rățoi bărbatul, însă renunță pe loc la ideea de a avea un martor minor în timpul partidei lor de sex. Cum zici tu. Hai să te şterg pe spate!

Două minute mai târziu, Venus stătea în fund pe marginea patului, cu picioarele depărtate.

El se apropie, gândindu-se la o nouă felație, însă tânăra se mulțumi să i-o sărute de câteva ori, după care îi ceru în şoaptă:

— Acum, fă-mi şi tu mie... bine!

Bărbatul înțelese. îngenunche, îl adulmecă sânii ce miroseau plăcut a săpun, îi linse, apoi coborî spre abdomen.

— Cum e? întrebă fără nici un rost.

— Oh, îmi place atât de mult ce-mi faci! Con-tinuă, te rog!

Ajunse cu sărutările lui incandescente pe pulpe, ca în cele din urmă să se oprească ia părul ei pubian. Se folosi o vreme de buze, săru-tându-i intimitatea cu delicatețe, după care limba lui intră în acțiune.

Venus prinse a geme, din ce în ce mai satis-făcută. Nu se mai simțise de multă vreme atât de bine. îşi strecură degetele în părul lui ud şi strânse pumnul, icnind din rărunchi:

— Da! E bine aşa! Nu te opri!

El continuă tratamentul început, depunând eforturi pentru a o pătrunde cât mai adânc şi la intervale regulate. între aceste strădanii, limba lui vibra în „intrarea secretă" a lui Venus, făcând-o să scâncească încetişor, sacadat.

— Mai repede, dragul meu!... Mai repede!... Aşa!...

Şoldurile începură să-i zvâcnească tot mai necontrolat, pe măsură ce orgasmul i se apropia, îşi duse o mână la gură şi îşi muşcă un 188 deget aproape până la sânge, pentru a nu urla de plăcere. Apoi, tremurând, îşi împinse bazinul spre el cu forță şi juisa îndelung.

Devastat de o erecție care nu-i dădea pace de ceva vreme, Drake îşi ridică încetişor capul dintre pulpele ei, se şterse la gură şi o întinse pe pat Pe urmă, îşi potrivi scula inflamată în locul pe care-l sărutase mai devreme şi se jucă puțin înainte de a o penetra.

— îți place?

în loc de răspuns, Venus se ridică puțin, îl prinse puternic de fese, îşi mişcă abia perceptibil şoldurile într-o parte şi-n alta, apoi îl trase spre ea.

Entuziasmat de această primire fără prejudecăți, Drake împinse violent, întinzând-o înapoi pe pat. îi băgă o mână sub fese, iar cu cealaltă îi masă sânii fără oprire, penetrând-o cu forță.

— Regulează-mă, Ben! Cât poți tu de tare! îl incită tânăra, făcând față cu brio atacurilor lui, ce se doreau a fi dure.

Dar chiar dacă dimensiunile lui nu erau de neglijat, ea nu era genul de fată care să dea înapoi în fața unui penis învârtoşat. Se arcuia mai abitir decât o profesionistă şi se simțea fericită – după mult timp în care nu mai fusese – bucurându-se de partida de sex la care participa. De asemenea, se dăruia cu pasiune şi sinceritate bărbatului care îi aducea, de la o clipă la alta, din ce în ce mai multă satisfacție.

La un moment dat, simți că un nou orgasm este pe cale s-o copleşească. însă avea nevoie de o nouă poziție pentru a simți eliberarea supremă. Astfel, îşi ridică bazinul cu mâinile şi îşi aşeză picioarele pe umerii lui.

Din pricina mişcărilor ei, bărbatul ieşi din ea, însă acest lucru nu-l deranja. Dimpotrivă, îl făcu să zâmbească amuzat. Se ridică, îndoi puțin picioarele şi plonja în intimitatea ei, ajungându-i până în măruntaie.

Venus simți o durere ascuțită în zona rinichilor, dar nu schiță nici un gest de protest, astfel că el nici măcar nu încercă să-şi îmblânzească asalturile. Fata se ridică puțin, îşi înfipse dinții în umărul lui şi zise cu voce joasă:

— îmi vine a treia oară, iubitule! Trebuie s-o faci şi tu!

Precum un armăsar care a aşteptat prea mult la linia de start, Drake acceleră ritmul şi forța penetrărilor sale, ca un bezmetic. Intra şi ieşea într-un tempo amețitor, care-l făcea să se simtă şi bărbat şi învingător în acelaşi timp.
190

Cu nici un chip nu mai putea fi oprit. Mâinile lui renunțară la fese şi la. sâni, aşezându-se pe umerii femeii. Strângea din maxilare şi o trăgea spre el în disperare. Simțea că a ajuns în măruntaiele ei, penetrând-o cu furie. Acum îi dădea exact ceea ce merita.

Un sunet prelung, gutural, îl anunță pe Drake că ea juisează din nou şi chiar atunci lichidul său seminal erupse ca dintr-un vulcan. Sângele îi pulsa neastâmpărat în tâmple, iar trepidațiile inimii amenințau să-l lase fără suflare.

Venus se înmuiase de-a binelea în brațele lui, dar bărbatul tot nu se oprea, continuând s-o penetreze ca un dement. Ar fi vrut mai mult, încă şi mai mult, dar

ştia că nu era în stare s-o ia de la capăt. Nu în acel moment. Dacă ar fi avut la îndemână puțină cocaină, cu totul alta ar fi fost situația...

CAPITOLUL XVII

— Trebuie să găsim un loc în care să înnoptăm, le zise Hector detectivilor americani când ajunseră din nou la sediul politiei din Hermosillo. Dar mai înainte voi da maşina răpitorilor în urmărire generală. Cine ştie dacă nu au spălat putina deja.

— Ai perfectă dreptate! îl aprobă Jane. Până acum, au fost extrem de imprevizibili în toate acțiunile lor.

— Dacă avem norocul să dăm peste maşina închiriată de răpitori, am să-l sun chiar eu pe căpitan, îi zise Eric partenerei lui.

— Tu crezi ce spui, colega? Eu îți sugerez să-i telefonezi după ce îi prindem. Doar ştii că şefu' suferă de inimă!

— Bine, bine. Hector, crezi că polițiştii de aici ne vor ajuta cum se cuvine?

— Mai mult ca sigur! Ordinul vine de la centru şi cu aşa ceva nu te joci.

— Atunci te cred. Insă asta nu înseamnă că noi o să stăm cu mâinile-n sân, nu-i aşa, Jane?

— Bineînțeles că nu. însă ideea lui Hector e foarte bună. Hai să înghițim ceva şi săînchiriem nişte camere la un hotel ieftin! Pe urmă, facem duş şi dormim măcar până la miezul nopții. Până dimineață, ne mai rămân câteva ore bune în care să căutăm maşina fugarilor. Ce ziceți?

— Planul tău e destul de bun, fu de părere mexicanul. Şi eu sunt obosit. Acum vă las. Dacă vreți să vă plimbați un sfert de oră, ne putem întâlni apoi în parcare.

— Să ne plimbăm pe căldura asta? Doamne-fereşte!

*

— De ce te echipezi de plecare, Ben? îşi întrebă Venus proaspătul amant, intrând la bănuieli. Ai de gând să mă părăseşti?

— Să te părăsesc tocmai acum, când ți-am descoperit talentele ş1 farmecele ascunse? Nu eşti în toate mințile! Mai bine ți-ai pune puțin mintea la contribuție şi te-ai gândi ce căutăm noi aici!

— Nimic.'Vrem s-o tăiem spre Venezuela.

— Păi, vezi? Şi cu ce dorim să plecăm? Cu avionul, nu?

— Exact.

— Dar bilete avem?

— Gata, am înțeles! Te duci la aeroport sau la o agenție de voiaj.

— întocmai. Dă-mi, te rog, arma mea, poate am nevoie de ea pe drum.

După o clipă de gândire, Venus îl refuză:

— Mai bine rămâne la mine, Ben. Aşa, ca mă-sură de prevedere, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— Nici acum, după tot ce s-a întâmplat între noi, n-ai încredere-n mine? făcu bărbatul pe supăratul.

— Mai lasă-mă un timp ca să mă obişnuiesc cu noua noastră legătură, te rog!

— Bine, fie cum zici tu! se arătă el conciliant. Dar tot atât de bine aş putea şi eu să am unele suspiciuni cu privire la .tine.

— Şi anume?

— Dacă o ştergi cu banii şi anunți poliția să mă aştepte aici când mă întorc?

— Ştii la fel de bine ca şi mine că aşa ceva nu este posibil! Nu voi reuşi niciodată să ajung de 194 una singură în Venezuela, cu atâția bani la mine.

— în Venezuela, nu, dar în State? Pe tine nu te cunoaşte nimeni şi n-ai de ce să te temi. Nu eşti o deținută evadată.

— Părerea că n-am de ce să mă tem îți aparține în exclusivitate. Eu cred că-i subestimezi pe polițişti, în general, şi asta nu poate fi de bun augur. Oricum, te asigur că poți sta liniştit! N-am să-ți trag clapa. îți jur!

Conform înțelegerii ca primul care se trezeşte să-i scoale şi pe ceilalți, polițistul mexican ciocăni la uşile colegilor săi americani. Trecuse cu ' o jumătate de oră de miezul nopții. Buimaci de _ somn, Jane şi Eric ieşiră pe culoarul hotelului în acelaşi moment.

— A şi venit timpul? întrebă detectivul cu o voce pe care nu şi-o recunoştea.

— Ne vedem în camera ta într-un sfert de oră, mormăi şi Jane, clătinându-se spre baie.

La ora stabilită, dar cu eforturi considerabile, cei trei erau gata de plecare.

— Cum procedăm? Ne despărțim şi o luăm pe jos, sau mergem împreună? se interesă Eric, având o țigaretă Camei fără filtru în colțul gurii.

— Mergem împreună! zise Hector. E prea riscant să ne separăm.

— Dar putem face rost de câteva kilograme de cafea? întrebă polițista cu ochii mici de oboseală. Măcar vreo zece...

— Asta nu-i greu. Haideți!

în maşină, Sanchez intră pe frecvența de emisie a poliției din Hermosillo şi se interesă dacă s-a descoperit autoturismul răpitorilor. Apoi le spuse americanilor:

— Nimic, deocamdată, dar 35 de polițişti scotocesc întregul oraş.

— Hai s-o facem şi noi! îi îndemnă Eric.

— Ştiți la ce nu ne-am gândit? se trezi Jane dintr-o dată. Dacă Drake şi Meredith vor s-o şteargă în Venezuela pe calea aerului, asta înseamnă că au nevoie de bilete de avion. Iar dacă n-au paşapoarte false, vor fi nevoiți să-şi

procure legitimații de călătorie pe numele lor. Poate le-au şi cumpărat, fără ca noi să prindem de veste. Nu ne putem interesa la agenția care asigură zborul spre Caracas, Hector?

— Nu. M-am gândit deja la asta. Zborul aparține unei companii venezuelene, iar ca să intri în posesia listei pasagerilor, ai nevoie de un ordin judecătoresc.

— Deci, nu ne rămâne decât să scormonim printre gunoaie, cum s-ar zice, se dezumflă Jane. De unde spuneai că facem rost de cafeaua aia fermecată?

Primele ore ale dimineții se apropiau vertiginos, dar fără rezultate pentru polițişti. Abia când se lumină de ziuă, ofițerul Sanchez primi un apel prin stație.

— Am găsit-o! se făcu auzită vocea unui polițist. E în parcarea Hotelului Vista Caliente.

— Rămâneți pe poziții, orice s-ar întâmpla! Venim îndată!

— Cunoaşteți locul?

— Am o hartă.

— Mai bine trimitem o maşină ca să vă escor-teze. Unde vă aflați în acest moment?

Mexicanul mai schimbă câteva cuvinte prin stație, după care se întoarse spre detectivi ceva mai bine dispus decât fusese până atunci.

— Au găsit-o. Trimit o maşină care să ne arate drumul.

— Slavă Domnului! zise Eric, privind la superbul răsărit de soare ce anunța încă o zi caniculară.

Poate că e ultima pe pământul mexican, se gândi el, răsuflând uşurat.

*

— E timpul să te trezeşti, Venus! o zgâlțâi Drake pe amanta lui. S-a făcut deja dimineață.

Ea se întoarse cu fața, îi sărută pieptul, mârâi ca o pisică, apoi se strecură pe sub cearşaf spre abdomenul lui. Acolo, îi pipăi „bagajele" şi deschise gura.

Bărbatul, cu toate că şi-ar fi dorit o felație dis-de-dimineață, era mult prea preocupat de ceea ce avea să urmeze ca să se gândească la distracție. Aşa că o lăsă să se joace vreo două minute, după care îi înlătură gura ca o ventuză, spunându-i:

— Acum chiar că nu e momentul, draga mea. Vom avea suficient timp pentru sex ceva mai încolo, îmbracă-te şi scoală-l pe mucosul ăsta!

— Plecăm deja? Dar avionul decolează abia la prânz.

— Atâta timp cât ne mişcăm, e mai greu să fim localizați.

— Oare?!

— Mai bine te-ai gândi la nişte diversiuni în loc să te îndoieşti de temerile mele, care nu sunt altceva decât nişte măsuri de precauție cât se poate de fireşti. Dacă ai fi avut viața mea, ai fi înțeles la perfecție ceea ce-ți spun.

— Bine, nu te supăra, Ben! zise ea docilă. Chiar că nu e cazul. Am să fac ce consideri tu că e mai bine pentru amândoi! adăugă tânăra, pre-lingându-se din pat şi îndreptându-se spre baie.

Majoritatea polițiştilor care căutaseră maşina răpitorilor fuseseră retraşi, cu excepția câtorva, îmbrăcați în civil. Alții asemenea lor îşi ocupaseră posturile de observație din incinta aeroportului, gata de a acționa la ordin.

— Dacă stăm aici până la prânz, am să înne-bunesc! se plânse detectivul Eric Black. Lipsa de activitate mă omoară, nu alta!

— Ce bine ar fi dacă am avea de ales! se la-menta Jane. Dar ştiți ce mă întreb eu, acum, că am descoperit maşina bandiților? Ce facem da-

că nu se îndreaptă spre aeroport, ci o şterg în altă direcție? Va fi foarte dificil să-i urmărim fără să fim văzuți.

— Ne vom ține după ei de la distanță, indiferent unde se vor duce, o linişti mexicanul. Ni s-a pus la dispoziție un elicopter de care n-au cum să scape. Abia a sosit din Guadalajara.

Jane parcă avusese gura „aurită". Cu puțin înainte de ora 9.00 a.m., cei trei părăsiră hotelul şi se îndreptară spre automobilul închiriat.

— lată şi banii! îşi atenționa detectivul colegii. Trebuie să fie în rucsacurile acelea.

— Pe mine mă bucură mai mult că puştiul e în regulă, îi zise Jane cu reproş partenerului ei. Numai la bani te gândeşti!

Mexicanul anunță prin stație celelalte echipaje despre mişcările bandiților şi porni motorul maşinii.

— începe să fie palpitant încă de dimineață, făcu el haz de necaz. Le-am spus polițiştilor locali să stea deoparte, ca să nu ne dăm de gol chiar acum, când ne apropiem de final.

Ca un tată protector, Benjamin Drake îşi îmbarcă „soția" şi „fiul" în automobil şi se înscrise cu prudență în traficul oraşului, îndreptându-se spre aeroport.

— Tare mi-e teamă că procedează la o nouă diversiune, îşi dădu cu părerea Hector-Ramirez Sanchez. în locul lor, aş fi plecat în orice altă direcție, numai spre aeroport nu. Nu cu atâta timp înainte de decolare, vreau să spun.

— Cine ştie ce au de gând?!

Cu ajutorul informațiilor primite de la bordul elicopterului, polițiştii îi urmăriră pe răpitori de la mare distanță. în acelaşi timp fură alarmați şi a-genții civili de pe aeroport.

Drake conducea prudent şi cu viteza legală, consultându-şi ceasul la fiecare cinci minute. Timpul se scurgea parcă mai lent ca de obicei în acea dimineață, semn că banditul îşi pierduse de mult răbdarea.

— Venus, uită-te pe harta aceea! Mai avem mult până la bifurcație?

— Doi kilometri, după care trebuie s-o faci la stânga.

— O.K.

Peter stătea liniştit la locul lui, sperând din tot sufletul că sosise, într-adevăr, ziua în care îşi va revedea părinții şi se va întoarce acasă. Tot ceea ce trebuia să facă pentru asta era să fie cuminte şi să asculte tot ce i se spunea.

— Au luat-o la stânga, spre Insula Angel de la Guarda, fu anunțat polițistul mexican de la bordul elicopterului. Continuăm urmărirea!

— Ce zice? întrebă Jane curioasă.

— Ies din oraş, îndreptându-se spre țărmul Golfului Californiei. Se îndreaptă spre o insulă.

— E vreun aeroport acolo?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Cam câți kilometri sunt până la ocean? întrebă detectivul.

— Vreo sută.

— Şi atunci unde naiba se duc?

— Cine n-ar vrea să ştie asta?! zise Jane. Oricum, vom afla în curând. Nu-i aşa, Hector?

— Fără îndoială!

După două scurte popasuri şi 70 de kilometri parcurşi, maşina răpitorilor îşi schimbă direcția de mers şi opri la o benzinărie. Apoi fugarii îşi continuara drumul, întorcându-se la Hermosillo, spre marea stupefacție a tuturor urmăritorilor.

— Ce dracu' fac ăştia? îşi ieşi Eric din pepeni, îşi bat joc de noi sau ce?

— Poate fi vorba despre o nouă diversiune, încercă mexicanul să-l liniştească, văzându-şi de şofat. N-ar fi prima oară când procedează aşa, de ce te miri?

încă o oră nu se întâmplă nimic. Apoi, din senin, primiră un nou semnal de la piloții elicopterului:

— Par a încerca să ocolească oraşul spre sud. Au luat-o la dreapta.

Peste alte zece minute, polițiştii primiră noi informații:

— Se îndreaptă spre Hermosillo, nu mai încape nici o îndoială.

Incapabili să formuleze noi supoziții, detectivii tăcură, aşteptând cu sufletul la gură alte veşti, între timp, Hector se apropiase de fugari, astfel încât adesea îi aveau în vizor.

— Parchează în fața unei terase. V-ați apropiat prea mult de el şi riscați să fiți văzuți! se auzi avertismentul prin stație.

Mexicanul frână şi trase pe dreapta, aşteptând noi indicații.

— Au intrat în grădină şi li s-au adus listele de bucate. Se pare că iau masa. Au toate bagajele asupra lor.'

Polițistul Sanchez îşi consultă ceasul. Până la decolarea avionului mai erau două ore. Deci, plimbarea spre Angel de la Guarda nu fusese decât o nouă diversiune.

— De ce eşti atât de tensionat, Ben? Ai observat ceva suspect?

— Nu, nu cred. Dar ai face bine să fii şi tu cu ochii-n patru.

— Nu înțeleg de ce te temi?!

— Poate că numai instinctul e cel ce mă ține în stare de alertă, dar ar mai fi ceva.

— Spune!

— Ai observat că, în permanență, un elicopter a bâzâit pe cer?

— Nu. Şi chiar dac-ar fi aşa, ce-i cu asta?

— Poate ne urmărea...

— Hai, Ben, fii serios! Asta nu-i altceva decât paranoia, crede-mă şi linişteşte-te!

Restul mesei îl consumară în linişte, până când Peter ceru să meargă la toaletă.

— Lasă că mă duc eu cu el! se oferi Drake. E destul de mare şi ar putea părea suspect că mama lui îl însoțeşte, nu crezi?

— Ai dreptate, dar nu stați prea mult! Să achit nota până atunci?

— Da, uite aici nişte pesos!

Venus plăti masa şi lăsă un bacşiş gras, fiind convinsă că amantul ei s-ar fi opus acestui gest, ca să nu bată la ochi. Totuşi, băieții o meritau din plin. Preparatele comandate fuseseră excelente, iar serviciul îi depăşise toate aşteptările.

— Văd că te-ai împrietenit cu ospătarul, observă Drake când se întoarse. în altă conjunctură, poate i-ai fi dăruit şi lui o bucățică din farmecele tale...

— ... Nu fi mojic! E doar un ospătar simpatico şi-atât.

— Dacă e aşa, atunci explică-i că avem nevoie de un taxi! mai zise bărbatul, consultându-şi ceasul pentru a mia oară.

— Un taxi? întrebă Venus, neîțelegând despre ce era vorba.

— Da, un taxi, şi nu îmi mai pune alte întrebări că nu ştiu ce-ți fac! Câteodată mă scoți din sărite!

înghițind în sec de furie pentru că fusese amenințată, tânăra îi făcu, totuşi, un semn ospă-tarului. Acesta se apropie îndatoritor de ea şi înțelese imediat ce i se cerea. Omul intră în bucătărie, iar Venus îl văzu vorbind la telefon. Când se întoarse, i se adresă tot ei, în spaniolă:

— 15 minute.

Şi îi arătă prin semne când va sosi maşina pentru a-i duce la aeroport.

CAPITOLUL XVIII

— Suspecții părăsesc terasa.

— Mulțumesc, îi văd şi eu, le răspunse San-chez celor din elicopter. Pornesc în urmărirea lor!

Apoi alertă echipele operative de pe aeroport.

De astă dată, mexicanul îi urmări pe răpitori de la mică distanță. Posibilitatea de a fi depistați se dovedi mai puțin probabilă, căci Drake nu mai avea oglinzi în care să privească în permanență.

Era cât se poate de clar: se îndreptau spre aeroport, iar până la decolarea cursei de Caracas mai rămăseseră doar 40 de minute.

— Eric, ştii la ce mă gândesc eu? întrerupse Jane şirul gândurilor care îl frământau pe partenerul ei. Dacă nu l-am sunat pe şefu' până acum, oare de ce n-a făcut-o el? Doar ştie numerele noastre de mobil. Tu ce crezi, care să fie adevăratul motiv?

— Habar n-am, dar vom afla îndată! Chiar mă decisesem să-l sun, răspunse detectivul, formând numărul diviziei. Bună, frumoasă Melanie, i se adresă el, jovial, secretarei căpitanului. Ce mai e prin LA.?

— Prăpăd. Vreți să vorbiți cu boss-ul?

— Dacă nu-l deranjez prea tare.

— Imediat stabilesc legătura!

— Am onoarea, domnule căpitan! Ce faceți?

— îmi strâng lucrurile.

— De ce, ieşiți la pensie? continuă Eric pe acelaşi ton glumeț.

— Ieşim cu toții. Altfel spus, senatorul Robert Hutton ne-a sfătuit să ne facem bagajele, ca să putem ridica ancora în 24 de ore. Zicea că trimite F.B.I.-ul pe urmele răpitorilor.

— S-ar putea să-l dezamăgim pe senator, ba chiar să-i râdem în nas.

— Când, pe lumea cealaltă? îşi întrebă Corky West, cu glas stins, subalternul.

— Nu, ci în mai puțin de o oră. în acest interval va avea loc deznodământul operațiunii noastre. Altfel spus, e ultima şansă pe care o avem, dacă vreți să fiu realist.

— Aşa? Ar fi prea frumos ca să fie adevărat, detectiv Black. Şi-apoi, sunt prea sătul de min-208 ciunile mele ca să le mai cred şi pe ale tale. Ai face mai bine să mă laşi în pace! Ți-am spus de la început că sunt foarte ocupat cu împachetatul!

— Vă las, şefu', cum să nu vă las, dacă ordonați! Dar am să vă mai sun o dată, după ce punem mâna pe ei, blufă polițistul. Şi ar fi bine ca, în acel moment, să fie şi Hutton ăsta prin apropiere, ca să-i zic vreo două în legătură cu mama domniei sale...

Când întrerupse legătura, Jane îl întrebă:

— Ce mai e pe la divizie?

Privind-o cu năduf, Eric răspunse tot printr-o întrebare, cu toate că ştia că un asemenea tertip nu era apanajul unui om inteligent:

— Care divizie???

— Ai luat bilete la business-class, ori ți s-a părut prea riscant? îl întrebă Venus în derâdere după ce coborâră din taxi.

Benjamin Drake nu-i răspunse, convins fiind că trebuie să-şi menajeze nervii. Era cu atenția încordată la maximum şi n-avea nici cel mai mic chef de ironii sau glume. Ceea ce îl deranja mai tare era faptul că se ştia neînarmat, iar acest lucru îi genera un sentiment de nesiguranță.

Acum e prea târziu ca să i-l mai iau cu forja! îşi zise el, punându-şi rucsacul în spate. Oricum, va trebui să scăpăm de automat înainte de a trece de poarta de control. Nici un aeroport din lume nu ne-ar permite îmbarcarea cu o armă asupra noastră.

— Mergem în sala de aşteptare!

,— Păi nu intrăm? Mai sunt doar 20 de minute până la decolare.

— Stăm aici până în ultimul moment. Mexicanii nu sunt genul de oameni punctuali, aşa că n-avem de ce ne teme. Cursa nu va pleca fără noi, te asigur!

Bărbatul lăsă rucsacul din spate şi îşi făcu vânt cu palma. Apoi îşi scoase geaca, rămânând doar într-un tricou cu mânecă scurtă.

— Mă duc să cumpăr nişte ziare! Nu face nici o mişcare până când mă întorc!

— Uite-i chiar acolo, pe scaunele din stânga! îi observă Jane prima. Cum procedăm?

— Improvizăm, îşi dădu Eric cu părerea.

— Cel mai important este copilul, zise şi polițistul mexican. Trebuie să-l protejăm mai întâi pe el, iar pe urmă ne vom ocupa de arestarea răpitorilor.

— Voi credeți că-l vor omorî sau că se vor urca împreună cu el în cursa de Caracas? se miră Eric. Dar n-ar avea nici un sens!

— Ai dreptate, partenere! Ar risca inutil dacă l-ar ucide, iar să-l ia cu ei, nici asta n-o cred.

— Atunci de ce să nu aşteptăm liniştiți până când îl abandonează? reveni detectivul cu o nouă întrebare.

Pentru câteva momente, cei trei rămaseră pe gânduri, urmărind călătorii care treceau pe lângă ei. Deodată, Sanchez le spuse în grabă celorlalți:

— Drake se depărtează de complicea lui! Nu pâre a fi înarmat. Dacă dă colțul, îl înşfăcăm.

Şi cum americanii nu avură nimic împotrivă, mexicanul se îndreptă spre standul de ziare, ajungând primul acolo.

Cu un aer degajat, începu să răsfoiască la întâmplare o revistă bogat ilustrată. Banditul se opri la acelaşi stand, de unde nu mai putea fi văzut de Venus.

La braț, ca doi îndrăgostiți, detectivii Diviziei „Cazuri Speciale" din L.A. se apropiară de el. Pentru a-i distrage atenția, Hector-Ramirez Sanchez îl întrebă pe Drake în spaniolă dacă ştie când va pleca următoarea cursă spre America de Sud. Şi cum acesta ridică neputincios din umeri, semn că nu înțelegea limba, mexicanul introduse mâna în interiorul hainei, chipurile să scoată de acolo ceva de notat.

Eric şi Jane mai aveau doar trei metri până la Drake, când auziră vocea colegului lor, înțelegând doar primele două cuvinte:

— Poliția mexicană! Dacă faci vreo mişcare, eşti un om mort!

înlemnit de surpriză şi de spaimă, bărbatul avu o clipă de ezitare, după care îşi dădu seama de situația în care se află. Arma lui Sanchez, îndreptată spre el, îl făcuse să tresară.

Detectivul o luă înaintea partenerei lui, scoase pistolul şi, pentru mai multă siguranță, îl pocni fulgerător pe bandit în ceafă, făcându-l să înge-nuncheze, amețit. Apoi îi puseră cătuşele, târân-du-l cât mai departe de locul incidentului, deoarece mulțimea începuse să vocifereze. Interve-niră şi ofițerii de poliție aflați la pândă, dar aceştia mai mult amplificau vacarmul decât să liniş-
212 tească spiritele. Iar lumea n-avea încredere în ei, văzându-i îmbrăcați în civil.

Jane îşi dădu seama de pericol şi se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre locul în care se aflau Venus Meredith şi copilul Peter Hutton. De departe, ea îi zâmbi tinerei, de parcă ar fi întâlnit o veche cunoştință. Ridică o mână în chip de salut.

— Hello! strigă ea, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Nu mă mai cunoşti?

Stupefiată, Venus nu ştiu ce să facă la început, dar apoi puse mâna pe armă.

Cu brațele deschise, Jane îşi continuă traseul, imperturbabilă:

— Hei, eu sunt!

Tânăra nu îndrăzni să declanşeze o tragedie, atâta timp cât nu era sigură că e neapărat necesar. Dacă folosea arma, asta ar fi însemnat în mod cert Sfârşitul loviturii. Iar dacă îl amenința pe puşti, luându-l din nou ostatic, ar fi însemnat s-o ia cu răpirea de la capăt. Ceea ce îi era absolut imposibil.

N-ar fi exclus să fie o simplă şi nedorită coincidență..., se încuraja ea în gând. Poate o confuzie. Trebuie să-mi păstrez calmul cu orice

preț.

— Ne cunoaştem? o întrebă fata pe Jane, ră-mânând cu mâna vârâtă sub geacă, acolo, unde se afla automatul Uzi.

— Bineînțeles! mai apucă polițista să spună, înainte de a ajunge la doi paşi distanță. E al tău? adăugă ea, arătând spre copil. Atât de mare!

Şi când tânăra îndreptă privirea pentru o fracțiune de secundă spre Peter, Jane îi aplică un pumn în nas, trăgându-l pe băiat într-o parte.

Cu ochii lăcrimând, Venus nu mai apucă să țintească, trăgând o rafală scurtă la întâmplare. Unul dintre gloanțe o lovi pe polițistă în brațul stâng, iar celelalte ricoşară în tavan. Noroc că o nouă serie de plumbi nu mai ieşi de pe țeava aducătoare de moarte.

Jane reuşi s-o izbească din nou, de data asta cu latul palmei în gât, apoi se aruncă asupra ei, nimerind-o cu piciorul în plex.

Cu răsuflarea tăiată, răufăcătoarei îi trebuiră câteva secunde bune pentru a-şi reveni. Suficient pentru a-i permite polițistei s-o dezarmeze şi să-i pună cătuşele. Nu înainte, însă, de a-i mai da doi pumni în rinichi, făcând-o să icnească de durere. Apoi o culcă la pământ, aşezându-se cu genunchiul pe gâtul ei şi punându-i țeava propriei arme în ceafă., 214

— Până aici ți-a fost, secătură! N-ai să mai simți multă vreme aerul libertății, fii sigură de asta!

Doi ofițeri se apropiară şi o ridicară pe arestată, în urma lor, venea în fugă Eric, cu pistolul Browning la îndemână.

— Acum nu mai ai de ce te teme, Peter! îi zise el puştiului, care se ascunsese în spatele rândului de scaune. Noi suntem băieții buni! Jane, ai tu grijă de el? Dar văd că eşti rănită!

— E doar o zgârietură. Am avut noroc.

— Eşti sigură?

— Da. la tu automatul şi rucsacurile, dar vezi să nu ştergi chiar toate amprentele, ca nu cumva scumpul nostru criminalist Butch Harrison să ră-mână fără probe! Unde e celălalt ticălos? îl întrebă ea pe Hector-Ramirez Sanchez, văzându-l că se apropie.

— îl duc oamenii mei la dubă şi, de acolo, la sediul poliției. O să-l şifoneze puțin pe traseu, dar cred că asta n-o să vă deranjeze prea mult.

— Dimpotrivă, amigo, dimpotrivă! râse detec-tivul, fericit că operațiunea se sfârşise cu bine după atâtea zile de urmărire. Abia aştept să-i dau un telefon căpitanului şi să-i spun că nu trebuie să-şi mai facă bagajele. Se va simți obligat să ne mulțumească, o să vedeți!

— Sigur, când e vorba de succese, eşti primul care-l sună! protestă Jane fără convingere. Altfel, eu sunt cea sacrificată.

— Las' că-i telefonați din maşină! Acum să mergem la politie! Îndată ce-i vedem la păstrare după gratii, putem sărbători. Eu dau o sticlă de tequila.

— Şi eu la fel! se angaja Eric Black.

CAPITOLUL XIX

— Zici că ați recuperat şi banii, detectiv He-ron? Dar asta este extraordinar!

— Nu chiar pe toți, că au mai cheltuit câte ceva.

— N-are importanță. Trimit un avion cu întăriri, ca să-i aduceți pe „prietenii" noştri acasă. Puştiul senatorului e bine, nu?

— în perfectă stare de funcționare, şefu'. Deja a început să se joace cu pistolul lui Eric.

— Felicitările mele sincere!

— Mulțumim! Atunci vă las, ca să-i dați vestea şi directorului Tillman.

— Dar e chiar aici, lângă mine. Venise să mă

consoleze pentru desființarea diviziei. Auzi ce mi-a ordonat! Să-I luați şi pe polițistul mexican cu voi când vă întoarceți! Aranjează domnul director cu şeful lui.

— O.K.

Deja se înserase de-a binelea când avionul ateriza pe aeroportul LAX, cu întreaga trupă în păr. De aici până la sediul poliției, eroii întâmplării fură transportați cu elicopterul.

Primul care-i îmbrățişa pe micuțul helioport al Departamentului Poliției Los Angeles a fost directorul Larry Tillman în persoană. Acesta le mulțumi şi răpitorilor – pentru că nu uciseseră nici un copil – apoi ordonă încarcerarea lor cu maximă prudență.

— Dacă vor, dați-le ceva de mâncare! adăugă el.

în biroul diviziei se afla întregul personal, plus câteva figuri necunoscute, toate îmbrăcate la patru Jace. Peste tot erau sticle cu şampanie scumpă, ce abia aşteptau să fie destupate, şi o mulțime de sandvişuri.

— Domnilor, la sfârşitul acestei incredibile reuşite polițieneşti, senatorul de California, Ro-bert Hutton, vă va spune câteva cuvinte, anunță căpitanul Corky West fără să privească spre cel nominalizat.

Tatăl lui Peter scoase câteva foi de hârtie şi veni în fața polițiştilor. 218

Observând numărul acestora, Jane se sprijini de brațul mexicanului, spunându-i la ureche:

— Mi se face rău de foame! Dar mai ales de... greață.

— Domnilor, dați-mi voie să vă felicit în numele tuturor părinților şi al comunității în slujba căreia vă aflați! Am să fiu cât se poate de concîs.

— Dar scurt nu se poate? întrebă Eric suficient de tare pentru a fi auzit de întreaga asistență. Puteți trece peste laude! adăugă acesta

impertinent.

— Serios?! zâmbi senatorul. Atunci pot trece

la capitolul „recompense"?

— Bineînțeles! se bâlbâi detectivul, stârnind râsul tuturor. Nu vă grăbeşte nimeni!...

— împreună cu ceilalți părinți ai căror copii s-au aflat în mare pericol, dat fiind faptul că ați reuşit să recuperați majoritatea răscumpărării pe care noi am plătit-o bandiților, vă vom face cadou fiecăruia câte un automobil Ford Mondeo.

— Ce înseamnă tuturor? vru să ştie Eric, care devenea din ce în ce mai bine dispus.

— îi voi nominaliza în continuare: Jane He-ron, Eric Black, Steve Mann şi Hector-Ramirez Sanchez. Directorul instituției, domnul Larry Tillman, şi căpitanul Corky West, şeful Diviziei „Cazuri Speciale", nu au mai fost nominalizați, deoarece au refuzat deja cadoul nostru, în favoarea unui program pentru combaterea efectelor drogurilor asupra minorilor. Felicitări, domnilor!

Urmară aplauzele, după care senatorul îşi reluă speech-ul.

— Ăştia au înnebunit, Jane! îi zise detectivul în şoaptă partenerei sale. Eu unul nu sunt chiar atât de mărinimos. Din salariul meu, nu mi-aş putea cumpăra toată viata o asemenea maşină.

— Cred că şi noi va trebui să le urmăm exemplul. N-avem încotro, din păcate.

— Scuzati-mă că vă întrerup, domnule senator, interveni căpitanul Corky West. Sergentul Mann şi-a recăpătat cunoştința şi îl am chiar acum la telefon.

— Felicită-I în numele tuturor!

— Zice că şi el donează premiul acelui program!

— Asta înseamnă că e în continuare inconştient, aprecie Eric, stârnind un nou val de râs.

— Colegul meu – se amestecă Jane în vorbă -tocmai încerca să mă convingă să procedăm şi noi la fel. Cred că are perfectă dreptate.

Urmară alte aplauze.

— Iar dumneavoastră – se auzi din nou vocea senatorului peste rumoarea din încăpere – puteți face ce vreți cu banii pe care îi meritați cu prisosință.

— Mulțumesc! răspunse Hector-Ramirez Sanchez. După ce vorbesc cu şeful meu, am să vă indic un cont în care să viraţi banii, astfel încât premiul să fie folosit tot în scop caritabil, dar în Mexic.

— Mi se pare normal! Şi dumneavoastră, feli-citări! Atunci, dacă nu mai avem nimic protocolar să ne spunem, eu zic să bem! încheie Robert Hutton aşa-zisul său discurs. Mai are cineva ceva de spus?

— Aş dori o mică lămurire! se auzi glasul stins al detectivului Eric Black. Băutura cine o plăteşte?

— Tot noi, fericiții părinți ai copiilor pe care i-ați salvat.

— La discreție?
— La discreție!
— în acest caz, eu nu am nevoie de pahar. O să beau direct din sticlă,

Sfârşit..